Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [*YVES BOT*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2017. gada 26. jūlijā [1]

Lietas C-643/15 un C-647/15

Slovākijas Republika,
Ungārija
pret

Eiropas Savienības Padomi

Prasība atcelt tiesību aktu – Lēmums (ES) 2015/1601 – Pagaidu pasākumi starptautiskās aizsardzības jomā Itālijas Republikas un Grieķijas Republikas labā – Ārkārtas situācija, ko raksturo pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums konkrētās dalībvalstīs – Šo valstspiederīgo pārcelšana uz citām dalībvalstīm – Pārcelšanas iedalījumi – LESD 80. pants – Solidaritātes un atbildības taisnīga sadalījuma starp dalībvalstīm princips – LESD 78. panta 3. punkts – Juridiskais pamats – Jēdziens "leģislatīvs akts" – LESD 289. panta 3. punkts – Eiropadomes pieņemto secinājumu obligātais raksturs attiecībā uz Eiropas Savienības Padomi – LES 15. panta 1. punkts un LESD 68. pants – Būtisku procedūras noteikumu pārkāpums – Eiropas Komisijas priekšlikuma grozījumi – Prasības attiecībā uz jaunu apspriešanos ar Eiropas Parlamentu un vienbalsīgu balsojumu Padomē – LESD 293. pants – Tiesiskās noteiktības un samērīguma principi

1. Savos prasības pieteikumos Slovākijas Republika (C-643/15) un Ungārija (C-647/15) lūdz atcelt Padomes 2015. gada 22. septembra Lēmumu (ES) 2015/1601, ar ko nosaka pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā Itālijas un Grieķijas labā [2].

2. Eiropas Savienības Padome pieņēma šo lēmumu, pamatojoties uz LESD 78. panta 3. punktu, kurā ir paredzēts, ka, "ja viena vai vairākas dalībvalstis saskaras ar ārkārtas situāciju, ko raksturo pēkšņs trešo valstu pilsoņu pieplūdums, Padome pēc [Eiropas] Komisijas priekšlikuma var paredzēt pagaidu pasākumus attiecīgās dalībvalsts vai dalībvalstu labā. Padome lemj, iepriekš apspriežoties ar Eiropas Parlamentu".

3. Minētais lēmums tika pieņemts saistībā ar migrācijas krīzi, kas skāra Eiropas Savienību, sākot no 2014. gada, un pieauga 2015. gadā, it īpaši minētā gada jūlijā un augustā, kā arī katastrofālo humāno situāciju, ko šī krīze izraisīja, it īpaši tādās dalībvalstīs, kuras savas ģeogrāfiskās atrašanās vietas dēļ pirmās saskaras ar migrāciju, kā Itālijas Republika un Grieķijas Republika, kas pieredzēja tādu trešo valstu kā Sīrijas Arābu Republika, Afganistānas Islāma Republika, Irākas Republika un Eritrejas valsts izcelsmes migrantu masveida pieplūdumu.

1 Oriģinālvaloda – franču.

2 OV 2015, L 248, 80. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums".

4. Lai risinātu šo migrācijas krīzi un [mazinātu] ievērojamo spiedienu uz Itālijas Republiku un Grieķijas Republiku patvēruma jomā, apstrīdētajā lēmumā ir paredzēta 120 000 personu, kurām acīmredzami ir vajadzīga starptautiskā aizsardzība, pārcelšana no abām šīm dalībvalstīm uz citām dalībvalstīm divu gadu laikā. Šim lēmumam ir pievienoti divi pielikumi, kuros pirmajā posmā ir iedalīti 66 000 personu, kas pārceļamas no Itālijas (15 600 kvota) un Grieķijas (50 400 kvota), pamatojoties uz obligātajiem iedalījumiem, kas noteikti pārējām dalībvalstīm [3].

5. Apstrīdētā lēmuma 2. panta e) punktā pārcelšana ir definēta kā "pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšana no tās dalībvalsts teritorijas, kura atbilstīgi Regulas (ES) Nr. 604/2013[[4]] III nodaļā noteiktajiem kritērijiem ir tā, kas ir atbildīga par viņa starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, uz pārcelšanas mērķa dalībvalsts teritoriju". Šī pēdējā minētā saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 2. panta f) punktu ir "dalībvalsts, kas kļūst atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ievērojot [Dublinas III regulu], pēc pieteikuma iesniedzēja pārcelšanas uz minēto dalībvalsti".

6. Apstrīdētajā lēmumā paredzētais pagaidu pārvietošanas mehānisms papildina citus pasākumus, kas jau bija noteikti migrācijas krīzes risināšanai Savienības līmenī, tostarp 22 504 personu, kurām nepieciešama starptautiskā aizsardzība, Eiropas "pārvietošanas" [pārmitināšanas] programmu [5], kas kā "rezolūcija" starp dalībvalstīm un Dublinas sistēmas asociētajām valstīm tika pieņemta 2015. gada 20. jūlijā, un Lēmumu (ES) 2015/1523, ko Padome pieņēma 2015. gada 14. septembrī [6] un kurā, pamatojoties uz konsensā noteikto sadali [7], ir paredzēts divu gadu laikā no Itālijas un Grieķijas uz citām dalībvalstīm pārvietot 40 000 personu, kurām acīmredzami ir vajadzīga starptautiskā aizsardzība.

7. Tāpat arī ir svarīgi norādīt, ka 2015. gada 9. septembrī Komisija iesniedza ne tikai priekšlikumu [lēmumam], kas kļuva par apstrīdēto lēmumu [8], bet arī priekšlikumu regulai, ar kuru tiek grozīta Dublinas III regula [9]. Šajā priekšlikumā ir paredzēts "pastāvīgs" pārcelšanas mehānisms, proti, pārcelšanas mehānisms, kam – pretēji Lēmumā 2015/1523 un apstrīdētajā lēmumā paredzētajam – nav noteiktas laika robežas. Šis pēdējais priekšlikums vēl arvien nav pieņemts.

8. Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma rašanos minēšu šādus elementus.

3 Apstrīdētā lēmuma 4. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētā atlikusī 54 000 pieteikuma iesniedzēju kvota (zināma arī ar nosaukumu "rezerve"), kas ir jāpārceļ otrajā posmā, sākot no 2016. gada 26. septembra, ir par labu vai nu Itālijas Republikai, vai Grieķijas Republikai, vai kādai citai dalībvalstij, kas saskārusies ar ārkārtas situāciju LESD 78. panta 3. punkta izpratnē, un tiek sadalīta saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 4. panta 2. un 3. punktu. Pēc šī panta 3.a punkta iekļaušanas apstrīdētajā lēmumā ar Padomes 2016. gada 29. septembra Lēmumu (ES) 2016/1754, ar kuru groza Lēmumu (ES) 2015/1601 (OV 2016, L 268, 82. lpp.), šī rezerve tika pārcelta uz ES un Turcijas 2016. gada 18. marta paziņojumā iedibināto tā dēvēto "viens pret vienu" mehānismu, ar ko ir ļauts tai ieskaitīt Sīrijas valstspiederīgo, kuri atrodas Turcijā, brīvprātīgu uzņemšanu dalībvalstīs, it īpaši pārvietošanu veidā.

4 Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regula, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.; turpmāk tekstā – "Dublinas III regula").

5 Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 16. aprīļa Regulas (ES) Nr. 516/2014, ar ko izveido Patvēruma, migrācijas un integrācijas fondu, groza Padomes Lēmumu 2008/381/EK un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumus Nr. 573/2007/EK un Nr. 575/2007/EK un Padomes Lēmumu 2007/435/EK (OV 2014, L 150, 168. lpp.), 2. panta a) punktā ir ietverta jēdziena "pārvietošana" definīcija. Būtībā runa ir par procesu, kurā pēc ANO Augstā komisāra bēgļu jautājumos (*UNHCR*) lūguma, pamatojoties uz personas vajadzību pēc starptautiskas aizsardzības, trešo valstu valstspiederīgos pārsūta no trešās valsts uz kādu dalībvalsti, kurā tiem ļauj uzturēties bēgļa statusā, alternatīvās aizsardzības statusā vai jebkurā citā statusā, kas saskaņā ar valsts un Savienības tiesību aktiem sniedz līdzīgas tiesības un priekšrocības.

6 Padomes 2015. gada 14. septembra Lēmums, ar ko nosaka pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā Itālijas un Grieķijas labā (OV 2015, L 239, 146. lpp.).

7 Iesākumā konsensā par šo personu sadali starp dalībvalstīm bija iekļautas tikai 32 256 personas, jo dažas dalībvalstis, piemēram, Ungārija, atteicās iesaistīties un Slovākijas Republika iesaistījās tikai attiecībā uz 100 personām. Skat. Padomē sanākušo dalībvalstu valdību pārstāvju 2015. gada 20. jūlija Rezolūciju par 40 000 personu, kurām nepārprotami vajadzīga starptautiskā aizsardzība, pārcelšanu no Grieķijas un Itālijas; Padomes iebildumu raksta B.2. pielikums.

8 Priekšlikums Padomes Lēmumam, ar ko nosaka pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā Itālijas, Grieķijas un Ungārijas labā (COM(2015) 451 *final*).

9 Priekšlikums Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai, ar ko izveido krīzes pārcelšanas mehānismu un groza [..] Regulu [..] Nr. 604/2013 (COM(2015) 450 *final*).

9. Komisijas sākotnējā priekšlikumā bija paredzēta 120 000 starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju pārcelšana no Itālijas (15 600 personu), Grieķijas (50 400 personu) un Ungārijas (54 000 personu) uz citām dalībvalstīm. Starp šim priekšlikumam pievienotajiem pielikumiem I–III pielikumā bija pievienotas trīs tabulas, kurās pieteikuma iesniedzēji no katras no šīm trim dalībvalstīm ir sadalīti starp pārējām dalībvalstīm, izņemot Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, Īriju un Dānijas Karalisti, noteiktos iedalījumos attiecībā uz katru minēto dalībvalsti.

10. 2015. gada 13. septembrī Komisija nosūtīja šo priekšlikumu valstu parlamentiem.

11. 2015. gada 14. septembrī Padome šo pašu priekšlikumu nosūtīja Parlamentam apspriešanai.

12. 2015. gada 17. septembrī Parlaments pieņēma normatīvo rezolūciju, kurā, ņemot vērā it īpaši "ārkārtas situācijas steidzamību un vajadzību risināt situāciju bez turpmākas kavēšanās", minētais priekšlikums tika apstiprināts, lūdzot Padomi atkārtoti ar to apspriesties, ja tā plānotu būtiski grozīt Komisijas priekšlikumu.

13. Dažādās sanāksmēs, kas notika Padomē laikā no 2015. gada 17. līdz 22. septembrim, Komisijas sākotnējais priekšlikums dažos punktos tika grozīts.

14. Šajās sanāksmēs it īpaši Ungārija apgalvoja, ka tā noraidot ideju kvalificēt to kā "dalībvalsti, kura savas ģeogrāfiskās atrašanās vietas dēļ pirmā saskaras ar migrāciju", un ka tā nevēloties tikt iekļauta starp dalībvalstīm, kas gūst labumu no pārvietošanas tādā pašā mērā kā Itālijas Republika un Grieķijas Republika. Tādējādi priekšlikuma galīgajā redakcijā, tostarp priekšlikuma nosaukumā, jebkādas norādes uz Ungāriju kā dalībvalsti labumguvēju tika dzēstas. Arī sākotnējā priekšlikuma III pielikums par 54 000 pieteikuma iesniedzēju sadali, kas bija jāpārvieto no Ungārijas, tika dzēsts. Turpretī Ungārija tika iekļauta I un II pielikumā kā starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju pārcelšanas mērķa dalībvalsts attiecīgi no Grieķijas un Itālijas, un tādējādi šajos pielikumos tai tika piemēroti iedalījumi.

15. 2015. gada 22. septembrī šādi grozītu Komisijas priekšlikumu Padome pieņēma ar kvalificētu balsu vairākumu. Čehijas Republika, Ungārija, Rumānija un Slovākijas Republika balsoja pret šī priekšlikuma pieņemšanu. Somijas Republika atturējās.

16. Apstrīdētajā lēmumā izpaužas Līgumā paredzētā dalībvalstu savstarpējā solidaritāte.

17. Ar šīm prasībām mums tiek sniegta iespēja atgādināt, ka solidaritāte ir viena no galvenajām Savienības vērtībām un pat ir viens no tās pamatiem. Kā būtu iespējams padziļināt solidaritāti starp Eiropas tautām un panākt arvien ciešāku vienību šo tautu starpā, kā tas ir ieteikts Eiropas Savienības Līguma preambulā, ja nebūtu solidaritātes starp dalībvalstīm, kad kāda no tām saskaras ar ārkārtas situāciju? Šajā kontekstā mēs saskaramies ar Eiropas projekta jēgas un mērķa kopējo kvintesenci.

18. Tātad vispirms ir jāuzsver solidaritātes kā Savienību veidojošās un būtiskās vērtības nozīmīgums.

19. Jau Romas līgumā apstiprinātā [10] solidaritātes prasība turpina būt Lisabonas līgumā izvirzītā integrācijas procesa pamatā. Lai gan pārsteidzošā kārtā tās nav Savienības pamatvērtību uzskaitījumā, kas veikts LES 2. panta pirmajā teikumā [11], solidaritāte tomēr Eiropas Savienības Pamattiesību hartas preambulā [12] ir minēta kā viena no "nedalāmām, universālām vērtībām", uz kurām ir balstīta Savienība. Turklāt LES 3. panta 3. punktā ir precizēts, ka Savienība veicina ne tikai "paaudžu solidaritāti", bet arī "solidaritāti dalībvalstu starpā". Tātad solidaritāte joprojām ir viena no vērtībām un principiem, kas veido "Eiropas izveides pamatni" [13].

20. Detalizētāk – solidaritāte ir vienlaikus pīlārs un pamatprincips Savienības politikā attiecībā uz robežkontroli, patvēruma piešķiršanu un imigrāciju, kas ir LESD V sadaļas 2. nodaļas, kas veltīta brīvības, drošības un tiesiskuma telpai, priekšmets [14].

21. Par to liecina LESD 67. panta 2. punkts, saskaņā ar kuru Savienība "izstrādā uz dalībvalstu solidaritāti balstītu kopēju patvēruma, imigrācijas un ārējo robežu kontroles politiku, kas ir taisnīga attiecībā pret trešo valstu pilsoņiem". Turklāt LESD 80. pantā ir noteikts, ka "uz šajā nodaļā izklāstīto Savienības politiku un tās īstenošanu attiecas solidaritātes princips un atbildības, tostarp tās finansiālo seku, taisnīga sadalījuma princips dalībvalstu starpā. Ja nepieciešams, Savienības aktos, kas pieņemti saskaņā ar [minēto] nodaļu, iekļauj atbilstīgus pasākumus, lai šis princips stātos spēkā" [15].

22. Saskaroties ar faktisko nevienlīdzību dalībvalstu starpā, kas saistīta ar to ģeogrāfisko atrašanās vietu un to jutīgumu pret masveida migrācijas plūsmām, pasākumu veikšana uz LESD 78. panta 3. punkta pamata un to efektīva piemērošana tāpēc ir vēl jo vairāk nepieciešama. Šajā perspektīvā tādi pasākumi, kādi ir paredzēti apstrīdētajā lēmumā, ļauj piešķirt konkrētu saturu solidaritātes un atbildības taisnīga sadalījuma dalībvalstu starpā principam, kas ir nostiprināts LESD 80. pantā.

23. Apstrīdētā lēmuma īpašā iezīme ir iedibināt pārcelšanas mehānismu uz dalībvalstīm piešķirtu iedalījumu pamata, kuriem piemīt obligāts raksturs. Ar šo lēmumu solidaritātei dalībvalstu starpā ir konkrēts saturs un saistošs raksturs. Šī būtiskā un inovatīvā minētā lēmuma īpašība izskaidro šo lietu politiski jutīgo raksturu, jo tajā ir izkristalizējusies dalībvalstu, kas piedalās solidaritātē, kurai tās brīvprātīgi ir piekritušas un kas ir balstīta vienīgi uz labprātīgām saistībām, opozīcija.

10 Skat. Labayle, S., *Les valeurs de l'Union*, Doktora grāda publiskajās tiesībās disertācija, kas aizstāvēta 2016. gada 12. decembrī, kurā ir konstatēts, ka "solidaritātes prasība, kas ir daudzkārtēji pieminēta visā Romas līgumā, ir [..] Līguma galvenā iezīme. Lasot Līgumu, tā ir uzlikta kā pienākums Eiropas integrācijas projekta lielo pamatnostādņu starpā, un jau 1957. gadā tā bija vērsta gan uz dalībvalstīm, gan indivīdiem" (282. punkts, 117. un 118. lpp.).

11 Turpat, 431. punkts, 165. lpp.

12 Turpmāk tekstā – "Harta".

13 Skat. Favreau, B., "La Charte des droits fondamentaux: pourquoi et comment?", *La Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne après le traité de Lisbonne*, Bruylant, Brisele, 2010, 3. – 38. lpp., it īpaši 13. lpp. Skat. arī Bieber, R., un Maiani, F., "Sans solidarité point d'Union européenne, Regards croisés sur les crises de l'Union économique et monétaire et du Système européen commun d'asile", *Revue trimestrielle de droit européen*, Dalloz, Parīze, 2012, 295. lpp. Vispirms norādījuši, ka jēdziens "solidaritāte" nekur Līgumos nav definēts, šie autori secina, ka "Līgumos atkarībā no konteksta tam tiek piešķirta atšķirīga piemērojamība – te Savienības darbības mērķis vai parametrs, te pamatvērtība, te kritērijs pienākumiem, kurus dalībvalstis, iestājoties Savienībā, ir uzņēmušās. Kopsaucējs, kas saista visas solidaritātes izpausmes Savienības kontekstā, ir "kopēju interešu", kas ir atdalītas un atdalāmas no individuālo interešu kopuma, esamības atzīšanā". Visbeidzot, skat. rakstu, kas veltīti solidaritātes principam, krājumu Boutayeb, C., *La solidarité dans l'Union européenne – Éléments constitutionnels et matériels*, Dalloz, Parīze, 2011.

14 Par šo tēmu skat. it īpaši *Searching for Solidarity in EU Asylum and Border Policies, a collection of short papers following the Odysseus Network's First Annual Policy Conference*, 2016. gada 26. un 27. februāris, Briseles Brīvā universitāte. Skat. arī Küçük, E., "The principle of solidarity and fairness in sharing responsibility: more than window dressing?", *European Law Journal*, Sweet and Maxwell, Londona, 2016, 448. – 469. lpp., kā arī Bast, J., "Deepening supranational integration: interstate solidarity in EU migration law", *European Public Law*, Nr. 22, 2. izdevums, Wolters Kluwer Law and Business, Alfena pie Reinas, 2016, 289. – 304. lpp.

15 Arī starptautiskā līmenī solidaritāte ir patvēruma politikas galvenā vērtība. 1951. gada 28. jūlija Ženēvas Konvencijas par bēgļu statusu, kas papildināta ar 1967. gada 31. janvāra Protokolu par bēgļa statusu (turpmāk tekstā – "Ženēvas konvencija"), preambulas ceturtajā apsvērumā ir noteikts, ka "patvēruma piešķiršana var uzkraut pārāk smagu nastu atsevišķām valstīm un ka pieņemams risinājums problēmai, kam Apvienotās Nācijas atzinušas starptautisku raksturu un ietvarus, nevar būt iespējams bez starptautiskas sadarbības".

24. Šī opozīcija – ko papildina konstatējums, ka apstrīdētais lēmums tiek piemērots tikai daļēji, pie kura mēs atgriezīsimies vēlāk [16], – var likt domāt, ka aiz tā, ko ir pieņemts saukt par "2015. gada migrācijas krīzi", slēpjas cita krīze, proti, Eiropas integrācijas projekta, kas lielā mērā ir balstīts uz prasību par solidaritāti starp valstīm, kuras ir izlēmušas būt šī projekta dalībnieces, krīze [17].

25. Citā aspektā tikpat labi ir iespējams uzskatīt, ka, pieņemot stingru atbildi uz šo migrācijas krīzi, Savienība ir pierādījusi, ka tās rīcībā ir nepieciešamie rīki un viņa spēj tos iedarbināt. Atliek pārbaudīt, kā mēs tiekam aicināti darīt ar šīm prasībām, ka, veicot tādus pasākumus, kas ir ietverti apstrīdētajā lēmumā, Savienība ir ievērojusi Līgumos noteiktās atbilstošās tiesību normas.

I. Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

26. Lietā C-643/15 Slovākijas Republika lūdz Tiesu atcelt apstrīdēto lēmumu un piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27. Lietā C-647/15 Ungārija lūdz Tiesu atcelt apstrīdēto lēmumu vai arī, pakārtoti, gadījumā, ja tā neapmierinātu tās prasījumu pirmo daļu, atcelt šo lēmumu, ciktāl tas attiecas uz Ungāriju, un piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28. Lietās C-643/15 un C-647/15 Padome lūdz Tiesu noraidīt prasības kā nepamatotas un piespriest attiecīgi Slovākijas Republikai un Ungārijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies lietās, kuras uz tām attiecas.

29. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2016. gada 29. aprīļa lēmumu Beļģijas Karalistei, Vācijas Federatīvajai Republikai, Grieķijas Republikai, Francijas Republikai, Itālijas Republikai, Luksemburgas Lielhercogistei, Zviedrijas Karalistei un Komisijai tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam lietās C-643/15 un C-647/15.

30. Ar šo pašu lēmumu Tiesas priekšsēdētājs atļāva Polijas Republikai iestāties lietā C-643/15 Slovākijas Republikas prasījumu atbalstam un lietā C-647/15 Ungārijas prasījumu atbalstam.

II. Par prasībām

31. Savu prasījumu atbalstam Slovākijas Republika izvirza sešus pamatus, no kuriem pirmais ir balstīts uz LESD 68. panta, LES 13. panta 2. punkta, kā arī institucionālā līdzsvara principa pārkāpumu, otrais – uz LES 10. panta 1. un 2. punkta, LES 13. panta 2. punkta, LESD 78. panta 3. punkta, Līgumiem pievienotā [18] 1. protokola par valstu parlamentu lomu Eiropas Savienībā 3. un 4. panta un 2. protokola par subsidiaritātes principa un proporcionalitātes principa piemērošanu 6. un 7. panta pārkāpumu, kā arī tiesiskās noteiktības, pārstāvības demokrātijas un institucionālā līdzsvara principu pārkāpumu, trešais – uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu likumdošanas procesā, kā arī uz LES 10. panta 1. un 2. punkta, LES 13. panta 2. punkta un pārstāvības demokrātijas, institucionālā līdzsvara un labas pārvaldības principu (pakārtoti) pārkāpumu, ceturtais – uz LESD 78. panta

16 Pagaidām vienīgi minēšu, ka saskaņā ar Padomes sniegtajām norādēm tiesas sēdē, kas notika Tiesā 2017. gada 10. maijā, pārcelto [personu] skaits no Itālijas un Grieķijas 2017. gada 8. maijā bija sasniedzis 18 129.

17 Šajā ziņā skat. Labayle S., *op. cit.*, kurš it īpaši attiecībā uz atšķirībām, kas, pārvaldot šo migrācijas krīzi, ir atklājušās dalībvalstu starpā, norāda, ka, lai gan ir "jāatturas no noslieces dramatizēt, tomēr bažas par to, ka var sabrukt celtne, kas ir pacietīgi būvēta jau vairāk nekā pusgadsimtu, nevar tikt pilnībā ignorētas. Šādi, pakāpeniski iedragājot tās pamatus, faktiski tiek apdraudēta celtne kopumā un tiek pastiprināta absolūtas modrības nepieciešamība šajā jautājumā. Tas, ka Savienības dibināšanas pamatā esošas vērtības neievēro pašas tās dalībvalstis, rada elementu, kas tomēr ir nepieciešami tās pastāvēšanai un tās darbības loģikai, sabrukuma iespēju" (1182. punkts, 477. lpp.). Skat. arī Chassin, C.-A., "La crise des migrants: l'Europe à la croisée des chemins", *Revue Europe*, Nr. 3, LexisNexis, 2016, 15. – 21. lpp., it īpaši 43. punkts, 21. lpp., kurš norāda, ka "migrantu krīze ir [..] humāna krīze, bet arī morāla krīze Eiropas Savienībai, – pārsniedzot atbildes uz īstermiņa jautājumiem, tā uzsver Eiropas celtnes trauslumu".

18 Turpmāk tekstā attiecīgi – "1. protokols" un "2. protokols".

3. punktā un LESD 293. pantā noteikto būtisko procedūras noteikumu pārkāpumu, kā arī uz LES 10. panta 1. un 2. punkta, LES 13. panta 2. punkta un pārstāvības demokrātijas, institucionālā līdzsvara un labas pārvaldības principu (daļēji pakārtoti) pārkāpumu, piektais – uz LESD 78. panta 3. punkta pārkāpumu sakarā ar nosacījumu, kas saistīti ar tā piemērojamību, neievērošanu (pakārtoti) un sestais – uz samērīguma principa pārkāpumu.

32. Savu prasījumu atbalstam Ungārija izvirza desmit pamatus.

33. Pirmie divi pamati ir balstīti uz LESD 78. panta 3. punkta pārkāpumu, ciktāl ar šo tiesību normu Padomei neesot piešķirts piemērots juridiskais pamats veikt pasākumus, ar kuriem tiek izdarīta saistoša atkāpe no leģislatīva akta un kas tiek piemēroti 24 mēnešu – dažos gadījumos pat 36 mēnešu – ilgā laikposmā, un kuru tiesiskās sekas turklāt pārsniedz šo laikposmu, kas esot pretrunā jēdzienam "pagaidu pasākumi".

34. Trešais, ceturtais, piektais un sestais pamats ir balstīti uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, ciktāl, pirmkārt, pieņemot apstrīdēto lēmumu, Padome esot pārkāpusi LESD 293. panta 1. punktu, atkāpjoties no Komisijas priekšlikuma bez vienbalsīga balsojuma (trešais pamats), otrkārt, apstrīdētajā lēmumā esot ietverta atkāpe no leģislatīva akta tiesību normām un tas saturiski pats esot leģislatīvs akts, lai gan – pat ja tiktu uzskatīts, ka to būtu bijis iespējams pieņemt, pamatojoties uz LESD 78. panta 3. punktu –, to pieņemot, būtu bijis jāievēro 1. un 2. protokolā paredzētās valstu parlamentu tiesības sniegt atzinumu par leģislatīvajiem aktiem (ceturtais pamats), treškārt, pēc apspriešanās ar Parlamentu Padome esot būtiski grozījusi priekšlikuma tekstu, par to no jauna neapspriežoties ar Parlamentu (piektais pamats), un, ceturtkārt, laikā, kad apstrīdētais lēmums tika pieņemts Padomē, lēmuma priekšlikuma redakcijas Savienības oficiālajās valodās neesot bijušas pieejamas (sestais pamats).

35. Septītais pamats ir balstīts uz LESD 68. panta un Padomes 2015. gada 25. un 26. jūnija secinājumu pārkāpumu [19].

36. Astotais pamats ir balstīts uz tiesiskās noteiktības un normatīvo aktu skaidrības principu pārkāpumu, jo vairākos punktos neesot skaidrs, kā piemērojamas apstrīdētā lēmuma tiesību normas, nedz arī, kā tās esot savienojamas ar Dublinas III regulas tiesību normām.

37. Devītais pamats ir balstīts uz nepieciešamības un samērīguma principu pārkāpumu, ciktāl, tā kā Ungārija vairs nav iekļauta starp pagaidu pārcelšanas mehānisma labumguvējām dalībvalstīm, neesot pamatots, kāpēc apstrīdētajā lēmumā ir paredzēts, ka pārceļamas 120 000 personas, kas lūdz starptautisko aizsardzību.

38. Desmitais pamats, kas ir izvirzīts pakārtoti, ir balstīts uz samērīguma principa un LESD 78. panta 3. punkta pārkāpumu attiecībā uz Ungāriju, jo apstrīdētajā lēmumā tai ir noteiktas obligātas kvotas kā uzņemošajai pārcelšanas mērķa dalībvalstij, kaut gan esot atzīts, ka tā ir dalībvalsts, kuras teritorijā ir iekļuvis liels skaits nelegālu migrantu, kas ir iesnieguši starptautiskās aizsardzības pieteikumus.

19 *EUCO* 22/15.

III. Vērtējums

A. Ievada apsvērumi

39. Tā kā tiesību akta juridiskais pamats nosaka tā pieņemšanai piemērojamo procedūru [20], pirmkārt, ir jāizvērtē pamati, kas ir balstīti uz LESD 78. panta 3. punkta kā juridiskā pamata nepiemērotību apstrīdētā lēmuma pieņemšanai. Otrkārt, pārbaudīsim pamatus, kas ir balstīti uz apgalvotiem būtisku procedūras noteikumu pārkāpumiem šī lēmuma pieņemšanas laikā, un, treškārt, pamatus, kas attiecas uz lietas būtību.

40. Turklāt šajās trīs daļās vispirms tiks pārbaudīti Slovākijas Republikas un Ungārijas pamati, kas pilnībā vai daļēji pārklājas, un pēc tam, ja tas būs nepieciešams, katras no prasītājām pamati.

B. Par pamatiem, kas ir balstīti uz LESD 78. panta 3. punkta kā juridiskā pamata nepiemērotību apstrīdētā lēmuma pieņemšanai

41. Slovākijas Republika (otrais un piektais pamats) un Ungārija (pirmais un otrais pamats) apstrīd, ka LESD 78. panta 3. punkts varētu būt piemērots juridiskais pamats apstrīdētā lēmuma pieņemšanai.

42. Tomēr pastāv atšķirība starp abu šo dalībvalstu aizstāvētajām nostājām. Proti, Ungārija atzīst, ka Itālijas Republika un Grieķijas Republika apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā saskārās ar "ārkārtas situāciju, ko raksturo pēkšņs trešo valstu pilsoņu pieplūdums" LESD 78. panta 3. punkta izpratnē, bet vienlaikus apstrīd, ka apstrīdētais lēmums esot bijis piemērots pasākums šīs situācijas risināšanai, turpretī Slovākijas Republika apgalvo, ka ārkārtas situācija šīs tiesību normas izpratnē neesot pastāvējusi (piektā pamata otrā daļa).

43. Lai apstrīdētu apstrīdētā lēmuma juridiskā pamata izvēli, abas šīs dalībvalstis apgalvo, pirmkārt, ka apstrīdētais lēmums, ja tas ir pieņemts saskaņā ar procedūru, kas nav likumdošanas procedūra, un tātad nav leģislatīvs akts, tomēr esot jākvalificē kā leģislatīvs akts tā satura dēļ, jo ar to tiekot grozīti leģislatīvi akti. Tomēr ar LESD 78. panta 3. punktu neesot ļauts pieņemt leģislatīvus aktus.

44. Otrkārt, Slovākijas Republika un Ungārija apstrīd apstrīdētā lēmuma pagaidu raksturu.

45. Treškārt, Slovākijas Republika, pretēji Ungārijai, apgalvo, ka LESD 78. panta 3. punktā nav sniegts piemērots juridiskais pamats apstrīdētā lēmuma pieņemšanai, jo neesot izpildīts "ārkārtas situācij[as], ko raksturo pēkšņs trešo valstu pilsoņu pieplūdums", nosacījums.

1. Par Slovākijas Republikas otro pamatu un par Ungārijas pirmo pamatu, kas balstīti uz apstrīdētā lēmuma leģislatīvo raksturu

46. Slovākijas Republika un Ungārija apgalvo, ka apstrīdētais lēmums, pat ja tas ir pieņemts saskaņā ar procedūru, kas nav likumdošanas procedūra, un tātad formāli nav leģislatīvs akts, tomēr esot jākvalificē kā leģislatīvs akts tā satura un seku dēļ, jo ar to tiekot grozīti, turklāt pamatos, vairāki Savienības tiesību leģislatīvie akti. Taču LESD 78. panta 3. punktā neesot sniegts piemērots juridiskais pamats likumdošanas pasākumu veikšanai, jo tajā neesot ietverta neviena norāde, saskaņā ar kuru uz tā pamata veiktie pasākumi būtu jānosaka likumdošanas procedūrā.

20 Šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 10. septembris, Parlaments/Padome (C-363/14, EU:C:2015:579), 17. punkts.

47. Kā tas esot skaidri apstiprināts apstrīdētā lēmuma preambulas 23. apsvērumā, tajā esot atkāpes no vairākiem Savienības tiesību leģislatīvajiem aktiem. Lai gan apstrīdētajā lēmumā šie grozījumi ir raksturoti kā vienkāršas atkāpes, nošķirums starp atkāpi un grozījumu esot mākslīgs, jo praksē atkāpju un grozījumu sekas esot identiskas, ciktāl abos gadījumos ir izslēgta tiesību normas piemērošana, tā ka faktiski ir skarts tās iedarbīgums.

48. Precīzāk – Slovākijas Republika, pamatojoties uz to, ka ar apstrīdēto lēmumu tiekot izdarīta atkāpe no leģislatīvos aktos ietvertām tiesību normām un ka tādi grozījumi varot tikt īstenoti tikai ar leģislatīvu aktu, apgalvo, ka Padome esot pārkāpusi LESD 78. panta 3. punktu. Taču LESD 78. panta 3. punktā, kurā nav norādes nedz uz parastu likumdošanas procedūru, nedz uz īpašu likumdošanas procedūru, neesot ļauts pieņemt leģislatīvus aktus. No tā izrietot, ka apstrīdētā lēmuma forma neatbilstot tā saturam.

49. Pieņemot apstrīdēto lēmumu uz LESD 78. panta 3. punkta pamata, Padome tādējādi esot ne tikai pārkāpusi šo tiesību normu, bet arī aizskārusi valstu parlamentu un Parlamenta tiesības. Gan pirmajiem minētajiem, gan otrajam saskaņā ar primārajām tiesībām esot bijis jāpiedalās leģislatīvo aktu, no kuriem Padome izdarījusi atkāpi ar apstrīdēto lēmumu, grozīšanā. Proti, Slovākijas Republika norāda, ka šie akti esot pieņemti saskaņā ar parastu likumdošanas procedūru.

50. Slovākijas Republika tādējādi uzskata, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu, Padome esot pārkāpusi ne tikai LESD 78. panta 3. punktu, bet arī LES 10. panta 1. un 2. punktu, LES 13. panta 2. punktu, 1. protokola 3. un 4. pantu un 2. protokola 6. un 7. pantu, kā arī tiesiskās noteiktības, pārstāvības demokrātijas un institucionālā līdzsvara principus.

51. Ungārija pievienojas Slovākijas Republikai attiecībā uz ideju, ka ar juridisku aktu, kas pieņemts uz LESD 78. panta 3. punkta pamata un kas saskaņā ar LESD 289. panta 2. un 3. punkta *a contrario* interpretāciju neesot leģislatīvs akts, nevarot saistoši grozīt – pat provizoriski – tādus spēkā esošus leģislatīvus aktus, kas pieņemti parastās vai īpašās leģislatīvās procedūrās, kā Dublinas III regula. Sava satura dēļ apstrīdētais lēmums neapšaubāmi esot leģislatīvs akts. Tā kā ar šo lēmumu tiekot izdarīta atkāpe no Dublinas III regulas, tas neesot varējis tikt pieņemts uz LESD 78. panta 3. punkta pamata, kurā, piešķirot Padomei pilnvaras pieņemt aktus tikai procedūrā, kas nav likumdošanas procedūra, tai esot atļauts pieņemt tikai neleģislatīvus aktus.

52. Ungārijas ieskatā LESD 78. panta 3. punktu esot varēts izmantot kā juridisko pamatu, lielākais, lai veiktu pasākumus, kas papildina uz LESD 78. panta 2. punkta pamata pieņemtus leģislatīvus aktus un kas ir saderīgi ar šiem aktiem, vai pasākumus, ar kuriem tiek atvieglota to īstenošana, ņemot vērā ārkārtas situāciju [21].

53. Ungārija precizē, ka, pieņemot, ka Tiesa nolemtu, ka uz LESD 78. panta 3. punkta pamata ir iespējams pieņemt aktu, ar kuru tiek izdarīta atkāpe no leģislatīva akta, kas pieņemts uz LESD 78. panta 2. punkta pamata, šāda atkāpe nevarot būt tik apjomīga, lai skartu šāda leģislatīva akta būtību vai atņemtu tā pamatnoteikumiem to jēgu. Taču tā esot apstrīdētā lēmuma gadījumā, ciktāl ar to tiekot grozīts it īpaši šīs regulas būtiskākais elements, proti, dalībvalsts, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, noteikšana. Tādējādi ar apstrīdēto lēmumu tiekot izdarīta atkāpe no šīs regulas tiesību normām tādā apmērā, kas esot nepieņemams neleģislatīva akta kontekstā. Tas radot LESD 78. panta 2. punktā paredzētās parastās likumdošanas procedūras apiešanu.

21 Ungārija kā piemērus min finansiālas vai tehniskas palīdzības piešķiršanu, kā arī profesionāļu nosūtīšanu.

54. Visbeidzot, savā replikas rakstā un savā atbildes rakstā uz iestāšanās rakstiem Ungārija, pēc analoģijas atsaucoties uz ģenerāladvokāta M. Vatelē [*M. Wathelet*] secinājumu lietā Padome/*Front Polisario*[22] 151.–161. punktu, apgalvo, ka apspriešanās ar Parlamentu prasība, kāda ir paredzēta LESD 78. panta 3. punktā, varot tikt uzskatīta par Parlamenta "līdzdalību" LESD 289. panta 2. punkta izpratnē, tādējādi būtu piemērojama īpašā likumdošanas procedūra, un apstrīdētais lēmums tad varētu tikt kvalificēts kā leģislatīvs akts.

55. Tomēr pat šādā gadījumā LESD 78. panta 3. punktā Padomei neesot piešķirtas tiesības izdarīt atkāpi no būtiskas leģislatīva akta, kas pieņemts uz LESD 78. panta 2. punkta pamata, tiesību normas.

56. Šie dažādie argumenti mani nepārliecina. Manā ieskatā LESD 78. panta 3. punkts varēja tikt izmantots kā juridiskais pamats tādam neleģislatīvam aktam kā apstrīdētais lēmums, ar kuru no dažām leģislatīvu aktu tiesību normām tiek izdarīta pagaidu atkāpe skaidri noteiktās robežās.

57. Vispirms atbildēšu uz Ungārijas izvirzīto argumentāciju tās replikas raksta stadijā[23], proti, ka apstrīdētais lēmums varētu tikt uzskatīts par leģislatīvu aktu, neraugoties uz to, ka LESD 78. panta 3. punktā nav norādes, ka uz tā pamata noteikti pasākumi tādi ir saskaņā ar likumdošanas procedūru. Šajā ziņā Ungārija balstās uz konstatējumu, saskaņā ar kuru atbilstoši LESD 289. panta 2. punktā prasītajam apstrīdēto lēmumu Padome, bez šaubām, esot pieņēmusi "ar [..] Parlamenta līdzdalību".

58. Šķiet, ka uz šo tiesību jautājumu ir jāatbild skaidri, ciktāl leģislatīva akta pieņemšanai ir paredzēts izpildīt konkrētas prasības, kas nav piemērojamas neleģislatīva akta pieņemšanai. It īpaši es domāju par 1. protokola 3. un 4. pantā un 2. protokola 6. un 7. pantā paredzēto valstu parlamentu līdzdalību, kā arī prasību, saskaņā ar kuru Padomes sēdes, kad tā izskata leģislatīva akta projektu un balso par to, kā izriet no LES 16. panta 8. punkta un LESD 15. panta 2. punkta, ir atklātas.

59. Savienības normatīvo instrumentu tipoloģijā, kāda izriet no Lisabonas līguma, pirmo reizi ir iedibināta diferenciācija starp leģislatīviem aktiem un neleģislatīviem aktiem, balstoties vispirms uz strukturāliem un procesuāliem apsvērumiem[24].

60. LESD 289. panta 3. punktā "leģislatīvu aktu" kategorija ir definēta kā tāda, kurā ietilpst "tiesību akti, kas pieņemti saskaņā ar [..] likumdošanas procedūru". "Likumdošanas procedūru" veido vai nu "parasta likumdošanas procedūra", vai "īpaša likumdošanas procedūra". Saskaņā ar LESD 289. panta 1. punktu parastu likumdošanas procedūru raksturo tas, ka juridisku aktu Parlaments un Padome pēc Komisijas priekšlikuma pieņem kopīgi.

61. Saskaņā ar LESD 289. panta 2. punktu īpaša likumdošanas procedūra ir procedūra, kurā "īpašos, Līgumos noteiktos gadījumos" "Eiropas Parlaments ar Padomes līdzdalību vai Padome[..] ar Eiropas Parlamenta līdzdalību pieņem[..] regul[u], direktīv[u] vai lēmum[u]"[25]. Tātad īpašu likumdošanas procedūru raksturo tas, ka tajā, pieņemot Savienības aktu, dažādās pakāpēs ir iesaistīta Padome un Parlaments.

22 C-104/16 P, EU:C:2016:677.

23 Atšķirībā no Ungārijas Slovākijas Republika savā replikas rakstā norāda, ka starp Padomi un Slovākijas Republiku pastāvot konsenss par apstrīdētā lēmuma neleģislatīvo raksturu (29. punkts).

24 Skat. Ritleng, D., "Les catégories des actes de l'Union – Réflexions à partir de la catégorie de l'acte législatif", *Les catégories juridiques du droit de l'Union européenne*, Bruylant, Brisele, 2016, 155. – 174. lpp., it īpaši 159. lpp.

25 Skat. Ritleng, D., *op. cit.*, kurš norāda, ka "leģislatīvs akts ir akts, kuru pieņemot, ir apvienots – parastā likumdošanas procedūrā vienlīdzīgi vai īpašā likumdošanas procedūrā nevienlīdzīgi – Eiropas Parlaments un Padome. Tādējādi ir nostiprināts organizatorisks kritērijs, ar ko tiek raksturota likumdošanas varas, ko veido Parlamenta un Padomes pāris, īstenošana" (161. lpp.).

62. Lielākajā daļā gadījumu, kuros ir paredzēta īpaša likumdošanas procedūra, šāds akts ir jāpieņem Padomei, lemjot vienprātīgi, ar Parlamenta piekrišanu [26] vai arī – kas notiek daudz biežāk – pēc apspriešanās ar to [27]. Dažos gadījumos akts ar Padomes apstiprinājumu ir jāpieņem Parlamentam [28].

63. No šīm tiesību normām izriet, ka Līguma autori ir pieņēmuši tīri formālu pieeju [29], atbilstoši kurai leģislatīvi akti tiek kvalificēti kā tādi, ja tie ir pieņemti saskaņā ar parastu likumdošanas procedūru vai saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru.

64. Tātad nav atbilstīgi censties, kā to ierosina prasītājas, kvalificēt apstrīdēto lēmumu kā leģislatīvu aktu no tā satura skatpunkta.

65. Ungārijas izstrādātā argumentācija raisa jautājumu, vai ir nepieciešams, lai Līguma normā būtu skaidri norādīts, ka ar to, lai šāds akts tiktu uzskatīts par leģislatīvu aktu, ir atļauts pieņemt aktu saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru.

66. Manuprāt, lai Savienības aktu klasifikācijā, ko iedibinājuši Līguma autori, tiktu nodrošināta pietiekama skaidrības un tiesiskās noteiktības pakāpe, uz to ir jāsniedz apstiprinoša atbilde.

67. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Līgumā ir ietvertas vairākas tiesību normas, kurās Savienības aktu pieņemšana ir paredzēta ar nepārprotamu norādi, saskaņā ar kuru šī pieņemšana ir īstenojama saskaņā ar "īpašu likumdošanas procedūru", neraugoties uz to, ka šīs procedūras noteikumi var atšķirties attiecībā uz Padomes un Parlamenta iesaistīšanās raksturu un pakāpi. Šādas norādes lietderīgā iedarbība ir precizēt, ka, lai kādi būtu šie noteikumi, attiecīgā procedūra patiešām ir "leģislatīva procedūra" un ka tātad tās rezultātā tiks pieņemts leģislatīvs akts. Prasība par minēto norādi izriet arī no paša LESD 289. panta 2. punkta formulējuma, saskaņā ar kuru īpaša likumdošanas procedūra ir piemērojama tikai "īpašos, Līgumos noteiktos gadījumos".

68. Savukārt procedūras, kuru norise ir līdzīga īpašu likumdošanas procedūru norisei, bet kas Līgumā nav nepārprotami kvalificētas kā tādas, ir jāuzskata par neleģislatīvām procedūrām, kuru rezultātā tātad tiks pieņemti neleģislatīvi akti [30].

69. Protams, ir iespējams uzskatīt, ka leģislatīvu aktu un neleģislatīvu aktu nošķirums, kura izcelsme ir šādā "juridiskā nominālismā" [31], rada saskaņotības problēmas [32] un ka Līguma autori nav pielikuši maksimālas pūles, iedalot kategorijās Savienības leģislatīvos aktus [33].

70. Tāpat ir iespējams uzskatīt – un es dodu priekšroku šim risinājumam –, ka Līguma autori, gluži pretēji, pieņemot tīri formālu pieeju leģislatīvajiem aktiem, ir atļāvuši skaidri identificēt juridiskos pamatus, kas sniedz Savienības iestādēm tiesības pieņemt leģislatīvus aktus. Nepilnība, pēc dažu domām, pat acīmredzama nesaskaņotība klasifikācijā, ko veikuši Līguma autori, tātad ir jāsaprot kā sekas šo pēdējo minēto gribai piešķirt dažiem aktiem leģislatīva akta statusu, bet pārējiem to liegt.

26 It īpaši skat. LESD 86. panta 1. punktu.

27 It īpaši skat. LESD 77. panta 3. punktu.

28 It īpaši skat. LESD 223. panta 2. punktu.

29 Skat. Craig, P., un De Búrca, G., *EU Law – Text, Cases and Materials*, 6. izdevums, Oxford University Press, Oksforda, 2015, 114. lpp.

30 Šajā ziņā it īpaši skat. Lenaerts, K., un Van Nuffel, P., *European Union Law*, 3. izdevums, Sweet and Maxwell, Londona, 2011, 677. lpp., 16-038. punkts.

31 Šajā gadījumā mēs pārņemam vārdkopu, ko izmantojis Ritleng, D., *op. cit.*, 170. lpp.

32 Skat. Craig, P., un De Búrca, G., *op. cit.*, 114. lpp.

33 Skat. Ritleng, D., *op. cit.*, 174. lpp.

71. Šāda Līguma tiesību normu formulējuma pārbaude, lai kvalificētu vai nekvalificētu kādu aktu kā Savienības leģislatīvu aktu, turklāt ir saderīga ar Tiesas izdarītu konstatējumu, saskaņā ar kuru "ne jau procedūras nosaka tiesību akta juridisko pamatu, bet tiesību juridiskais pamats nosaka tā pieņemšanai ievērojamās procedūras" [34].

72. Manis aizstāvētās interpretācijas sekas tieši ir liegt apstrīdētajam lēmumam leģislatīva akta kvalifikāciju.

73. Proti, ir svarīgi norādīt, ka LESD 78. panta 3. punkta formulējumā, lai gan tajā ir paredzēts, ka Padome veic pasākumus, iepriekš apspriežoties ar Parlamentu, nav skaidri norādīts, ka šādi pasākumi tiek veikti īpašā likumdošanas procedūrā. Šiem pasākumiem, kuri veikti procedūrā, kas nav likumdošanas procedūra, *a contrario* interpretējot LESD 289. panta 3. punktu, piemīt neleģislatīvs raksturs. Šajā ziņā ir acīmredzams kontrasts ar LESD 78. panta 2. punktu, kurā ir nepārprotami norādīts, ka uz šī panta pamata veiktie pasākumi tiek noteikti likumdošanas procedūrā – šajā gadījumā parastajā likumdošanas procedūrā.

74. Kad tas ir precizēts, ir jāsniedz atbilde uz bažām, kas ir Slovākijas Republikas un Ungārijas izstrādātās argumentācijas pamatā, proti, ir jānoskaidro, vai un kādā mērā ar LESD 78. panta 3. punktu Padomei ir ļauts pieņemt neleģislatīvu aktu, ar kuru tiek izdarītas atkāpes no Savienības leģislatīvos aktos iekļautām tiesību normām.

75. Tāpat kā Padome un [dalībvalstis], kas iestājušās lietā tās prasījumu atbalstam, es uzskatu, ka LESD 78. panta 3. punktā ir ļauts veikt pasākumus, ar kuriem, lai risinātu skaidri identificētu ārkārtas situāciju, tiek izdarītas pagaidu atkāpes konkrētos leģislatīvo aktu punktos patvēruma piešķiršanas jomā.

76. Šīs Līguma tiesību normas priekšmets tieši ir ļaut Savienībai ātri un efektīvi rīkoties ārkārtas situācijā, ko raksturo pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums. Ņemot vērā, ka LESD 78. panta 2. punkts attiecas uz dažādiem Eiropas kopējās patvēruma sistēmas aspektiem un ka uz tā pamata noteiktie pasākumi ir leģislatīvi akti, ir neizbēgami, ka ar pagaidu pasākumiem, kas saistībā ar šo pašu sistēmu veikti uz LESD 78. panta 3. punkta pamata, tiek izdarītas pagaidu atkāpes no dažām šo leģislatīvo aktu tiesību normām. Tādējādi "pagaidu pasākumu" jēdziens LESD 78. panta 3. punkta izpratnē, pretēji tam, ko ierosina prasītājas, nevar tikt saprasts kā tāds, kurā ietilpst tikai papildu pasākumi, kuriem piemīt operatīvs vai finansiāls raksturs, ja vien netiek pārmērīgi sašaurināta šī juridiskā pamata piemērošanas joma un līdz ar to – tā lietderīgā iedarbība. Tātad, manuprāt, "pagaidu pasākumu" jēdziens ir jāinterpretē plaši, jo ar LESD 78. panta 3. punktu Padomei ir piešķirtas tiesības veikt jebkādus pasākumus, ko tā uzskata par nepieciešamiem, lai risinātu ārkārtas situāciju, ko raksturo pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums.

77. Lai pasākumi varētu tikt uzskatīti par pamatoti balstītiem uz LESD 78. panta 3. punktu, ir svarīgi, lai to mērķis nebūtu galīgi atkāpties no tiesību normām, kas ietvertas uz LESD 78. panta 2. punkta pamata pieņemtos leģislatīvos aktos, aizstāt vai grozīt tās.

78. Tā, neapšaubāmi, nav apstrīdētā lēmuma gadījumā, kurā atbilstoši tā pagaidu pasākuma raksturam, kura mērķis ir risināt pilnīgi konkrētu ārkārtas situāciju, ir tikai stingri noteiktās robežās paredzētas pagaidu atkāpes no vairākām Savienības leģislatīvo aktu tiesību normām. Tātad šādas atkāpes, pretēji tam, ko aizstāv prasītājas, nevar tikt izprastas kā tādas, ar kurām šie akti ir paliekoši un vispārēji grozīti.

34 It īpaši skat. spriedumu, 2012. gada 19. jūlijs, Parlaments/Padome (C-130/10, EU:C:2012:472, 80. punkts).

79. Šajā ziņā atgādināšu, ka atkāpes, kas ir ietvertas apstrīdētajā lēmumā, ir piemērojamas tikai divu gadu ilgā laikposmā, ka tās attiecas tikai uz ierobežotu 120 000 trešo valstu valstspiederīgo skaitu, kas ir iesnieguši starptautiskās aizsardzības pieteikumus Itālijā vai Grieķijā, kuriem ir apstrīdētā lēmuma 3. panta 2. punktā norādītā pilsonība, kas tiek pārcelti no vienas no šīm divām dalībvalstīm un kas ir ieradušies vai ieradīsies minētajās dalībvalstīs laikposmā no 2015. gada 24. marta līdz 2017. gada 26. septembrim.

80. Kā norāda Padome, pēc apstrīdētā lēmuma piemērošanas galīgā datuma, proti, 2017. gada 26. septembra, atkāpju sekas beigsies automātiski un atkal tiks piemēroti vispārējie noteikumi bez nepieciešamības Savienības likumdevējam jebkādi iejaukties.

81. Kā es iepriekš norādīju, šīs konkrētās un pagaidu atkāpes nevar tikt pielīdzinātas materiālo tiesību normu, kas ietvertas Savienības leģislatīvajos aktos patvēruma jomā, ilgtermiņa grozījumiem, kādi varētu tikt izdarīti tikai uz LESD 78. panta 2. punkta pamata.

82. Tātad, manuprāt, pieņemot apstrīdēto lēmumu uz LESD 78. panta 3. punkta pamata, nav apieta LESD 78. panta 2. punktā paredzētā parastā likumdošanas procedūra.

83. Šajā ziņā ir jāizskaidro saikne, kāda pastāv starp šīm abām Līguma normām.

84. Skatot to kopsakarā ar LESD 80. pantu, LESD 78. panta 3. punkts veido īpašu juridisko pamatu pagaidu pasākumiem, kuros tiek konkretizēts solidaritātes princips ārkārtas situācijās, ko raksturo pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums.

85. LESD 78. panta 3. punktā paredzēto procedūru raksturo steidzamība rīkoties, saskaroties ar krīzes situāciju. Tas attaisno apstākli, ka tā netiek pielāgota parastajai likumdošanas procedūrai.

86. Kā norāda Padome, katrs LESD 78. panta 2. un 3. punktā paredzētais pasākums ir balstīts uz autonomu juridisko pamatu Līgumā un iekļaujas atšķirīgās situācijās un mērķos, turklāt nav jānosaka hierarhija to starpā.

87. Uzmanība ir jāvērš uz juridisko pamatu, ko veido LESD 78. panta 2. punkta e) apakšpunkts [35] un LESD 78. panta 3. punkts, papildinošo raksturu. To vienlaicīga vai secīga izmantošana ļauj Savienībai it īpaši efektīvi rīkoties migrācijas krīzes gadījumā. Šī papildināšanās ir atspoguļota 2015. gada 9. septembra Priekšlikumā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai, ar ko izveido krīzes pārcelšanas mehānismu un groza Dublinas III regulu.

88. Savā priekšlikumā Komisija skaidri izklāsta, kāda ir mijiedarbība starp šajā priekšlikumā ietvertajiem pasākumiem, no vienas puses, un ārkārtas pārcelšanas programmām, kas pamatotas ar LESD 78. panta 3. punktu, no otras puses.

89. Kā Komisija skaidro, "priekšlikums, ar ko izveido krīzes pārcelšanas mehānismu, ir jānošķir no priekšlikumiem, ko Komisija pieņēmusi, pamatojoties uz LESD 78. panta 3. punktu, par labu konkrētām dalībvalstīm, kuras saskārušās ar pēkšņu trešo valstu valstspiederīgo pieplūdumu savā teritorijā" [36]. Komisija turpina, precizējot, ka, "lai arī Komisijas ierosinātie pasākumi, pamatojoties uz LESD 78. panta 3. punktu, ir pagaidu pasākumi, priekšlikums, ar ko izveido krīzes pārcelšanas mehānismu, ievieš metodi, lai uz pagaidu laikposmu krīzes situācijās noteiktu, kura dalībvalsts ir

35 Šajā tiesību normā Parlamentam un Padomei ir piešķirtas tiesības, lemjot saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru, veikt pasākumus saistībā ar kopējo Eiropas patvēruma sistēmu, ietverot "kritērij[us] un mehānism[us], lai noteiktu, kura dalībvalsts ir atbildīga par patvēruma vai papildu aizsardzības pieteikuma izskatīšanu".

36 Skat priekšlikumu regulai, 3. lpp.

atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu, kas ir iesniegti dalībvalstī, kura ir saskārusies ar krīzes situāciju, ar mērķi nodrošināt, ka šādās situācijās tiktu veikta taisnīga pieteikumu iesniedzēju sadale starp dalībvalstīm, un līdz ar to atvieglot Dublinas sistēmas darbību pat krīzes laikos" [37].

90. Tātad šajā pēdējā minētajā gadījumā runa ir par atšķirību starp to, kas ir paredzēts apstrīdētajā lēmumā, un pastāvīgo mehānismu, ar kuru ir izveidota metode, lai noteiktu, kura dalībvalsts ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu, kas ir iesniegti dalībvalstī, kura ir saskārusies ar krīzes situāciju. Šis pastāvīgais mehānisms ir piemērojams vispārēji – tādējādi, ka tā piemērošana nav vērsta uz konkrētām dalībvalstīm, kuras attiecīgajā brīdī saskaras ar krīzes situāciju, bet no tā labumu var gūt jebkura dalībvalsts, kas nonāktu šādā situācijā.

91. Pārcelšanas mehānisma iedarbināšanas nosacījumi ir paredzēti priekšlikumā regulai. Kā Komisija norāda šajā priekšlikumā, labumguvējai dalībvalstij tādējādi ir jābūt tādai, kura ir "saskārusies ar krīzes situāciju, kas apdraud Dublinas regulas piemērošanu ārkārtīgi liela spiediena dēļ, ko raksturo apjomīgs un nesamērīgs trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku pieplūdums, kas rada augstas prasības tās patvēruma sistēmai" [38].

92. Vēl Komisija pasākumu, kas veikti uz LESD 78. panta 2. punkta e) apakšpunkta pamata, un to, kas veikti saskaņā ar LESD 78. panta 3. punktu, papildināšanos ir paskaidrojusi šādi: "krīzes pārcelšanas mehānisma izveide neskar iespēju, ka Padome, pēc Komisijas priekšlikuma, pieņem pagaidu pasākumus par labu dalībvalstij, kas ir saskārusies ar ārkārtas situāciju, kā noteikts LESD 78. panta 3. punktā. Ārkārtas pasākumu pieņemšana, pamatojoties uz LESD 78. panta 3. punktu, turpinās būt aktuāla ārkārtas situācijās, kad ir nepieciešama ārkārtas reaģēšana, kas, iespējams, ietver plašāku atbalstu migrācijai, ja netiks izpildīti nosacījumi krīzes pārcelšanas mehānisma izmantošanai" [39].

93. Attiecībā uz pieņemto juridisko pamatu Komisija savā priekšlikumā norāda, ka ar to "*groza* [Dublinas] [r]egulu [..] un līdz ar to [tas] būtu jāpieņem, balstoties uz to pašu juridisko pamatu, proti, LESD 78. panta otrā punkta e) apakšpunktu, saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru" [40]. Proti, ar priekšlikumu regulai ir grozīta Dublinas III regula, pievienojot tai VII iedaļu, kuras nosaukums ir "Krīzes pārcelšanas mehānisms". Ciktāl ar to ir grozīta šī regula, šis priekšlikums pamatoti ir balstīts uz LESD 78. panta 2. punkta e) apakšpunktu un tātad uz to ir attiecināma parastā likumdošanas procedūra.

94. Turklāt Komisija precizē, ka "šajā priekšlikumā ietvertais krīzes pārcelšanas mehānisms paredz *pastāvīgas atkāpes*, kas jāizmanto īpašās krīzes situācijās par labu konkrētām dalībvalstīm, īpaši atkāpe no [Dublinas] [r]egulas [..] 3. panta 1. punktā noteiktā principa, saskaņā ar kuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskata tā dalībvalsts, kas saskaņā ar III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem ir noteikta par atbildīgo. Šā principa vietā detalizēti aprakstītos krīzes apstākļos priekšlikums paredz obligātu sadalījuma atslēgu, lai noteiktu atbildību par pieteikumu izskatīšanu" [41].

95. Apstrīdētajam lēmumam un priekšlikumam regulai ir kopīgs nolūks sniegt Savienībai instrumentus, lai varētu risināt migrācijas krīzes situācijas. Tomēr pirmajam minētajam kā pasākumam, kas veikts uz LESD 78. panta 3. punkta pamata, piemīt pagaidu raksturs, un tas ir vērsts uz dalībvalstīm, kas saskaras ar ārkārtas situāciju, ko raksturo pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums, turpretī ar otro minēto uz nenoteiktu laiku tiek iedibināts pārcelšanas mehānisms, kam nav noteiktas iepriekš paredzētas trešo valstu valstspiederīgo skaita robežas un kurā nav iepriekš identificēta viena vai vairākas dalībvalstis kā labumguvējas no šī mehānisma.

37 Turpat.

38 Skat. minēto priekšlikumu, 4. lpp.

39 Turpat.

40 Turpat, mans izcēlums.

41 Turpat, mans izcēlums.

96. No šiem elementiem izriet, ka LESD 78. panta 3. punkts ir juridiskais pamats, kas ļauj Savienībai pagaidu kārtā un steidzami risināt pēkšņu trešo valstu valstspiederīgo pieplūdumu, turpretī LESD 78. panta 2. punkta e) apakšpunkts ļauj nodrošināt Savienībai pamatu, kas paredzēts, lai pastāvīgi un vispārēji risinātu strukturālu problēmu, proti, Dublinas III regulas 3. panta 1. punkta nepielāgoto raksturu pēkšņa migrācijas spiediena gadījumā dalībvalstīs, kuras savas ģeogrāfiskās atrašanās vietas dēļ pirmās ar to saskaras.

97. No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka, manuprāt, LESD 78. panta 3. punkts var tikt izmantots kā juridiskais pamats tādiem pagaidu pasākumiem, kādi ir ietverti apstrīdētajā lēmumā, kas ir paredzēti, lai risinātu ārkārtas situāciju, pat ja tajos ir ietvertas atkāpes no konkrētām Savienības leģislatīvo aktu tiesību normām, ar nosacījumu, ka šīm atkāpēm ir noteiktas stingras robežas faktiskā un laika ziņā.

98. Tādējādi Slovākijas Republikas otrais pamats un Ungārijas pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatoti.

2. Par Slovākijas Republikas piektā pamata pirmo daļu un par Ungārijas otro pamatu, kas balstīti uz apstrīdētā lēmuma pagaidu rakstura neesamību

99. Slovākijas Republika un Ungārija apgalvo, ka ar LESD 78. panta 3. punktu nav sniegts pienācīgs juridiskais pamats apstrīdētā lēmuma pieņemšanai, jo [šim lēmumam] – pretēji tam, kas ir prasīts šajā tiesību normā, – nepiemītot pagaidu raksturs.

100. Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 13. panta 1. un 2. punktu tas ir piemērojams no 2015. gada 25. septembra līdz 2017. gada 26. septembrim jeb 24 mēnešu ilgā laikposmā. Turklāt šī lēmuma 13. panta 3. punktā ir paredzēts, ka tas ir piemērojams personām, kuras ieceļo Itālijas Republikas un Grieķijas Republikas teritorijā šajā laikposmā, kā arī starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem, kas ir ieceļojuši šo dalībvalstu teritorijā no 2015. gada 24. marta.

101. No šīm tiesību normām izriet, ka apstrīdētā lēmuma piemērošanas laika nogrieznis ir precīzi noteikts. Tajā nešaubīgi ir paredzēts ārkārtas pasākums uz noteiktu laiku, tādējādi tā pagaidu raksturs, manuprāt, nevar tikt apšaubīts.

102. Tā kā LESD 78. panta 3. punktā vairs nav ietverta norāde par sešu mēnešu maksimālo ilgumu, pretēji tam, kā tas bija EK līguma 64. panta 2. punktā, no tā ir jāsecina, ka pagaidu pasākumi, kas tiek veikti uz šī pamata, var būt garāki.

103. Pretēji tam, ko apgalvo Slovākijas Republika un Ungārija, apstāklis, ka ilgtermiņa saikņu dēļ, kas var saistīt starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējus un pārcelšanas mērķa dalībvalstis, apstrīdētā lēmuma sekas varētu būt jūtamas pēc šajā lēmumā norādītā laikposma, manuprāt, nav būtisks. Proti, šādas sekas īsākā vai ilgākā posmā ir raksturīgas starptautiskajai aizsardzībai, kas var tikt saņemta pārcelšanas mērķa dalībvalstī. Ja tiktu pieņemta Slovākijas Republikas un Ungārijas aizstāvētā tēze, uz LESD 78. panta 3. punkta pamata nevarētu tikt ieviests neviens pārcelšanas mehānisms.

104. Turklāt, tā kā LESD 78. panta 3. punktā nav noteikts nekāds precīzs termiņš, bet ir paredzēta vienīgi pagaidu pasākumu veikšana, es uzskatu, ka Padome, nepārkāpjot šo tiesību normu un nepārsniedzot rīcības brīvību, kas ar šo normu tai ir piešķirta, varēja ieviest pagaidu pārcelšanas mehānismu, kura piemērošanas ilgums ir 24 mēneši. Šajā ziņā ir jānorāda uz bažām, kuras Komisija pauda savā priekšlikumā lēmumam, saskaņā ar kuru pagaidu pasākumu ilgumam, "lai nodrošinātu to, ka veiktajiem pasākumiem ir reāla ietekme, un sniegtu patiesu atbalstu [Itālijas Republikai] un [Grieķijas Republikai], ļaujot tām pārvarēt migrantu pieplūduma problēmu, [..] nevajadzētu būt pārāk

īsa[m]” [42]. Turklāt piemērošanas 24 mēnešu laikposms ir pamatots arī attiecībā uz paredzamo termiņu, kāds ir nepieciešams, lai sagatavotu [tā] īstenošanu visās pārcelšanas procedūras dalībvalstīs, vēl jo vairāk tad, kā Grieķijas Republika pamatoti norādīja tiesas sēdē, ja tiek ņemts vērā šīs procedūras nepieredzētais raksturs.

105. Turklāt Slovākijas Republikas un Ungārijas izvirzītajam argumentam, saskaņā ar kuru uz LESD 78. panta 3. punkta pamata noteikta pasākuma ilgums un sekas nedrīkstētu pārsniegt termiņu, kāds nepieciešams leģislatīva akta pieņemšanai uz LESD 78. panta 2. punkta pamata, nav nekāda atbalsta abu šo tiesību normu formulējumā. Turklāt, ciktāl nav iespējams iepriekš noteikt ilgumu, kāds būs nepieciešams, lai pieņemtu leģislatīvu aktu, ar kuru uz LESD 78. panta 2. punkta pamata tiek ieviests pastāvīgs pārcelšanas mehānisms, Slovākijas Republikas un Ungārijas aizstāvētā tēze praksē man šķiet neiespējama. Šī neskaidrība var tikt ilustrēta ar apstākli, ka, lai gan priekšlikums regulai, ar kuru tiek iedibināts pastāvīgs pārcelšanas mehānisms, tika iesniegts 2015. gada 9. septembrī jeb tajā pašā dienā, kad priekšlikums, ar kuru tika pieņemts apstrīdētais lēmums, [pirmais minētais] vēl arvien nav pieņemts un nav zināms, vai tas tiks pieņemts līdz 2017. gada 26. septembrim – apstrīdētā lēmuma beigu datumam – [vai] pat vēlāk.

106. Pārējie Slovākijas Republikas un Ungārijas izvirzītie argumenti negroza manu vērtējumu. Tādējādi tas, ka apstrīdēto lēmumu atkarībā no apstākļiem var skart pielāgošana, nav pretrunā tā pagaidu raksturam – tāpat kā apstrīdētā lēmuma 4. panta 5. punktā paredzētā iespēja pagarināt maksimālo laikposmu līdz 12 mēnešiem [43].

107. No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka Slovākijas Republikas piektā pamata pirmā daļa un Ungārijas otrais pamats ir jānoraida kā nepamatoti.

3. Par Slovākijas Republikas piektā pamata otro daļu, kas balstīta uz to, ka apstrīdētais lēmums neatbilstot LESD 78. panta 3. punkta piemērošanas nosacījumiem

108. Slovākijas Republika no trīs skatu punktiem apstrīd faktu, ka apstrīdētajā lēmumā būtu ievērots LESD 78. panta 3. punkta piemērošanas nosacījums, saskaņā ar kuru dalībvalstij, kas gūst labumu no pagaidu pasākumiem, ir jāsaskaras “ar ārkārtas situāciju, ko raksturo pēkšņs trešo valstu pilsoņu pieplūdums”.

109. Pirmkārt, Slovākijas Republika uzskata, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī vai tieši pirms tā pieņemšanas trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums Itālijā un Grieķijā esot bijis saprātīgi paredzams un tātad neesot kvalificējams kā “pēkšņs”. Proti, statistikas datos par 2013. un 2014. gadu un pirmajiem 2015. gada mēnešiem ir norādīts, ka trešo valstu valstspiederīgo, kas dodas uz Itāliju un Grieķiju, skaits ir turpinājis pieaugt un ka 2013. un 2014. gada laikposmā šis pieaugums ir bijis ievērojams. Turklāt attiecībā uz Itāliju jaunākajos datos par 2015. gadu ir norādīts drīzāk ikgadējs migrantu skaita sarukums.

110. Manuprāt, šis arguments nevar tikt pieņemts.

111. Iesākumā, raugoties no vispārēja skatupunkta, atsaucoties uz *Frontex* “2015. gada ziņojumu” [“annual brief 2015”], norādīšu, ka trešo valstu valstspiederīgo nelikumīgu ieceļošanu skaits, šķērsojot Savienības ārējās robežas, 2015. gadā pārsniedza 1,8 miljonus, savukārt šis skaits 2014. gadā bija 285 532, proti, pieaugums bija 546 % apmērā. Grieķija un Itālija kā galvenie šo valstspiederīgo punkti iekļūšanai Savienībā bija pakļautas īpaši intensīvam migrācijas spiedienam.

42 Skat. šo priekšlikumu, 4. lpp.

43 Apstrīdētā lēmuma 4. panta 5. punktā ir paredzēta iespēja pagarināt maksimālo laikposmu līdz 12 mēnešiem, ar precīzu mehānismu daļēji apturot šajā tiesību normā paredzētos pārcelšanas pienākumus. Tomēr šis mehānisms vairs nevar tikt iedarbināts un pagarinājums nav paredzēts tikai attiecībā uz vienu dalībvalsti (Austrijas Republika), kura to izmantoja līdz 2017. gada 11. martam. Apstrīdētā lēmuma termiņš tātad beigsies 2017. gada 26. septembrī.

112. LESD 78. panta 3. punktā ir piedāvāts īpašs juridiskais pamats, lai risinātu ārkārtas situācijas migrācijas jomā, ar kurām saskaras viena vai vairākas dalībvalstis, paredzot tādu pagaidu pasākumu veikšanu, kuriem, kā Komisija norāda savā priekšlikumā lēmumam, piemīt "ārkārtas pasākum[u]" [izņēmuma raksturs] tādējādi, ka "tos var uzsākt tikai tad, ja problēmas, ko dalībvalsts vai dalībvalstu patvēruma sistēmām rada pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums, ir sasniegušas noteiktu ārkārtas un smaguma pakāpi" [44].

113. Tāpat kā Padome un lietā iestājušās dalībvalstis, kas sniedza apsvērumus tās atbalstam, es norādīšu, ka trešo valstu valstspiederīgo pieplūduma pieauguma masveida apmērs 2015. gada gaitā un, it īpaši, minētā gada jūlijā un augustā ir objektīvs fakts, kas ir atspoguļots *Frontex* datos, kuri ir minēti apstrīdētā lēmuma preambulas 13. apsvērumā. Šajos datos attiecībā uz Itāliju ir konstatēti 42 356 nelegālu robežpārkāpumu gadījumi 2015. gada jūlijā un augustā, proti, pieaugums 20 % apmērā salīdzinājumā ar 2015. gada maiju un jūniju. Attiecībā uz Grieķiju šis skaitlis sasniedza 137 000 2015. gada jūlijā un augustā, kas nozīmē pieaugumu 250 % apmērā.

114. Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 13. apsvēruma, Padome ir ņēmusi vērā, ka lielai daļai šo migrantu, ņemot vērā viņu pilsonību, varēja tikt piešķirta starptautiskā aizsardzība.

115. Turklāt no apstrīdētā lēmuma 14. apsvēruma izriet, ka saskaņā ar *Eurostat* un Eiropas Patvēruma atbalsta biroja (*EASO*) datiem no 2015. gada janvāra līdz jūlijam tika novērots liels personu, kas Itālijā un Grieķijā iesniegušas starptautiskās aizsardzības pieteikumu, skaita pieaugums, ar ko tiek pilnībā apstiprināts konstatējums par spiediena uz Itālijas Republikas un Grieķijas Republikas patvēruma sistēmām ārkārtējo pieaugumu.

116. Piebildīšu, ka no apstrīdētā lēmuma 16. apsvēruma izriet, ka Padome ir ņēmusi vērā arī to, ka ārkārtas situācija, kas skārusi Itālijas Republiku un Grieķijas Republiku, nestabilitātes un konfliktu abu šo dalībvalstu tiešā tuvumā dēļ, ļoti iespējams, turpināsies. Konstatējot acīmredzamu pastāvīgu spiedienu uz Itālijas Republikas un Grieķijas Republikas patvēruma sistēmām, ar ko tās tiek atkārtoti vājinātas, vēl jo svarīgāk kļuva, lai Savienība nekavējoties rastu risinājumu uz LESD 78. panta 3. punkta pamata pagaidu pasākumu veidā, rodoties ārkārtas situācijai, ko raksturo pēkšņs un milzīgs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums šajās dalībvalstīs [45].

117. Tādējādi trešo valstu valstspiederīgo pieplūduma pēkšņais raksturs izriet no objektīviem datiem. Šajos pēdējos minētajos tiek izcelts straujais trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanu skaita pieaugums Itālijā un Grieķijā īsā laika nogrieznī. Abu šo dalībvalstu nespēja tikt galā ar šo parādību raksturo ārkārtas situācijas esamību, kuru risināt ir apstrīdētā lēmuma mērķis.

118. Neatkarīgi no tā, vai šis trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums bija vai nebija paredzams, būtiski LESD 78. panta 3. punkta izmantošanas pamatojumam ir tas, ka šāda pieplūduma ātruma un apmēra dēļ Savienībai, kā tas ir norādīts apstrīdētā lēmuma preambulas 26. apsvērumā, bija nekavējoties jāreaģē, veicot pagaidu pasākumus, lai mazinātu ievērojamo spiedienu, kas tajā laikā tika izdarīts uz Itālijas un Grieķijas patvēruma sistēmām.

119. Mazsvarīgi ir arī tas, ka nelegāli ieceļojušo trešo valstu valstspiederīgo skaita pieauguma tendence Itālijā un Grieķijā bija novērojama vēl pirms 2015. gada. Kā es norādīju iepriekš, svarīgs ir pēkšņs šī skaita pieaugums, kāds tas izriet no iepriekš minētajiem objektīvajiem datiem, kuru pareizumu prasītājas nav apstrīdējušas.

44 Skat. šo priekšlikumu, 1. lpp.

45 Šajā pašā ziņā skat. priekšlikumu lēmumam, kurā Komisija precizē, ka "Itālija un Grieķija savas ģeogrāfiskās atrašanās vietas dēļ tuvā nākotnē joprojām būs neaizsargātākas kā citas dalībvalstis sakarā ar tuvējās valstīs notiekošajiem konfliktiem; abas šīs valstis turpinās sasniegt vēl nebijuša apmēra migrantu plūsmas. Šie palielināta migrācijas spiediena ārējie faktori pievienojas esošajiem šo valstu patvēruma sistēmu strukturālajiem trūkumiem, vēl vairāk apdraudot to spēju adekvāti izturēt šo lielo spiedienu" (3. lpp.).

120. Otrkārt, Slovākijas Republika apgalvo, ka LESD 78. panta 3. punktā ir prasīts, lai dalībvalsts saskartos ar ārkārtas situāciju, kas ir radusies tieši pēkšņa trešo valstu valstspiederīgo pieplūduma dēļ; tas izrietot no formulējuma "raksturo" lietojuma. Taču Slovākijas Republika norāda, ka vismaz Grieķijas Republikas gadījumā šķietot, ka šī cēloņsakarība nepastāv. Proti, esot zināms, ka Grieķijas (un arī Itālijas) patvēruma un migrācijas sistēmas jau sen saskaroties ar būtiskām problēmām bez tiešas cēloņsakarības ar migrācijas norisēm, kas raksturīgas laikposmam, kurā apstrīdētais lēmums tika pieņemts.

121. Manuprāt, šis arguments ir jānoraida.

122. Protams, kā norāda Padome, starp LESD 78. panta 3. punkta dažādu valodu redakcijām pastāv atšķirības, ciktāl piecpadsmit redakcijās ir izmantots vārds "raksturo", bet deviņās ir lietots vārds "izraisa". Tomēr abos gadījumos ar to ir izteikts nosacījums, saskaņā ar kuru ir jāpastāv ciešai saiknei starp ārkārtas situāciju, kuras dēļ ir jāveic pagaidu pasākumi, un trešo valstu valstspiederīgo pēkšņu pieplūdumu. Taču, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 13. un 26. apsvēruma, tieši trešo valstu valstspiederīgo pēkšņais pieplūdums 2015. gadā un, it īpaši, 2015. gada jūlijā un augustā ir tas, kas uzlika neizturama spiediena slogu Itālijas un Grieķijas patvēruma sistēmām, kāds ir raksturīgs ārkārtas situācijai.

123. Šajā ziņā ir mazsvarīgi, ka Itālijas un Grieķijas patvēruma sistēmas jau agrāk esot bijušas novājinātas. Kā pamatoti norāda Padome, esot iespējams, ka spēcīgais spiediens, kas ir skāris Itālijas un Grieķijas patvēruma sistēmas, būtu varējis radīt nopietnus traucējumus jebkurai patvēruma sistēmai – pat tādai, kurai nebūtu piemitušas strukturālas nepilnības.

124. Treškārt, Slovākijas Republika uzskata, ka apstrīdēto lēmumu neesot varēts pieņemt uz LESD 78. panta 3. punkta pamata, jo tā mērķis esot bijis risināt nevis esošu vai gaidāmu ārkārtas situāciju, kas skārusi Itālijas Republiku un Grieķijas Republiku, bet – vismaz daļēji – iespējamas situācijas nākotnē, par kurām apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā nevarēja tikt pietiekami ticami apgalvots, ka tās radīsies.

125. Slovākijas Republika uzskata, ka apstrīdētā lēmuma divu vai pat trīs gadu piemērošanas laikposms esot pārāk ilgs, lai varētu apgalvot, ka visā šajā laikposmā ar noteiktajiem pasākumiem tiks risināta – esoša vai gaidāma – ārkārtas situācija, kas skārusi Itālijas Republiku un Grieķijas Republiku. Šajā laikposmā ārkārtas situācijas šajās dalībvalstīs varot vairs nebūt. Turklāt apstrīdētā lēmuma 4. panta 3. punktā, skatot to kopsakarā ar tā 4. panta 1. punkta c) apakšpunktu, paredzētā papildu 54 000 personu pārcelšanas rezerves mehānisma mērķis esot risināt absolūti hipotētiskas situācijas citās dalībvalstīs.

126. Polijas Republika atbalsta šo uzskatu, apgalvojot, ka LESD 78. panta 3. punkts esot vērsts uz iepriekš pastāvējušu vai esošu krīzes situāciju, kuras dēļ esot jānosaka tūlītēji koriģējoši pasākumi, nevis – kā apstrīdētais lēmums – uz krīzes situācijām, kuras var rasties nākotnē, bet kuru rašanās, raksturs un apmērs nav zināmi vai ir grūti paredzami.

127. Pretēji Slovākijas Republikai un Polijas Republikai es uzskatu, ka apstāklis, ka apstrīdētajā lēmumā ir atsauce uz notikumiem vai situācijām nākotnē, nerada nekādu nesaderību ar LESD 78. panta 3. punktu.

128. Proti, atgādināšu, ka no apstrīdētā lēmuma 13. un 26. apsvēruma izriet, ka tā pieņemšana vispirmām kārtām ir pamatota ar nepieciešamību risināt ārkārtas situāciju, kas ir izveidojusies Itālijā un Grieķijā it īpaši 2015. gada jūlijā un augustā. Apstāklis, ka apstrīdētajā lēmumā ir iekļautas vairākas tiesību normas, kas ļauj to pielāgot šīs situācijas attīstībai, nevar aizēnot apstākli, ka šī lēmuma mērķis ir risināt problēmu, kas ir radusies pirms tā pieņemšanas.

129. Katrā ziņā es uzskatu, ka LESD 78. panta 3. punktam nav pretrunā tas, ka apstrīdētajā lēmumā ir iekļautas vairākas tiesību normas, ar kurām ir ļauts pielāgot šo pēdējo minēto migrācijas pieplūduma attīstībai. Ar šo tiesību normu Padomei ir piešķirta plaša rīcības brīvība, izvēloties pasākumus, kas ir jāveic, lai pienācīgi reaģētu uz ārkārtas situāciju, ko raksturo pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums. Tā kā šāda ārkārtas situācija var turpināties, attīstīties un skart pārējās dalībvalstis, Padome pamatoti ir paredzējusi iespēju pielāgot savu darbību un, it īpaši, pagaidu pārcelšanas mehānisma piemērošanas iezīmes un noteikumus.

130. Tādējādi nepieciešamība ar pagaidu pasākumiem risināt ārkārtas situāciju, kā paredz ar LESD 78. panta 3. punktu izveidotais juridiskais pamats, neizslēdz nedz tāda pasākuma kā apstrīdētais lēmums pielāgošanu situācijas attīstībai, nedz to, ka Padome pieņem īstenošanas aktus. Ārkārtas situācijas risināšana neizslēdz risinājumam piemītošu attīstības un pielāgošanās raksturu, ja vien tiek saglabāts tā pagaidu raksturs.

131. Tātad no šī skatpunkta ar LESD 78. panta 3. punktu ir absolūti saderīgas tādas tiesību normas kā apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punkta otrā daļa un 4. panta 3. punkts, kuros Komisijai ir paredzēta iespēja sniegt priekšlikumus Padomei, ja tā uzskata, ka pagaidu pārcelšanas mehānisma pielāgošana ir pamatota, ņemot vērā situācijas attīstību uz vietas vai to, ka dalībvalsts ir saskārusies ar pēkšņu trešo valstu valstspiederīgo pieplūdumu sakarā ar būtisku migrācijas plūsmas novirzīšanos.

132. Padome varēja arī, neskarot apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, tā 9. panta pirmajā teikumā atkārtot nosacījumus, saskaņā ar kuriem uz LESD 78. panta 3. punkta pamata var tikt noteikti no apstrīdētā lēmuma atsevišķi pagaidu pasākumi, un no tiem izrietošās sekas attiecībā uz apstrīdētā lēmuma piemērošanu.

133. Visbeidzot, kā to pamatoti norāda Padome, tas, ka apstrīdētajā lēmumā ir paredzēta īstenošanas aktu pieņemšana [46] un to pieņemšana ir pakārtota notikumiem un situācijām nākotnē, nebūtu varējis atņemt tiesiskumu apstrīdētajam lēmumam. Proti, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma preambulas 28. apsvēruma, tas, ka Padomei ir šādas īstenošanas pilnvaras, ir nepieciešams, lai ļautu pagaidu pārcelšanas mehānismu ātri pielāgot strauji mainīgās situācijās.

134. Tātad Slovākijas Republikas piektā pamata otrā daļa nav pamatota.

135. No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka visi Slovākijas Republikas un Ungārijas izvirzītie pamati, kas balstīti uz LESD 78. panta 3. punkta kā juridiskā pamata nepiemērotību apstrīdētā lēmuma pieņemšanai, ir jānoraida kā nepamatoti.

C. Par pamatiem, kas ir saistīti ar apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūras likumību un balstīti uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu

1. Par Slovākijas Republikas pirmo pamatu un par Ungārijas septīto pamatu, kas balstīti uz LESD 68. panta pārkāpumu

136. Slovākijas Republika un Ungārija apgalvo, ka, tā kā apstrīdētajā lēmumā esot pārsniegtas ievirzes, ko Eiropadome ir noteikusi savos 2015. gada 25. un 26. jūnija secinājumos, saskaņā ar kuriem par pārceļamo personu sadali ir jāvienojas "konsensa ceļā" un "atspoguļojot dalībvalstu konkrētās situācijas" [47], Padome esot pārkāpusi LESD 68. pantu un būtiskus procedūras noteikumus.

46 Skat. apstrīdētā lēmuma 4. panta 2., 4. un 6. punktu, kā arī 11. panta 2. punktu.

47 Skat. minēto secinājumu 4. panta b) punktu.

137. Saskaņā ar LES 15. panta 1. punktu "Eiropadome rosina Savienības attīstību un nosaka atbilstīgus šīs attīstības vispārējos politiskos virzienus un prioritātes. Tā neveic likumdošanas funkciju".

138. Saskaņā ar LESD 68. pantu "Eiropadome nosaka likumdošanas un operatīvās plānošanas stratēģiskās pamatnostādnes brīvības, drošības un tiesiskuma telpā".

139. Norādīšu, ka, lai gan Eiropadomes 2015. gada 25. un 26. jūnija secinājumos faktiski ir iekļauta tiesību norma, kurā ir paredzēts, ka dalībvalstīm par personu, kurām acīmredzami ir nepieciešama starptautiska aizsardzība, sadali ir jālemj "konsensa ceļā", turklāt "atspoguļojot dalībvalstu konkrētās situācijas" [48], šī tiesību norma attiecas uz 40 000 personu pagaidu un izņēmuma pārcelšanu no Itālijas un Grieķijas divu gadu laikā. Šis 40 000 personu pārcelšanas pasākums ir Lēmuma 2015/1523 priekšmets, kas tātad precīzi atbilst Eiropadomes formulētajai ievirzei.

140. Slovākijas Republikas un Ungārijas ieskatā tāds jauns ārkārtas pārcelšanas pasākums kā apstrīdētajā lēmumā paredzētais varētu tikt rosināts vai *a fortiori* pieņemts tikai tad, ja Eiropadome iepriekš būtu paudusi nostāju šajā sakarā.

141. Slovākijas Republika uzskata, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu, kaut gan no Eiropadomes 2015. gada 25. un 26. jūnija secinājumiem izrietošais pilnvarojums nav grozīts vai paplašināts, Padome esot iejaukusies Eiropadomes funkcijās un kompetencē. Tātad tā esot pārkāpusi LESD 68. pantu, kā arī LES 13. panta 2. punktu un institucionālā līdzsvara principu. Turklāt Ungārija uzskata, ka LES 15. pants būtu interpretējams tādējādi, ka Eiropadomes secinājumi Savienības iestādēm ir obligāti.

142. Saskaņā ar LES 13. panta 2. punktu "katra iestāde darbojas saskaņā ar Līgumos noteiktajām pilnvarām un atbilstīgi tajos izklāstītajām procedūrām, nosacījumiem un mērķiem". Šajā tiesību normā ir izteikts institucionālā līdzsvara princips, kas ir raksturīgs Savienības institucionālajai struktūrai un kas paredz, ka katrai iestādei savas pilnvaras ir jāīsteno, ievērojot citu iestāžu pilnvaras [49].

143. Manuprāt, nedz Komisija, nedz Padome nav pārsniegušas pilnvaras, kas tām ir piešķirtas LESD 78. panta 3. punktā, respektīvi, rosinot un pēc tam pieņemot apstrīdēto lēmumu.

144. It īpaši Eiropadomes 2015. gada 25. un 26. jūnija secinājumi nevarēja liegt Komisijai rosināt un pēc tam Padomei pieņemt pagaidu un saistošu starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju pārcelšanas mehānismu, ar ko tiek papildināts Lēmums 2015/1523.

145. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pagaidu pasākumi, kurus Padome var veikt uz LESD 78. panta 3. punkta pamata, tiek veikti pēc Komisijas priekšlikuma. Šīs iniciatīvas tiesības, kas Komisijai vispārēji ir atzītas LES 17. panta 2. punktā, ja tiktu pieļauts, ka tām kā priekšnosacījums ir izvirzīta iepriekšēja Eiropadomes secinājumu pieņemšana, varētu tikt apšaubītas. Vēl jo vairāk tā ir, ja tādā Līguma tiesību normā kā LESD 78. panta 3. punkts Komisijai ir piešķirtas pilnvaras sniegt priekšlikumu attiecībā uz tūlītēju Savienības risinājumu ārkārtas situācijā. Saskaņā ar savām iniciatīvas tiesībām Komisijai, kura atbilstoši LES 17. panta 1. punktam "sekmē vispārējās Savienības intereses un šajā nolūkā uzņemas atbilstīgu iniciatīvu", ir arī jānosaka sava priekšlikuma priekšmets, mērķis un saturs [50].

48 Turpat.

49 It īpaši skat. spriedumu, 2015. gada 14. aprīlis, Padome/Komisija (C-409/13, EU:C:2015:217, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 14. aprīlis, Padome/Komisija (C-409/13, EU:C:2015:217, 70. punkts). Šī judikatūra, manuprāt, ir piemērojama arī neleģislatīviem aktiem.

146. Kā būtībā norāda Itālijas Republika un Luksemburgas Lielhercogiste, apstrīdētais lēmums atbilstot jaunajai ārkārtas situācijai, kas ir radusies 2015. gada jūlijā un augustā. 120 000 starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju pagaidu pārcelšanas mehānisma pieņemšanai uz LESD 78. panta 3. punkta pamata neesot bijis jābūt konkrēti un iepriekš norādītai Eiropadomes secinājumos. Šāda prasība ne vien neizriet no šīs tiesību normas formulējuma, bet tās rezultātā tiktu arī noliegta reaģēšanas spēja, kāda Savienības iestādēm ir jāapliecina, kad dalībvalstis saskaras ar ārkārtas situācijām.

147. Turklāt Eiropadomes 2015. gada 25. un 26. jūnija secinājumiem nav jāpiešķir iedarbība, kas pārsniedz tāda pasākuma noteikšanu, kura priekšmets tieši ir šos secinājumus īstenot, proti, Lēmuma 2015/1523 par 40 000 personu brīvprātīgu pārcelšanu [pieņemšanu].

148. Katrā ziņā, pat ja tiktu uzskatīts, ka Lēmumā 2015/1523 nav iekļauti visi Eiropadomes 2015. gada 25. un 26. jūnija secinājumos ietvertie ieteikumi, es Komisijas un Padomes pieņemtajā pieejā, pieņemot apstrīdēto lēmumu uz LESD 78. panta 3. punkta pamata, nesaskatu nevienu principiālu pretrunu ar Eiropadomes 2015. gada 25. un 26. jūnija secinājumos noteiktajām ievirzēm.

149. Proti, savu secinājumu 2. punktā Eiropadome paziņo, ka ir jāturpina darbs, "balstoties uz Komisijas izstrādāto Eiropas programmu migrācijas jomā". Šajā programmā ir paredzēts iedarbināt ārkārtas mehānismu, kas ir paredzēts LESD 78. panta 3. punktā. Turklāt minēto secinājumu 3. punktā Eiropadome aicina likt lietā "plašāk[us] centien[us][..], lai labāk ierobežotu nelikumīgās migrācijas aizvien pieaugošās plūsmas", it īpaši izstrādājot ar pārcelšanu saistīto sadaļu. Komisija un Padome tātad iekļaujas Eiropadomes ieteiktajā rīcības ievirzē, uz LESD 78. panta 3. punkta pamata rosinot un pēc tam pieņemot apstrīdēto lēmumu.

150. Visbeidzot, ciktāl Slovākijas Republikas un Ungārijas izvirzītā iebilduma būtība attiecas uz to, ka apstrīdētais lēmums esot pieņemts ar kvalificētu balsu vairākumu, ir jānorāda, ka, tā kā LESD 78. panta 3. punktā Padomei ir ļauts veikt pasākumus ar kvalificētu balsu vairākumu [un] tā kā Līgumā nav pretējas nozīmes tiesību normas, ir izslēgts, ka Eiropadome varētu grozīt šo balsošanas noteikumu, uzliekot Padomei kā pienākumu vienbalsīgas balsošanas noteikumu. Proti, no Tiesas judikatūras izriet, ka, tā kā noteikumi par to, kā Savienības iestādes pieņem lēmumus, ir paredzēti Līgumos un nav ne dalībvalstu, ne arī pašu iestāžu ziņā, tikai Līgumos un tikai īpašos gadījumos iestādei var tikt piešķirtas tiesības grozīt tajos noteikto lēmumu pieņemšanas procedūru [51].

151. No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka Slovākijas Republikas pirmais pamats un Ungārijas septītais pamats ir jānoraida kā nepamatoti.

2. Par Slovākijas Republikas trešā pamata trešo daļu un ceturtā pamata pirmo daļu, kā arī par Ungārijas piekto pamatu, kas balstīti uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, ciktāl Padome neesot ievērojusi LESD 78. panta 3. punktā paredzēto apspriešanās ar Parlamentu pienākumu

152. Slovākijas Republika un Ungārija apgalvo, ka, tā kā Padome esot izdarījusi būtiskus grozījumus Komisijas sākotnējā priekšlikumā un esot pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, atkārtoti neapspriežoties ar Parlamentu, Padome esot pieļāvusi būtisku procedūras noteikumu, kas prasīti LESD 78. panta 3. punktā, pārkāpumu, kā sekām jābūt apstrīdētā lēmuma atcelšanai. Slovākijas Republika uzskata, ka, šādi rīkojoties, Padome esot pārkāpusi arī LES 10. panta 1. un 2. punktu, LES 13. panta 2. punktu, kā arī pārstāvības demokrātijas, institucionālā līdzsvara un labas pārvaldības principus.

153. Šajā ziņā Slovākijas Republika un Ungārija atsaucas uz šādiem būtiskiem grozījumiem.

51 It īpaši skat. spriedumu, 2015. gada 10. septembris, Parlaments/Padome (C-363/14, EU:C:2015:579, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

154. Abas šīs dalībvalstis norāda uz to, ka apstrīdētajā lēmumā Ungārija vairs neesot iekļauta starp dalībvalstīm, kas gūst labumu no pārcelšanas mehānisma, bet esot starp pārcelšanas mērķa dalībvalstīm, kā rezultātā esot dzēsts sākotnējā priekšlikuma III pielikums un Ungārija esot iekļauta apstrīdētā lēmuma I un II pielikumā.

155. Galvenais grozījums izrietot no tā, ka, lai gan tiek saglabāts kopējais 120 000 personu skaits, 54 000 personu, kas ietilpst šajā kopējā skaitā un par kurām sākotnēji esot bijis paredzēts, ka tas attiekšoties uz personām, kuras ir jāpārceļ no Ungārijas, skaits esot pārveidots par "rezervi", kas neesot tikusi plānota Komisijas sākotnējā priekšlikumā. Tādējādi esot ievērojami grozīta šī priekšlikuma uzbūve un vairāki tādi būtiski elementi kā nosaukums un [šī priekšlikuma] piemērošana *ratione personae*, labumguvēju dalībvalstu un pārcelšanas mērķa dalībvalstu saraksts, kā arī personu, kas pārceļamas uz katru dalībvalsti, skaits. Tas esot kļuvis par pamatu grozījumiem, kas iekļauti apstrīdētā lēmuma 1. un 3. pantā, kā arī 4. panta 1. punkta c) apakšpunktā.

156. Slovākijas Republika atsaucas uz citiem Komisijas sākotnējā priekšlikuma grozījumiem. Šī dalībvalsts tādējādi norāda, ka – pretēji tam, kā bija šī priekšlikuma gadījumā, – apstrīdētā lēmuma 4. panta 3. punktā esot paredzēts, ka arī citas dalībvalstis varot gūt labumu no pārcelšanas mehānisma, ja tās atbilst šajā tiesību normā paredzētajiem nosacījumiem. Turklāt apstrīdētā lēmuma 13. panta 3. punktā esot paredzēts, ka tas ir piemērojams ar atpakaļejošu spēku pieteikuma iesniedzējiem, kas ieradušies kopš 2015. gada 24. marta, proti, sešus mēnešus pirms šī lēmuma pieņemšanas, turpretī savā sākotnējā priekšlikumā Komisija esot noteikusi šo atpakaļejošo spēku viena mēneša robežās.

157. Tāpat arī apstrīdētā lēmuma 4. panta 5. un 6. punktā esot ietverti būtiski grozījumi salīdzinājumā ar Komisijas sākotnējo priekšlikumu attiecībā uz dalībvalsts līdzdalības pārcelšanas procesā pagaidu apturēšanu. Proti, Slovākijas Republika apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā esot noteikts, ka pilnvaras lemt par tādu apturēšanu ir Padomei, lai gan Komisija esot rosinājusi, lai šīs pilnvaras tiktu piešķirtas tai. Apstrīdētajā lēmumā esot arī ietverts apturēšanas ierobežojums līdz 30 % no attiecīgajai dalībvalstij piešķirtā pieteikuma iesniedzēju iedalījuma, savukārt Komisijas sākotnējā priekšlikumā šāds ierobežojums neesot bijis ietverts. Turklāt Komisijas sākotnējā priekšlikumā esot bijis paredzēts, ka atbrīvotajai dalībvalstij tiks uzlikts pienākums samaksāt finansiālu kompensāciju, taču šāds pienākums neesot iekļauts apstrīdētā lēmumā formulējumā.

158. Visbeidzot Slovākijas Republika norāda, ka Komisijas sākotnējā priekšlikuma preambulas 25. apsvērumā esot bijuši norādīti sadalījuma nosacījumi, saskaņā ar kuriem esot noteikti skaitļi attiecībā uz personām, kas pārvietojamas uz katru dalībvalsti, taču apstrīdētajā lēmumā šādi nosacījumi neesot pieminēti, līdz ar to šis lēmums neļauj uzzināt kritērijus, saskaņā ar kuriem iedalījumi ir piešķirti katrai dalībvalstij.

159. Prasītājas ceļ iebildumus pret Padomi, ka tā pēc tam, kad tā bija izdarījusi būtiskus grozījumus Komisijas sākotnējā priekšlikumā, atkārtoti neapspriedās ar Parlamentu, neraugoties uz to, ka Parlaments 2015. gada 17. septembra rezolūcijā bija lūdzis Padomi atkārtoti ar to apspriesties, ja tā plānojot būtiski grozīt Komisijas priekšlikumu.

160. Lai gan Savienības prezidentūra esot regulāri informējusi Parlamentu, it īpaši Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteju (turpmāk tekstā – "*LIBE* komiteja"), par Padomes dokumentu izstrādi, tomēr tas nevarot aizstāt formālu rezolūciju, ko Parlaments pieņēmis plenārsēdē.

161. Ungārija atsaucas uz divām vēstulēm, kuras Parlamenta Tieslietu komitejas priekšsēdētājs esot nosūtījis Parlamenta priekšsēdētājam un kurās viņš esot it īpaši norādījis, ka arī šī komiteja esot nonākusi pie secinājuma, ka Padome esot būtiski grozījusi Komisijas sākotnējo priekšlikumu, izslēdzot Ungāriju no labumguvēju dalībvalstu vidus, un ka tādēļ esot bijis atkārtoti jāapspriežas ar Parlamentu. Tomēr minētā komiteja politisku apsvērumu dēļ esot ieteikusi Parlamentam neiestāties tiesvedībā Tiesā par šīm prasībām.

162. Padome apstrīdēja abu šo vēstuļu izmantošanu šo tiesvedību kontekstā un it īpaši lūdza Tiesu veikt pierādījumu savākšanas pasākumu, lai pārliecinātos par to autentiskumu. Tiesai, kurai pēdējai un neatkarīgi no tā, kas ir pausts šajās vēstulēs, ir jālemj, vai Padome ir izpildījusi savu pienākumu apspriesties ar Parlamentu atbilstoši tam, kas ir paredzēts LESD 78. panta 3. punktā, manuprāt, abas šīs vēstules nav jāņem vērā.

163. Tiesas ieskatā "regulāras apspriedes ar Parlamentu Līgumā paredzētajos gadījumos ir uzskatāmas par būtisku formalitāti, kuras neievērošana padara attiecīgo tiesību aktu par spēkā neesošu"[52]. Jāuzsver arī, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru "prasība apspriesties ar Parlamentu [..] Līgumā paredzētajos gadījumos nozīmē jaunas apspriešanās prasību katru reizi, kad beigu beigās pieņemtais dokuments, aplūkojot to kopumā, būtiski atšķiras no tā, par kuru apspriešanās ar Parlamentu jau ir notikusi, izņemot gadījumus, ja grozījumi būtībā atbilst paša Parlamenta paustajai vēlmei"[53].

164. Tādējādi ir jāpārbauda, vai grozījumi, uz kuriem atsaucas prasītājas, attiecas uz teksta, aplūkojot to kopumā, būtību.

165. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Komisijas sākotnējā priekšlikumā, tāpat kā grozītajā priekšlikumā, lai risinātu ārkārtas situāciju, ko raksturo trešo valstu valstspiederīgo pēkšņs pieplūdums, bija paredzēts 120 000 personu pagaidu pārvietošanas mehānisms, paredzot saistošu šo personu sadali starp dalībvalstīm uz noteiktu termiņu. Ungārijas izstāšanās no to dalībvalstu vidus, kuras gūst labumu no šī mehānisma, protams, ir juridisks grozījums, bet tas neskar minētā mehānisma pamatiezīmes.

166. Pēc šīs izstāšanās Komisijas sākotnējā priekšlikumā bija jāizdara vairāki grozījumi, it īpaši attiecībā uz 54 000 personu rezervi. Tomēr šīs pielāgošanas neskar apstrīdētā lēmuma pamatsistēmu. Turklāt pārējie grozījumi, kurus ir uzskaitījusi Slovākijas Republika, manuprāt, kā es to iepriekš uzsvēru, nevar skart sākotnējā priekšlikuma kodolu.

167. Kopumā dažādie grozījumi, ko Komisija ir izdarījusi savā priekšlikumā, manuprāt, nav skāruši pašu apstrīdētā lēmuma, aplūkojot to kopumā, būtību un tāpēc nav prasījuši veikt jaunu apspriešanos ar Parlamentu.

168. Jāpiebilst, ka varētu tikt uzdots jautājums par nepieciešamību pēc jaunas apspriešanās ar Parlamentu, ja galvenais grozījums, ko Padome izdarījusi Komisijas sākotnējā priekšlikumā, neizriet no tās brīvi izdarītas izvēles, bet tajā tikai ir ņemts vērā jauns, no tās gribas neatkarīgs apstāklis, kuru ņemt vērā turklāt ir tās pienākums.

169. Šajā gadījumā ir jāuzsver, ka Padome nevarēja piespiest Ungāriju palikt labumguvējai no pagaidu pārcelšanas mehānisma, kā tas bija paredzēts Komisijas sākotnējā priekšlikumā. Tādējādi Padome varēja tikai ņemt vērā šīs dalībvalsts pausto gribu nebūt iekļautai to dalībvalstu skaitā, kurām par labu šis mehānisms bija jāpiemēro.

170. Turklāt, ja vien netiek uzskatīts, ka runa ir par tīri formālu apspriešanos, apspriešanās ar Parlamentu mērķis attiecīgā gadījumā ir panākt, lai Padome iesniegtajā dokumentā veiktu grozījumus atbilstoši Parlamenta vēlmēm. Taču šajā lietā Padomei nebija citas izvēles kā vien ņemt vērā Ungārijas izstāšanos, pielāgojot savu lēmumu šim no [Padomes] gribas neatkarīgajam apstāklim.

52 It īpaši skat. spriedumu, 1997. gada 10. jūnijs, Parlaments/Padome (C-392/95, EU:C:1997:289, 14. punkts un tajā minētā judikatūra).

53 It īpaši skat. spriedumu, 1997. gada 10. jūnijs, Parlaments/Padome (C-392/95, EU:C:1997:289, 15. punkts un tajā minētā judikatūra).

171. Izdarot kopsavilkumu, es uzskatu, ka, lai noteiktu, vai bija vai nebija no jauna jāapspriežas ar Parlamentu, elements, kas nav Padomes ziņā, nevar tikt uzskatīts par būtisku tiesiskā regulējuma elementu. Šajā gadījumā runa nav par politiska kompromisa iznākumu, bet par dalībvalsts atteikumu gūt labumu no pagaidu pasākuma, kas noteikts uz LESD 78. panta 3. punkta pamata. Lai gan Padome uz šīs tiesību normas pamata, skatot to kopsakarā ar LESD 80. pantu, var piespiest dalībvalstis izrādīt solidaritāti un uzņemties daļu atbildības, lai risinātu ārkārtas situāciju, tā, manuprāt, nevar uzlikt dalībvalstij pienākumu gūt labumu no šīs solidaritātes.

172. Katrā ziņā, pat pieņemot, ka varētu tikt uzskatīts, ka galu galā pieņemtais dokuments, aplūkojot to kopumā, savā būtībā atšķiras no tā, uz kura pamata Parlaments pieņēma savu 2015. gada 17. septembra leģislatīvo rezolūciju, es uzskatu, ka, ņemot vērā steidzamības kontekstu, kurā notika tāda uz LESD 78. panta 3. punkta pamata veikta pasākuma kā apstrīdētais lēmums pieņemšana, apspriešanās ar Parlamentu atbilstīgi prasībām notika visas procedūras garumā gan par Komisijas priekšlikuma sākotnējo redakciju, gan par tajā izdarītajiem grozījumiem.

173. No Tiesai iesniegtajiem – it īpaši Padomes un Luksemburgas Lielhercogistes – apsvērumiem izriet, ka Padome daudzos formālos un neformālos saziņas brīžos esot informējusi Parlamentu par gandrīz visiem grozījumiem, kas ir izdarīti sākotnējā dokumentā, un ka tas neesot iebildis.

174. Precīzāk – Padome izklāsta – un tas nav ticis atspēkots –, ka 2015. gada 14. septembrī pulksten 12.00 tā esot nolēmusi apspriesties ar Parlamentu par Komisijas priekšlikumu. Tajā pašā dienā Padomes ģenerālsekretārs nosūtīja Parlamenta priekšsēdētājam formālu apspriešanās vēstuli, kurā Padome apņēmās pilnībā informēt Parlamentu par Padomes dokumentu izstrādi. 2015. gada 16. septembrī Luksemburgas imigrācijas un patvēruma lietu ministrs un Padomes priekšsēdētājs *Jean Asselborn* piedalījās Parlamenta ārkārtas plenārsēdē. Iesaistoties sēdes darbā, viņš atklāja "Tieslietu un iekšlietu" padomes 2015. gada 14. septembra sanāksmes rezultātus. Šajā sakarā viņš paziņoja, ka Ungārija esot izteikusi savu vēlmi netikt uzskatītai par dalībvalsti, kas savas ģeogrāfiskās atrašanās vietas dēļ pirmā saskaras ar migrāciju, un negūt labumu no solidaritātes mehānisma, kā arī to, ka, neraugoties uz Ungārijas atteikšanos, tiek saglabāts pārvietojamo 120 000 personu skaits.

175. Kā Luksemburgas Lielhercogiste pamatoti norāda, Parlamentam tātad tika sniegta iespēja ņemt vērā šo apstākli, pieņemot tā 2015. gada 17. septembra leģislatīvo rezolūciju. Tātad savas formālās apspriešanās stadijā tas varēja ņemt vērā Ungārijas izstāšanos no 120 000 personu pagaidu pārcelšanas mehānisma labumguvēju vidus. Ja šis jaunais apstāklis tam būtu šķitis pretrunā apstrīdētā lēmuma pieņemšanai, Parlaments tādējādi būtu varējis paust savu viedokli šajā ziņā.

176. Tas, ka Parlamenta 2015. gada 17. septembra leģislatīvajā rezolūcijā nav atspoguļota Ungārijas izstāšanās un ka nevienā citā rezolūcijā nav formalizēta apspriešanās ar Parlamentu par Komisijas priekšlikumā izdarītajiem grozījumiem pēc minētās atkāpšanās, manuprāt, nav noteicoši.

177. Es uzskatu, ka juridiskā pamata, ko veido LESD 78. panta 3. punkts, īpašās iezīmes ir aizstāvēt nosacītu elastīgumu attiecībā uz jautājuma, vai ir notikusi jauna prasībām atbilstoša apspriešanās ar Parlamentu pēc Ungārijas izstāšanās un grozījumiem sākotnējā dokumentā, kas ir šīs izstāšanās sekas, pārbaudi.

178. Turklāt es norādu, ka Parlaments, apspriežoties, pilnībā ņēma vērā šo steidzamības kontekstu. Proti, Parlamenta 2015. gada 17. septembra leģislatīvā rezolūcija tika pieņemta saskaņā ar šīs institūcijas reglamenta 154. pantā paredzēto steidzamības procedūru. Jānorāda arī, ka Parlaments šajā pašā rezolūcijā izcēla "ārkārtas situācijas steidzamību un vajadzību risināt situāciju bez turpmākas kavēšanās".

179. Taisnība, ka minētajā rezolūcijā Parlaments "prasa Padomei vēlreiz ar to apspriesties, ja tā ir paredzējusi būtiski grozīt Komisijas priekšlikumu". Tomēr es uzskatu, ka, ņemot vērā steidzamības situācijas izņēmuma raksturu un ātruma prasības ievērošanu, pieņemot risinājumu migrācijas krīzei, ko bija izvirzījis pats Parlaments, nav jāprasa, lai tiktu īstenota jauna formāli un procesuāli precīza apspriešanās.

180. Turklāt Padome sniedz precizējumus par veidu, kādā Parlaments laikā no 2015. gada 17. septembra – tā leģislatīvās rezolūcijas datuma – līdz 2015. gada 22. septembrim – apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumam – esot regulāri informēts.

181. Tādējādi apspriešanās vēstulē norādītajā neformālajā saziņā Padomes prezidentūra esot sagatavojusi Parlamentam konsolidētu priekšlikuma teksta versiju, kurā esot bijuši iekļauti visi grozījumi, ko Padome bija izdarījusi līdz 2015. gada 21. septembra pulksten 22.00. Šis teksts esot nogādāts Parlamentam 2015. gada 22. septembrī pulksten 9.00. Tajā pašā dienā *LIBE* komiteja, attiecībā uz kuru nav apstrīdēts, ka tā veido Parlamenta kompetento komiteju patvēruma jomā, sarīkoja sanāksmi, kurā Padomes prezidentūra esot iesniegusi grozīto Komisijas priekšlikuma tekstu. Šajā sakarā Padomes prezidentūra savā runā esot varējusi iekļaut jaunākos grozījumus, kas dokumentā esot izdarīti Pastāvīgo pārstāvju komitejas (*Coreper*) sanāksmē, kura esot notikusi tajā pašā rītā. Parlaments tika arī informēts par dienas kārtību Padomes sanāksmē, kas bija paredzēta tajā pašā dienā pulksten 14.30, kā arī par prezidentūras nodomiem un plānoto dokumenta pārstrādi šīs Padomes sanāksmes laikā. Pēc tam *LIBE* komiteja rīkoja debates par šādi grozīto dokumentu, zinot par gaidāmo Padomes ārkārtas sanāksmi.

182. No šiem elementiem izriet, ka Padome cieši iesaistīja Parlamentu apstrīdētā lēmuma izstrādē. Ņemot vērā steidzamības kontekstu, ko pats Parlaments ir atzinis un ņēmis vērā, un vajadzīgo elastīgumu, kam šādā kontekstā ir jābūt noteicošam procedūras gaitā, ir jāatzīst, ka apspriešanās ar Parlamentu ir notikusi atbilstīgi prasībām saskaņā ar to, kas paredzēts LESD 78. panta 3. punktā.

183. Tāpēc es ierosinu Tiesai noraidīt Slovākijas Republikas trešā pamata trešo daļu un ceturtā pamata pirmo daļu, kā arī Ungārijas piekto pamatu kā nepamatotus.

3. Par Slovākijas Republikas ceturtā pamata otro daļu un par Ungārijas trešo pamatu, kas balstīti uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, ciktāl Padome neesot lēmusi vienbalsīgi, pretēji tam, kā ir paredzēts LESD 293. panta 1. punktā

184. Slovākijas Republika un Ungārija apgalvo, ka Padome, pieņemot apstrīdēto lēmumu, esot pārkāpusi LESD 293. panta 1. punktā noteiktos būtiskos procedūras noteikumus, ciktāl tā esot grozījusi Komisijas priekšlikumu, neievērojot šajā tiesību normā noteikto vienbalsības prasību. Slovākijas Republika uzskata, ka, šādi rīkojoties, Padome esot pārkāpusi arī LES 13. panta 2. punktu un institucionālā līdzsvara un labas pārvaldības principus.

185. Prasītāju ieskatā LESD 293. panta 1. punktā paredzētā vienbalsības prasība esot piemērojama jebkuram Komisijas priekšlikumam, tostarp minimālu grozījumu gadījumā un neatkarīgi no tā, vai Komisija ir tieši vai netieši pieņēmusi Padomē notikušo diskusiju gaitā Komisijas priekšlikumā izdarītos grozījumus.

186. Tāpat arī prasītājas apgalvo, ka nekas nenorādot uz to, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūras gaitā Komisija būtu atsaukusi savu priekšlikumu un būtu iesniegusi jaunu priekšlikumu, kas būtu bijis formulēts identiski tekstam, kas vēlāk kļuva par apstrīdēto lēmumu. Gluži pretēji, no Padomes 2015. gada 22. septembra sesijas protokola izrietot, ka Komisija nav nedz iesniegusi jaunu priekšlikumu, nedz arī sniegusi iepriekšēju paziņojumu par tādu grozīto projektu, kādu Padome galu galā pieņēma. Taču esot prasīts, lai Komisija aktīvi un tieši piedalītos attiecīgo grozījumu izdarīšanā, lai varētu tikt uzskatīts, ka tā ir grozījusi savu priekšlikumu LESD 293. panta 2. punkta izpratnē.

Turklāt šis gadījums atšķiroties no tā, kāds tika aplūkots 1994. gada 5. oktobra spriedumā Vācija/Padome [54].

187. Visbeidzot, prasītājas apstrīd faktu, ka abus Komisijas locekļus, kas esot bijuši klāt dažādās Padomē noritējušās sanāksmēs, Komisāru kolēģija būtu atbilstoši pilnvarojusi apstiprināt tekstu, kādu Padome galu galā pieņēma.

188. Es nepiekrītu prasītāju izvirzītajai nostājai.

189. Kā es iepriekš norādīju, LESD Komisijai ir piešķirtas likumdošanas iniciatīvas tiesības. LESD 293. panta 1. punktā ir ļauts garantēt šīs tiesības, ciktāl tajā ir paredzēts, ka, izņemot LESD noteikumos paredzētos gadījumos, kas tajā ir minēti, ja Padome saskaņā ar Līgumiem lemj par Komisijas priekšlikumu, tā var grozīt minēto priekšlikumu tikai ar vienprātīgu lēmumu [55].

190. Turklāt LESD 293. panta 2. punktā ir precizēts: "kamēr Padome nav pieņēmusi lēmumu un turpinās Savienības tiesību akta pieņemšanas procedūra, Komisija var jebkurā laikā grozīt savu priekšlikumu".

191. Es uzskatu, ka procedūras, pēc kuras tika pieņemts apstrīdētais lēmums, kontekstā nav radīts aizskārums Komisijas likumdošanas iniciatīvas tiesībām, kuru aizsardzība ir LESD 293. panta priekšmets. Turklāt ir jānorāda, ka Komisija šajā tiesvedībā pati apstiprina, ka tās institucionālās prerogatīvas ir ievērotas.

192. No Komisijas Tiesai iesniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka 2015. gada 16. septembra sanāksmē tā par prioritāro mērķi esot izvirzījusi panākt, lai 2015. gada 22. septembra sesijā Padome pieņemtu saistošu un nekavējoties piemērojamu lēmumu par 120 000 personu, kurām acīmredzami ir nepieciešama starptautiska aizsardzība, pārvietošanu. Lai sasniegtu šo prioritāro mērķi, Komisijas pirmajam priekšsēdētāja vietniekam *Frans Timmermans* un migrācijas, iekšlietu un pilsonības komisāram *Dimitris Avramopoulos* saskaņā ar Komisijas sniegtajām norādēm tika piešķirta nepieciešamā rīcības brīvība attiecībā uz pārējiem priekšlikuma aspektiem.

193. Kā precizē Komisija, tās reglamenta 13. pantā tai ir ļauts "uzdot vienam vai vairākiem tās locekļiem pieņemt kāda akta vai citām iestādēm iesniedzama priekšlikuma galīgo tekstu, kura būtība apspriedēs jau ir noteikta". Norādīšu, ka prasītājas nesniedz nevienu *prima facie* pierādījumu, ar ko varētu tikt pamatoti viņu apgalvojumi, saskaņā ar kuriem Komisāru kolēģija neesot atbilstīgi prasībām pilnvarojusi abus Komisijas locekļus Komisijas vārdā apstiprināt sākotnējā priekšlikuma grozījumus. Šajos apstākļos un ņemot vērā Komisijas sniegtos paskaidrojumus, manuprāt, ir jāprezumē, ka Komisāru kolēģija ir atbilstīgi prasībām pilnvarojusi Komisijas priekšsēdētāja pirmo vietnieku un patvēruma un imigrācijas jomā kompetento komisāru Komisijas vārdā pilnībā piedalīties procedūrā, pēc kuras tika pieņemts apstrīdētais lēmums.

194. Komisijas iniciatīvas tiesības procedūras gaitā, pēc kuras tika pieņemts apstrīdētais lēmums, ir saglabātas, ciktāl ir jāuzskata, ka Komisija atbilstoši LESD 293. panta 2. punktā piedāvātajai iespējai ir grozījusi savu priekšlikumu.

195. Šajā ziņā ir jāuzsver, ka Tiesa nevelta nozīmi formai, kāda var tikt piešķirta grozītajam priekšlikumam. Tā uzskata, ka "šādi grozīti priekšlikumi ir [Savienības] likumdošanas procesa sastāvdaļa, ko raksturo zināms elastīgums, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu konverģenci iestāžu skatpunktu starpā" [56].

54 C-280/93, EU:C:1994:367.

55 Skat. spriedumu, 2015. gada 14. aprīlis, Padome/Komisija (C-409/13, EU:C:2015:217, 71. un 72. punkts).

56 It īpaši skat. spriedumu, 1994. gada 5. oktobris, Vācija/Padome (C-280/93, EU:C:1994:367, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

196. Nepieciešamība pieļaut zināmu elastīgumu lēmumpieņemšanas procesā, lai atvieglotu politiska kompromisa meklējumu, ir vēl asāka tādā steidzamības kontekstā kā tas, kurš ir raksturīgs LESD 78. panta 3. punkta īstenošanai.

197. No tā izriet, ka, lai garantētu, ka Komisijas iniciatīvas tiesības ir ievērotas, svarīgi ir pārbaudīt, vai tā ir vai nav devusi savu piekrišanu tās priekšlikumā izdarītajiem grozījumiem. Kā pamatoti norāda Padome, no LESD 293. panta 1. un 2. punkta vienotas interpretācijas izriet, ka Padomes vienbalsīga balsojuma prasība ir piemērojama tikai situācijām, kurās Komisija iebilst pret tās priekšlikuma grozījumiem.

198. Taču no lietas materiāliem izriet, ka Komisijas priekšsēdētāja pirmais vietnieks un patvēruma un imigrācijas jomā kompetentais komisārs esot aktīvi un nepārtraukti piedalījušies politiskā kompromisa meklējumos Padomē. Šajā nolūkā abi šie Komisijas locekļi pieņēma grozījumus, kurus Padome bija izdarījusi Komisijas sākotnējā priekšlikumā. Tātad lēmuma pieņemšanas brīdī Padomei bija jālemj par Komisijas priekšlikumu, kas grozīts saskaņā ar politisko kompromisu, kuram bija piekrituši divi šim nolūkam atbilstīgi prasībām Komisijas pilnvaroti Komisijas locekļi saskaņā ar to, kas ir paredzēts LESD 293. panta 2. punktā [57].

199. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, es ierosinu Tiesai noraidīt Slovākijas Republikas ceturtā pamata otro daļu un Ungārijas trešo pamatu kā nepamatotus.

4. Par Slovākijas Republikas trešā pamata otro daļu un par Ungārijas ceturto pamatu, kas balstīti uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, ciktāl neesot ievērotas valstu parlamentu tiesības sniegt atzinumu saskaņā ar 1. un 2. protokolu

200. Slovākijas Republika pakārtoti un Ungārija apgalvo, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu, esot pārkāptas 1. un 2. protokolā paredzētās valstu parlamentu tiesības sniegt atzinumu par leģislatīva akta projektu.

201. Tā kā prasītājas uzskata, ka apstrīdētais lēmums saturiski veidojot leģislatīvu aktu, ciktāl ar to tiekot grozīti Savienības leģislatīvi akti, šis lēmums esot bijis jāpieņem likumdošanas procedūras ceļā tā, lai tiktu ievērotas valstu parlamentu tiesības sniegt atzinumu par šī akta priekšlikumu. Tātad vienkārši informatīva šī projekta nosūtīšana valstu parlamentiem, kāda tika veikta 2015. gada 13. septembrī, neesot bijusi pietiekama. Katrā ziņā, tā kā Padome esot pieņēmusi projektu tā grozītajā redakcijā 2015. gada 22. septembrī, astoņu nedēļu termiņš, kāds ir valstu parlamentu rīcībā, lai sniegtu atzinumu saskaņā ar 1. protokola 4. pantu un 2. protokola 6. pantu, neesot ievērots.

202. Turklāt tāds izņēmums steidzamības gadījumā, kāds ir paredzēts 1. protokola 4. pantā, kurā ir atļauts saīsināt šo astoņu nedēļu termiņu, neesot bijis piemērojams, jo Padome neesot izdevusi nevienu dokumentu, kurā būtu atsauce uz nepieciešamību, ka, ņemot vērā dokumentu steidzamību, valstu parlamentiem būtu jāsniedz atzinums īsākā termiņā.

203. Tāpat kā Padome es uzskatu, ka, tā kā apstrīdētais lēmums ir neleģislatīvs akts, kā es to iepriekš pierādīju, attiecībā uz šo lēmumu netika izvirzītas tādas ar valstu parlamentu līdzdalību saistītās prasības, kas ir saistītas ar leģislatīva akta pieņemšanu, kādas ir paredzētas 1. un 2. protokolā.

204. Tātad Slovākijas Republikas trešā pamata otrā daļa un Ungārijas ceturtais pamats ir jānoraida kā nepamatoti.

57 Šajā pašā ziņā skat. spriedumu, 2003. gada 11. septembris, Austrija/Padome (C-445/00, EU:C:2003:445, 16. un 17. punkts, kā arī 44.–47. punkts).

5. Par Slovākijas Republikas trešā pamata pirmo daļu, kas balstīta uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, ciktāl Padome neesot ievērojusi debašu un balsojuma Padomē publisko raksturu

205. Slovākijas Republika pakārtoti apgalvo, ka, ja Tiesai būtu jālemj, ka apstrīdētais lēmums ir pieņemts saskaņā ar likumdošanas procedūru un tātad ir leģislatīvs akts, no tā izrietētu, ka Padome būtu pārkāpusi būtiskus procedūras noteikumus, pieņemot apstrīdēto lēmumu slēgtā sēdē, īstenojot savas neleģislatīvās darbības, kaut gan LES 16. panta 8. punktā un LESD 15. panta 2. punktā esot paredzēts, ka Padomes sanāksmes ir atklātas, ja tā lemj un balso par leģislatīva akta projektu.

206. Tāpat kā Padome es uzskatu, ka, tā kā apstrīdētais lēmums ir neleģislatīvs akts, kā es to iepriekš pierādīju, attiecībā uz šo lēmumu netika izvirzīti ar leģislatīva akta pieņemšanu saistīti nosacījumi, starp kuriem ir prasība par Padomes apspriežu un balsošanas publisko raksturu.

207. Tādējādi Slovākijas Republikas trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

6. Par Ungārijas sesto pamatu, kas balstīts uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, ciktāl, pieņemot apstrīdēto lēmumu, Padome neesot ievērojusi noteikumus Savienības valodu lietojuma tiesību jomā

208. Ungārija apgalvo, ka Padome esot pārkāpusi būtisku formalitāti, ciktāl tā esot pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, kaut gan tā teksts, par kuru notika balsošana, neesot bijis pieejams visās Savienības oficiālajās valodās.

209. Precīzāk – Padome neesot ievērojusi Savienības valodu lietojuma tiesības un, it īpaši, sava reglamenta 14. panta 1. punktu [58], jo teksti, kuros bija iekļauti Komisijas sākotnējā priekšlikumā secīgi izdarītie grozījumi, tostarp apstrīdētā lēmuma teksts, kuru Padome galu galā pieņēma, dalībvalstu delegācijām tika izplatīti vienīgi angļu valodā.

210. Slovākijas Republika izvirza šo pašu pamatu sava replikas raksta stadijā. Manuprāt, šīs dalībvalsts celtās prasības ietvaros šis pamats ir jāuzlūko kā novēlots un tātad kā nepieņemams.

211. Padomes Reglamenta 14. pantā "Apspriedes un lēmumi, pamatojoties uz dokumentiem un projektiem, kas sagatavoti valodās, kuras paredzētas spēkā esošajos noteikumos par valodām", ir paredzēts:

"1. Izņemot gadījumus, kad Padome steidzamības dēļ vienprātīgi pieņem citu lēmumu, Padome apspriežas un pieņem lēmumus, pamatojoties tikai uz tiem dokumentiem un projektiem, kas sagatavoti valodās, kuras precizētas spēkā esošajos noteikumos par valodām.

2. Jebkurš Padomes loceklis var iebilst pret apspriešanu, ja jebkuru ierosināto grozījumu teksti nav sagatavoti viņa vai viņas norādītajās 1. punktā minētajās valodās."

212. Padome apgalvo, ka šī tās reglamenta tiesību norma esot jāsaprot tādējādi, ka tās 1. punktā esot prasīts, lai dokumenti un projekti, kas veido Padomes apspriežu "pamatu" – šajā gadījumā Komisijas sākotnējais priekšlikums –, tiktu nodoti dalībvalstu rīcībā visās Savienības oficiālajās valodās, savukārt minētās tiesību normas 2. punktā esot paredzēta vienkāršota kārtība grozījumiem, kuriem neesot obligāti jābūt pieejamiem visās Savienības oficiālajās valodās. Vienīgi dalībvalsts iebildumu gadījumā versijai šīs dalībvalsts norādītajā valodā esot jābūt nodotai Padomes rīcībā, lai tā varētu turpināt apspriešanos.

58 Padomes 2009. gada 1. decembra Lēmums 2009/937/ES, ar ko pieņem Padomes reglamentu (OV 2009, L 325, 35. lpp.).

213. Es uzskatu, ka šis Padomes skaidrojums par to, kā ir jāsaprot tās reglamenta 14. pants [59], ir pārliecinošs, ciktāl ar to tiek veidota līdzsvarota un elastīga pieeja, kas ļauj nodrošināt Padomes darba efektivitāti, it īpaši steidzamības apstākļos, kas raksturo uz LESD 78. panta 3. punkta pamata noteiktus pagaidu pasākumus. Turklāt minētais skaidrojums ir saderīgs ar procesa gaitu, kurā tika pieņemts apstrīdētais lēmums.

214. Šajā gadījumā, kā precizē Padome, un pret to nav iebilsts, Komisija savu priekšlikumu lēmumam nodeva visu dalībvalstu delegāciju rīcībā visās Savienības oficiālajās valodās. Turklāt Padome norāda, un prasītājas to nav apstrīdējušas, ka visus grozījumus, ko mutvārdos lūgušas dažādas dalībvalstis, kas ir pierakstīti angļu valodā formulētos darba dokumentos un izdalīti delegācijām, esot nolasījis Padomes priekšsēdētājs un tas esot sinhroni tulkots visās Savienības oficiālajās valodās. Padomes ieskatā neviena no dalībvalstīm neesot izvirzījusi iebildumus saskaņā ar Padomes reglamenta 14. panta 2. punktu.

215. Visbeidzot, katrā ziņā, kā pamatoti norāda Padome, no Tiesas judikatūras izriet, ka, pat prezumējot, ka, pieņemdama apstrīdēto lēmumu, Padome ir pārkāpusi sava reglamenta 14. pantu, šāds procesuāls pārkāpums var būt pamats galīga pieņemta akta atcelšanai tikai tad, ja šī pārkāpuma neesamības gadījumā procedūra būtu noslēgusies ar citu rezultātu [60]. Taču Ungārija nav izvirzījusi nevienu elementu, ar kuru varētu tikt pierādīts, ka, ja Komisijas sākotnējā priekšlikuma grozījumi būtu formulēti visās Savienības oficiālajās valodās, procedūra būtu noslēgusies ar citu rezultātu.

216. Līdz ar to Ungārijas sestais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

217. Tātad no apsvērumiem, kuros es pārbaudīju Slovākijas Republikas un Ungārijas pamatus, kas saistīti ar apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūras likumību un kas balstīti uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, izriet, ka tie visi ir jānoraida kā nepamatoti.

D. Par pamatiem pēc būtības

1. Par Slovākijas Republikas sesto pamatu, kā arī par Ungārijas devīto un desmito pamatu, kas balstīti uz samērīguma principa pārkāpumu

218. Gan Slovākijas Republika, gan Ungārija savā argumentācijā, kas dažos punktos atšķiras, apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts samērīguma princips.

219. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbilstoši samērīguma principam Savienības iestāžu aktiem ir jābūt piemērotiem leģitīmo mērķu, kas jāsasniedz ar attiecīgo tiesisko regulējumu, īstenošanai un tie nedrīkst pārsniegt šo mērķu sasniegšanai vajadzīgo; turklāt, ja ir iespēja izvēlēties no vairākiem atbilstošiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais un radītajām neērtībām ir jābūt samērīgām salīdzinājumā ar sasniedzamajiem mērķiem [61].

59 Jāuzsver, ka šis Padomes sniegtais skaidrojums šīs tiesvedības kontekstā ir saderīgs ar komentāru, ko šī iestāde sniedz savā Reglamentā: "PR 14. panta 2. punkts ikvienam Padomes loceklim dod iespēju iebilst pret jebkuru ierosināto grozījumu apspriešanu, ja to teksts nav sagatavots visās oficiālajās valodās" (skat. Padomes Reglamenta komentāru, 51. lpp.).

60 It īpaši skat. spriedumu, 2005. gada 25. oktobris, Vācija un Dānija/Komisija (C-465/02 un C-466/02, EU:C:2005:636, 37. punkts).

61 It īpaši skat. spriedumu, 2016. gada 4. maijs, Polija/Parlaments un Padome (C-358/14, EU:C:2016:323, 78. punkts un tajā minētā judikatūra).

220. Attiecībā uz šī principa ievērošanas pārbaudi tiesā no Tiesas judikatūras izriet, ka Savienības iestādēm ir jāatzīst plaša novērtējuma brīvība jomās, kurās tām ir jāizdara izvēle ar politiku, ekonomiku un sociālām lietām saistītos jautājumos un kurās tām ir jāveic sarežģīts novērtējums. Šajās situācijās šāda pasākuma likumību var ietekmēt tikai kādā no šīm jomām veikta pasākuma acīmredzami nepiemērotais raksturs attiecībā uz kompetento iestāžu noteikto mērķi [62].

221. Manuprāt, nav šaubu, ka šī judikatūra ir piemērojama šajā lietā, ciktāl apstrīdētajā lēmumā atspoguļojas Padomes izdarītā politiskā izvēle, lai risinātu steidzamības situāciju, un ka risinājums, kādu tā sniedz trešo valstu valstspiederīgo pēkšņa pieplūduma Savienības teritorijā norisēm, ir sarežģītu novērtējumu, kurus Tiesa nevar aizstāt, rezultāts.

222. Atgādināšu, ka apstrīdētajā lēmumā izvirzītais mērķis atbilstoši tā 1. panta 1. punktam, skatot to kopsakarā ar tā preambulas 12. un 26. apsvērumu, ir palīdzēt Itālijas Republikai un Grieķijas Republikai labāk pārvarēt steidzamības situāciju, ko raksturo pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums to teritorijā, veicot pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā, lai mazinātu ievērojamo spiedienu, kāds tiek izdarīts uz abu šo dalībvalstu patvēruma sistēmām.

223. Vienīgi konstatējums, saskaņā ar kuru apstrīdētais lēmums acīmredzami nav piemērots tam izvirzītā mērķa sasniegšanai vai tas pārsniedz šī mērķa sasniegšanai nepieciešamo, varētu izraisīt šī lēmuma atcelšanu.

224. Tagad ir jāpārbauda Slovākijas Republikas un Ungārijas apstrīdētā lēmuma samērīguma apšaubīšanai izvirzīto pamatu saturs.

a) Par apstrīdētā lēmuma piemērotību tam izvirzītā mērķa sasniegšanai

225. Slovākijas Republika, kuru atbalsta Polijas Republika, apgalvo, ka apstrīdētais lēmums neesot piemērots tam izvirzītā mērķa sasniegšanai, jo spiediens, kas tiek izdarīts uz Itālijas un Grieķijas patvēruma sistēmām, esot nopietnu strukturālu nepilnību, kas tām piemīt, sekas, kas izpaužas kā uzņemšanas un starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanas nespēja. Apstrīdētajā lēmumā paredzētais pagaidu pārcelšanas mehānisms nevarot novērst šādus strukturālus trūkumus.

226. Es nepiekrītu šai argumentācijai.

227. Es uzskatu, ka ar apstrīdēto lēmumu, atbrīvojot Itālijas Republiku un Grieķijas Republiku no kompetences izskatīt daudzus starptautiskās aizsardzības pieteikumus, automātiski tiek sniegts ieguldījums ievērojamā spiediena, kas tiek izdarīts uz abu šo dalībvalstu patvēruma sistēmām pēc migrācijas krīzes 2015. gada vasarā, mazināšanā. Apstāklis, ka apstrīdētā lēmuma mērķis nav novērst šo patvēruma sistēmu strukturālās nepilnības, nevar aizēnot šo konstatējumu.

228. Turklāt ir jāuzsver, ka apstrīdētajā lēmumā ne tuvu netiek atstāta bez ievērības problemātika, kuras būtība ir Itālijas Republikas un Grieķijas Republikas patvēruma sistēmu darbības uzlabošana.

229. Proti, apstrīdētā lēmuma 8. panta 1. punktā ir paredzēts, ka "[Itālijas Republika] un [Grieķijas Republika], ņemot vērā pienākumus, kas izklāstīti Lēmuma [..] 2015/1523 8. panta 1. punktā, un līdz 2015. gada 26. oktobrim paziņo Padomei un Komisijai atjauninātu plānu, ņemot vērā nepieciešamību nodrošināt atbilstīgu šā lēmuma īstenošanu". Atbilstoši tam, kas ir norādīts Lēmuma 2015/1523 8. panta 1. punktā, šajā plānā it īpaši jāparedz "atbilstīgi pasākumi patvēruma, sākotnējās uzņemšanas un atgriešanas jomā, lai stiprinātu [Itālijas Republikas un Grieķijas Republikas] sistēmas kapacitāti, kvalitāti un efektivitāti šajās jomās". Apstrīdētā lēmuma preambulas 18. apsvērumā

62 It īpaši skat. spriedumu, 2016. gada 4. maijs, Polija/Parlaments un Padome (C-358/14, EU:C:2016:323, 79. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī spriedumu, 2016. gada 9. jūnijs, *Pesce* u.c. (C-78/16 un C-79/16, EU:C:2016:428, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

šajā ziņā ir precizēts, ka Lēmumā 2015/1523 "tiek noteikts pienākums [Itālijas Republikai] un [Grieķijas Republikai] izstrādāt strukturālus risinājumus, ar ko risina ārkārtas spiedienus uz to patvēruma un migrācijas sistēmām, izveidojot noturīgu un stratēģisku sistēmu, lai reaģētu uz krīzes situāciju un pastiprinātu notiekošo reformu procesu šajās jomās". Tas, ka apstrīdētajā lēmumā ir prasīts atjaunināt plānus, kas [Itālijas Republikā] un [Grieķijas Republikā] ieviesti, piemērojot Lēmumu 2015/1523, veido nepārtrauktību starp to un pēdējo minēto lēmumu. Tajā izvirzītais mērķis ir uzlikt abām šīm dalībvalstīm pienākumu sakārtot savas patvēruma sistēmas, lai pēc apstrīdētā lēmuma piemērošanas laikposma beigām tām ļautu labāk risināt iespējamu migrantu pieplūduma pieaugumu to teritorijā.

230. Tātad, piemērojot apstrīdēto lēmumu, Itālijas Republikai un Grieķijas Republikai paralēli pārcelšanām, kas tiek veiktas no to teritorijas, ir uzlikts pienākums labot savu patvēruma sistēmu strukturālās nepilnības. Ja viena no šīm dalībvalstīm neizpildīs šo pienākumu, atbilstoši apstrīdētā lēmuma 8. panta 3. punktam tas var izraisīt šī lēmuma apturēšanu attiecībā uz šo dalībvalsti uz laikposmu, kas nepārsniedz trīs mēnešus, kas var tikt pagarināts vienu reizi.

231. Turklāt ir svarīgi paturēt prātā, ka apstrīdētais lēmums nav vienīgais Savienības veiktais pasākums spiediena uz Itālijas un Grieķijas patvēruma sistēmām mazināšanai. Kā uzsvēra Luksemburgas Lielhercogiste, šis lēmums ir jāuztver kā daļa no pasākumu kopuma, kurā viens no svarīgākajiem operatīvā ziņā noteikti ir "hotspots" [karsto punktu] izveide [63].

232. Visbeidzot, kā es iepriekš norādīju, es piekrītu Padomes atzinumam, saskaņā ar kuru ir iespējams, ka spēcīgais spiediens, kas ir skāris Itālijas un Grieķijas patvēruma sistēmas, būtu varējis radīt nopietnus traucējumus jebkurai patvēruma sistēmai – pat tādai, kurai nebūtu piemitušas strukturālas nepilnības. Tādējādi man šķiet kļūdaini apgalvot, kā to dara Slovākijas Republika, ka spiediens, kas ir skāris Itālijas Republikas un Grieķijas Republikas patvēruma sistēmas, esot vienīgi abu šo sistēmu strukturālo nepilnību sekas.

233. Ņemot vērā šos faktorus, man nešķiet – un vēl jo mazāk acīmredzami –, ka būtiska skaita personu, kurām acīmredzami nepieciešama starptautiska aizsardzība, pārcelšana, lai noņemtu Itālijas un Grieķijas patvēruma sistēmām attiecīgo pieteikumu izskatīšanas slogu, veido pasākumu, kas nav piemērots, lai sniegtu faktisku un efektīvu ieguldījumu mērķī atvieglot ievērojamo spiedienu, kas ir skāris abas šīs patvēruma sistēmas.

234. Slovākijas Republikas un Ungārijas ieskatā apstrīdētā lēmuma nepiemērotību tā izvirzītā mērķa sasniegšanai apliecinot arī niecīgais pārcelšanu, kas veiktas saskaņā ar šo lēmumu, skaits.

235. Taču, kā pamatoti norāda Padome, samērīgums ir jāvērtē, ņemot vērā elementus, kas bija šīs iestādes rīcībā, kad tā pieņēma apstrīdēto lēmumu.

236. Šajā ziņā ir svarīgi atgādināt Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru akta likumība prasības atcelt tiesību aktu ietvaros ir jāpārbauda, pamatojoties uz faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, kādi pastāvēja akta pieņemšanas brīdī, un it īpaši nedrīkst tikt ņemti vērā atpakaļejoši apsvērumi saistībā ar tā efektivitātes pakāpi [64]. Tiesa ir arī precizējusi, ka, ja Savienības likumdevējam ir jānovērtē pieņemamā tiesiskā regulējuma nākotnes sekas un šīs sekas nav iespējams precīzi paredzēt, tā novērtējums var tikt kritizēts vienīgi tad, ja tas šķiet acīmredzami nepareizs, ņemot vērā informāciju, kas bijusi tā rīcībā attiecīgā tiesiskā regulējuma pieņemšanas brīdī [65].

63 "Hotspots" mērķis ir it īpaši palīdzēt tādām dalībvalstīm kā Itālijas Republika un Grieķijas Republika, kuras savas ģeogrāfiskās atrašanās vietas dēļ pirmās saskaras ar migrāciju, izpildīt savus pienākumus pārbaudīt, identificēt un reģistrēt ieceļotāju liecības un digitāli ņemt viņu pirkstu nospiedumus.

64 It īpaši skat. spriedumu, 2001. gada 17. maijs, *IECC*/Komisija (C-449/98 P, EU:C:2001:275, 87. punkts un tajā minētā judikatūra).

65 It īpaši skat. spriedumu, 2016. gada 9. jūnijs, *Pesce* u.c. (C-78/16 un C-79/16, EU:C:2016:428, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

237. Kā izriet no vairākiem apstrīdētā lēmuma preambulas apsvērumiem, Padome, pamatojoties uz skaitliskiem datiem, kas bija tās rīcībā brīdī, kad tā pieņēma šo lēmumu, ir balstījusies uz 2015. gada vasarā radušās krīzes situācijas detalizētu cēloņu un seku vērtējumu.

238. Kā norāda Padome, apstrīdētajā lēmumā paredzēto pasākumu zemā efektivitāte [66] ir izskaidrojama ar tādu elementu kopumu, ko tā nevarēja paredzēt šī lēmuma pieņemšanas brīdī, it īpaši vairāku dalībvalstu piekopto politiku "ļaut notikumiem iet savu gaitu", kas izraisīja liela migrantu skaita neorganizētu pārvietošanos uz citām dalībvalstīm, pārcelšanas procedūru gausumu, neskaidrību, ko izraisīja vairāki atteikumi sabiedriskās kārtības apsvērumu dēļ, uz kuriem atsaucās dažas pārcelšanas mērķa dalībvalstis, un dažu dalībvalstu nepietiekamā sadarbība, īstenojot apstrīdēto lēmumu.

239. Attiecībā uz šo pēdējo punktu es piebildīšu, ka prasītāju izstrādātā argumentācija galu galā ir vērsta uz centieniem gūt priekšrocību no tā, ka tās nav izpildījušas apstrīdēto lēmumu. Proti, ir jānorāda, ka Slovākijas Republika un Ungārija, nepildot savas pārvietošanas saistības, ir līdzdarbojušās tajā, ka 120 000 personu pārvietošanas, kas ir noteikta apstrīdētajā lēmumā, mērķis patlaban vēl ne tuvu nav izpildīts.

240. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka saskaņā ar 2017. gada 10. aprīļa datiem [67] Ungārija nav pārcēlusi nevienu personu no Itālijas un Grieķijas. Savukārt Slovākijas Republika ir pārcēlusi tikai 16 personas no Grieķijas un nevienu no Itālijas. Šie skaitļi atbilst attiecīgi 0 % un 2 % no pārceļamo iedalījuma, kas apstrīdētajā lēmumā bija iedalīti Ungārijai un Slovākijas Republikai. Turklāt ir jānorāda, ka nedz Slovākijas Republika, nedz Ungārija nav lūgušas tām piemērot apstrīdētā lēmuma 4. panta 5. punktā paredzēto pagaidu apturēšanas mehānismu.

241. Lai gan, manuprāt, ir skaidrs, ka prasītājas nevar apstrīdēt apstrīdētā lēmuma piemērotību tam izvirzītā mērķa sasniegšanai, pamatojoties uz tā piemērošanas nepilnībām vai tā neefektivitāti praksē, ir tomēr viens aspekts, kas man nešķiet apstrīdams, proti, ka ar šo lēmumu risinājumu steidzamības situācijai, ar kuru ir pamatota tā pieņemšana, ir iespējams sniegt tikai tad, ja visas dalībvalstis vienā solidaritātes garā, kādā tika pieņemts šis lēmums, iesaistītos tā īstenošanā.

242. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma nepiemērošana ir arī LESD 80. pantā paustā solidaritātes un atbildības taisnīga sadalījuma principa dalībvalstu starpā pienākuma pārkāpums. Manuprāt, nav šaubu, ka, lemjot par prasību sakarā ar pienākumu neizpildi šajā jautājumā, Tiesa pamatoti atgādinātu nolaidīgajām dalībvalstīm to pienākumus, turklāt stingri, kā tā ir spējusi darīt pagātnē [68].

66 2017. gada 10. aprīlī pārcelto personu skaits no Itālijas un Grieķijas sasniedza 16 340. Skat. Komisijas 2017. gada 12. aprīļa vienpadsmito ziņojumu par pārcelšanu un pārmitināšanu COM(2017) 212 *final*, 3. pielikums. Saskaņā ar Padomes sniegtajām norādēm tiesas sēdē, kas notika Tiesā 2017. gada 10. maijā, pārcelto personu skaits no Itālijas un Grieķijas 2017. gada 8. maijā bija sasniedzis 18 129.

67 Skat. Komisijas vienpadsmito ziņojumu par pārcelšanu un pārmitināšanu, 3. pielikums.

68 It īpaši skat. spriedumu, 1973. gada 7. februāris, Komisija/Itālija (39/72, EU:C:1973:13), kurā Tiesa sprieda, ka, "ļaujot dalībvalstīm gūt labumu no Kopienas priekšrocībām, Līgumā tām tiek arī uzlikts pienākums ievērot noteikumus; ka tas, ka valsts saskaņā ar savu valsts interešu koncepciju vienpusēji lauž līdzsvaru starp priekšrocībām un pienākumiem, kādi tai izriet no tās iestāšanās Kopienā, liek apšaubīt dalībvalstu līdztiesību [Savienības] tiesību priekšā un rada diskrimināciju to pilsoņiem [..]; ka solidaritātes pienākuma, kuru dalībvalstis ir uzņēmušās ar savas iestāšanās Kopienā faktu, neizpilde rada aizskārumu līdz [Savienības] tiesību sistēmas visdziļākajiem pamatiem" (24. un 25. punkts). Skat. arī spriedumu, 1979. gada 7. februāris, Komisija/Apvienotā Karaliste (128/78, EU:C:1979:32, 12. punkts).

b) Par apstrīdētā lēmuma nepieciešamo raksturu no tam izvirzītā mērķa skatpunkta

1) Slovākijas Republikas izvirzītie argumenti

243. Slovākijas Republika apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā izvirzītais mērķis varēja tikt īstenots tikpat efektīvi, izmantojot pasākumus, kuri varēja tikt īstenoti esošo instrumentu ietvaros un kas būtu dalībvalstīm mazāk ierobežojoši attiecībā uz ietekmi uz katras dalībvalsts suverēnajām tiesībām brīvi lemt par trešo valstu valstspiederīgo uzņemšanu savā teritorijā, kā arī 2. protokola 5. pantā noteiktajām dalībvalstu tiesībām, lai finansiālie vai administratīvie apgrūtinājumi būtu cik iespējams mazi.

244. Attiecībā, pirmkārt, uz iespējamiem mazāk ierobežojošiem pasākumiem Slovākijas Republika vispirms min Padomes 2001. gada 20. jūlija Direktīvu 2001/55/EK par obligātajiem standartiem, lai pārvietoto personu masveida pieplūduma gadījumā sniegtu tām pagaidu aizsardzību, un par pasākumiem, lai līdzsvarotu dalībvalstu pūliņus, uzņemot šādas personas un uzņemoties ar to saistītās sekas [69]. Šīs direktīvas mērķis esot bijis risināt tādas pašas migrantu masveida pieplūduma situācijas kā apstrīdētajā lēmumā, paredzot pagaidu aizsardzību, kā esot norādīts minētās direktīvas preambulas 8., 9. un 13. apsvērumā, kā arī 1. pantā, turklāt vienlaikus tā esot no daudziem skatpunktiem mazāk ierobežojoša par šo apstrīdēto lēmumu. Turklāt Direktīvas 2001/55 26. pantā esot skaidri paredzēta personu, kas izmanto pagaidu aizsardzību, pārvietošanas procedūra.

245. Ar šo direktīvu tiekot mazāk aizskartas dalībvalstu intereses, jo tajā esot paredzēta attiecīgo personu atpakaļnosūtīšana, kad pagaidu aizsardzība būs beigusies. Turklāt minētās direktīvas 25. pantā esot paredzēts, ka solidaritātes garā dalībvalstis norāda – skaitļos vai vispārīgi – savu spēju uzņemt un tās lemj par uzņemamo personu skaitu, ievērojot savu suverenitāti.

246. Polijas Republika, kas šajā argumentācijā atbalsta Slovākijas Republiku, precizē, ka Direktīva 2001/55 esot balstīta uz brīvprātības principu, tā ka pārvietošana norisinoties tikai ar pārceļamās personas un pārcelšanas mērķa dalībvalsts piekrišanu. Turklāt šajā direktīvā paredzētais pagaidu aizsardzības statuss piešķirot mazāk tiesību nekā starptautiskās aizsardzības statuss, kuru paredzēts piešķirt ar apstrīdēto lēmumu, it īpaši attiecībā uz aizsardzības laikposmu, tādējādi uzliekot pārcelšanas mērķa dalībvalstij ievērojami mazāk izdevumu.

247. Tālāk Slovākijas Republika apgalvo, ka Itālijas Republika un Grieķijas Republika būtu varējušas iedarbināt tā dēvēto "Savienības civilās aizsardzības" mehānismu, kas ir paredzēts Padomes 2004. gada 26. oktobra Regulas (EK) Nr. 2007/2004, ar ko izveido Eiropas Aģentūru operatīvās sadarbības vadībai pie Eiropas Savienības dalībvalstu ārējām robežām [70], 8.a pantā, ar kuru tām varētu tikt sniegta nepieciešamā materiālā palīdzība. Tāpat Slovākijas Republika apgalvo, ka Itālijas Republika un Grieķijas Republika esot varējušas lūgt aģentūras *Frontex* palīdzību "ātrās reaģēšanas" [robežapsardzes] veidā. Slovākijas Republika šajā ziņā precizē, ka dalībvalstu, kuras savas ģeogrāfiskās atrašanās vietas dēļ pirmās saskaras ar migrāciju un kuru robežas veido Savienības ārējās robežas, robežu aizsardzības efektivitāte ir tieši saistīta ar patvēruma sistēmu un migrācijas stāvokli attiecīgajās dalībvalstīs.

248. Tāpat arī atbilstoši Regulas Nr. 2007/2004 2. panta 1. punkta f) apakšpunktam un 9. panta 1. un 1.b punktam, lai atvieglotu savām patvēruma sistēmām uzlikto slogu, Itālijas Republika un Grieķijas Republika Slovākijas Republikas ieskatā esot varējušas lūgt aģentūrai *Frontex*, lai tā sniedz tām vajadzīgo palīdzību, organizējot atpakaļnosūtīšanas pasākumus.

69 OV 2001, L 212, 12. lpp.
70 OV 2004, L 349, 1. lpp.

249. Turklāt Slovākijas Republika apgalvo, ka, ņemot vērā Lēmumu 2015/1523, kurā rūpes solidaritātes garā izlemt, cik lielā mērā tās piedalīsies kopējās saistībās, esot atstātas dalībvalstu ziņā un ar kuru tātad tiekot mazāk skarta to suverenitāte, neesot bijuši jāveic citi pasākumi uz LESD 78. panta 3. punkta pamata. Turklāt, tā kā apstrīdētais lēmums esot pieņemts tikai astoņas dienas pēc Lēmuma 2015/1523, esot bijis neiespējami tik īsā laikposmā nonākt pie secinājuma par šī pēdējā minētā lēmuma nepietiekamību. Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī Padomei neesot bijis neviena iemesla uzskatīt, ka Lēmumā 2015/1523 paredzētās uzņemšanas iespējas tiks ātri izsmeltas un ka tātad apstrīdētajā lēmumā būtu jāparedz papildu iespējas.

250. Visbeidzot, LESD 78. panta 3. punktā esot ļauts noteikt mazāk ierobežojošus pasākumus izvirzītā mērķa sasniegšanai, it īpaši, sniegt palīdzību, lai atvieglotu atpakaļnosūtīšanu un reģistrāciju, vai atbalstīt Itālijas un Grieķijas patvēruma sistēmas finansiāli, materiāli, tehniski un ar personālu. Dalībvalstis esot varējušas arī uz brīvprātības pamatiem uzņemties divpusējas iniciatīvas šāda atbalsta sniegšanai.

251. Otrkārt, tāda pieteikuma iesniedzēju pārvietošana, kāda ir paredzēta apstrīdētajā lēmumā, neizbēgami izraisot finansiālu un administratīvu slogu. Tā kā nebija nepieciešamības šādu slogu uzņemties, šis lēmums veidojot lieku un priekšlaicīgu pasākumu, kas esot pretrunā samērīguma principam un 2. protokola 5. pantam.

252. Atbildot uz šiem argumentiem, ir jāuzsver īpaši jutīgais konteksts, kurā apstrīdētais lēmums tika pieņemts, proti, ārkārtas situācija, ko raksturoja pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums 2015. gada jūlijā un augustā. Savienības iestādēm uz ievērojamo spiedienu, kas skāra Itālijas un Grieķijas patvēruma sistēmas, bija jāreaģē iespējami ātrāk un efektīvāk.

253. Es, tāpat kā Padome, uzskatu, ka, lai gan vismaz daži Slovākijas Republikas ierosinātie alternatīvie risinājumi varētu sniegt ieguldījumu apstrīdētajā lēmumā izvirzītā mērķa sasniegšanai, šis konstatējums, ņemot vērā plašo novērtējuma brīvību, kāda ir jāatzīst Padomei, nevar būt pietiekams, lai konstatētu šī lēmuma acīmredzami nesamērīgo raksturu un apšaubītu tā likumību. Manuprāt, Padome brīdī, kad tā pieņēma apstrīdēto lēmumu, varēja pamatoti uzskatīt, ka nepastāv alternatīvs pasākums, ar kuru apstrīdētajā lēmumā izvirzītais mērķis varētu tikt sasniegts tikpat efektīvi, vienlaikus vismazāk ierobežojot dalībvalstu suverenitāti un to finansiālās intereses.

254. Es, tāpat kā Vācijas Federatīvā Republika, uzskatu, ka taisnīga solidaritātes un atbildības sadalījuma dalībvalstu starpā principam, kas ir nepārprotami nostiprināts LESD 80. pantā attiecībā uz Savienības politiku saistībā ar robežkontroli, patvērumu un migrāciju, ir būtiska loma, interpretējot LESD 78. panta 3. punktu. Tādējādi man šķiet saderīgi ar šo pēdējo minēto tiesību normu, skatot to kopsakarā ar LESD 80. pantu, tas, ka tādā pagaidu pasākumā kā apstrīdētais lēmums ir veikta tajā paredzētās atbildības obligāta sadale dalībvalstu starpā.

255. Grieķijas Republika turklāt norāda, ka nepieciešamība pieņemt starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju obligātas pārcelšanas no Grieķijas un Itālijas programmu saskaņā ar katras dalībvalsts kvotām esot saistīta ar nepieredzētu migrantu pieplūdumu, kāds šajās dalībvalstīs esot noticis 2015. gadā, it īpaši 2015. gada jūlijā un augustā. Darbības, par kurām pakāpeniski tika pieņemti lēmumi līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanai, esot izrādījušās nepietiekamas, lai būtiski atvieglotu slogu, kāds Grieķijai un Itālijai izrietēja no tik liela skaita migrantu starptautiskās aizsardzības pieteikumu pieņemšanas un izskatīšanas. Manā rīcībā nav pārliecinošu elementu, ar kuriem varētu tikt noliegts šādi izteiktais Grieķijas Republikas konstatējums.

256. No tā izriet, ka, ņemot vērā datus par skaitļiem saistībā ar 2015. gada migrācijas krīzi, kas ir norādīti apstrīdētā lēmuma preambulas apsvērumos, un Slovākijas Republikas šīs krīzes risinājumam ierosināto pasākumu sēriju, es neuzskatu, ka šajā lēmumā ieviestais pagaidu pārvietošanas mehānisms varētu tikt uzskatīts par tādu, kurā ir acīmredzami pārsniegts šīs krīzes efektīvam risinājumam nepieciešamais.

257. Vispirms attiecībā uz alternatīvu pasākumu, kas būtu Direktīvas 2001/55 īstenošana, šī pēdējā minētā, kā Tiesa norādīja savā 2011. gada 21. decembra spriedumā *N. S.* u.c.[71], būtu LESD 80. pantā paredzētās solidaritātes dalībvalstu starpā piemērs[72]. Kā izriet no šīs direktīvas preambulas 20. apsvēruma, viens no tās mērķiem ir noteikt solidaritātes mehānismu, lai palīdzētu sasniegt līdzsvaru pūliņos, ko uzņēmušās dalībvalstis, uzņemot pārvietotās personas masveida pieplūduma gadījumā un uzņemoties ar to saistītās sekas.

258. Lai gan šāda solidaritātes mehānisma piemērošana – tāpat kā apstrīdētajā lēmumā paredzētā [mehānisma piemērošana] – šķiet attiecamies uz pārvietoto personu masveida pieplūduma izņēmuma situācijām[73], ir jānorāda, ka abi šie mehānismi vienā aspektā būtiski atšķiras. Proti, atšķirībā no tā, kas ir paredzēts Direktīvā 2001/55, ar apstrīdēto lēmumu iedibinātajā pagaidu pārvietošanas mehānismā ir veikta skaitliska un obligāta starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju sadale starp dalībvalstīm. Ņemot vērā steidzamības kontekstu, kādā apstrīdētais lēmums tika pieņemts, un neiespējamību iegūt no dalībvalstīm skaitļos formulētas saistības attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju sadali to starpā, Padome, manuprāt, izdarīja atbilstīgu izvēli, dodot priekšroku ātra un saistoša risinājuma pieņemšanai, lai risinātu migrācijas krīzi, ar kādu Savienība bija saskārusies. Katrā ziņā tāda izvēle nevar tikt kvalificēta kā acīmredzami nepiemērota.

259. Šajā ziņā apgalvojums – kurā lielā mērā izkristalizējas iebildums, kuru dažas dalībvalstis ir paudušas pret apstrīdēto lēmumu –, saskaņā ar kuru šajā lēmumā izvirzītais mērķis bija sasniedzams vienīgi ar brīvprātīgām dalībvalstu saistībām uzņemt noteiktu pieteikuma iesniedzēju skaitu, neiztur faktu pārbaudi. Proti, ar apstrīdētā lēmuma rašanos tiek pierādīts, ka tieši tāpēc, ka visu dalībvalstu starpā netika panākts konsenss par starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju sadali starp tām, tika izlemts dot priekšroku obligāta pārvietošanas mehānisma līdzeklim, proti, uz skaitļos formulētu un saistošu iedalījumu pamata. Šajā jautājumā es uzskatu, ka no samērīguma principa skatpunkta Savienības iestādēm, pret kurām bieži tiek vērstas sūdzības par nespēju un bezdarbību, nevar tikt pārmests, ka tās ir izvēlējušās drīzāk noteikt dalībvalstīm saistošas pārceļamo pieteikuma iesniedzēju kvotas nekā skaidri un vienkārši atteikties no pārcelšanas mehānisma.

260. No tā es secinu, ka priekšroka, kas dota apstrīdētā lēmuma pieņemšanai, nevis Direktīvas 2001/55 īstenošanai, izriet no trīs iestāžu, kuras piedalījās apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūrā, izdarītas politiskas izvēles un ka ne ar vienu no Slovākijas Republikas izvirzītajiem argumentiem, manuprāt, nevar tikt pierādīts, ka šī izvēle būtu jāuzskata par acīmredzami kļūdainu no samērīguma principa skatpunkta.

261. Tālāk – attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru, ņemot vērā agrāku Lēmuma 2015/1523 pieņemšanu, apstrīdētā lēmuma pieņemšana neesot bijusi nepieciešama, – ir jānorāda, ka Komisija savā lēmuma priekšlikumā skaidri norādīja, ka pēc 2015. gada 20. jūlijā Padomē saņemtās piekrišanas attiecībā uz vēlākā Lēmuma 2015/1523 saturu par 40 000 personu pārcelšanu no Itālijas un Grieķijas "migrācijas izraisītā spriedze Vidusjūras centrālajā un austrumu daļā ir pieaugusi. Migrantu un bēgļu plūsmas vasaras mēnešos ir palielinājušās vairāk nekā uz pusi, dodot impulsu iedarbināt jaunu steidzamības pārcelšanas mehānismu, lai mazinātu spriedzi, ar ko saskaras Itālijas Republika un Grieķijas Republika, un arī Ungārija" [neoficiāls tulkojums][74].

262. Šis konstatējums par migrācijas situācijas pasliktināšanos, kuras dēļ rodas nepieciešamība ieviest papildu pārvietošanas mehānismu, apstrīdētā lēmuma preambulas 12. apsvērumā ir formulēts šādi: "Pēdējos mēnešos pie dienvidu ārējām sauszemes un jūras robežām ir atkal strauji pieaudzis migrācijas spiediens, un, pieaugot to migrantu skaitam, kuri ierodas Grieķijā un dodas prom no tās, migrācijas plūsmas turpina pārvietoties no Vidusjūras reģiona centrālās daļas uz Vidusjūras reģiona austrumu

71 C-411/10 un C-493/10, EU:C:2011:865.

72 Šī sprieduma 93. punkts.

73 Šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 21. decembris, *N. S.* u.c. (C-411/10 un C-493/10, EU:C:2011:865, 93. punkts).

74 Skat. šo lēmuma priekšlikumu, 2. lpp.

daļu un uz Rietumbalkānu maršrutu. Ņemot vērā šo situāciju, būtu vajadzīgi jauni pagaidu pasākumi, lai mazinātu patvēruma pieprasītāju spiedienu [Itālijas Republikai] un [Grieķijas Republikai].” Šis konstatējums ir pamatots ar skaitļu datiem, kas ir ietverti apstrīdētā lēmuma preambulas 13. apsvērumā.

263. Ar Lēmumu 2015/1523 iedibinātais 40 000 personu brīvprātīgas pārcelšanas mehānisms, kā tas izriet no šī lēmuma preambulas 10., 11. un 21. apsvēruma, ir vērsts uz to, lai risinātu 2014. gadā un 2015. gada pirmajos mēnešos konstatēto migrantu pieplūdumu, savukārt apstrīdētajā lēmumā paredzētais obligātais pārcelšanas mehānisms, kā tas izriet no tā preambulas 12., 13. un 26. apsvērumā iekļautajiem statistikas datiem, ir vērsts uz to, lai risinātu migrantu pieplūduma 2015. gada jūlijā un augustā izraisīto spiedienu.

264. Man šķiet, ka ar šiem elementiem ir pietiekami pierādīts, ka Padome nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka – pēc pēkšņa trešo valstu valstspiederīgo pieplūduma Savienības teritorijā 2015. gada jūlijā un augustā un ņemot vērā jaunākos tās rīcībā esošos datus – ir nepieciešams jauns papildu pagaidu pasākums 120 000 personu pārcelšanai.

265. Attiecībā uz Slovākijas Republikas argumentu, saskaņā ar kuru Savienības ārējo robežu uzraudzības pastiprināšana būtu apstrīdētajam lēmumam alternatīvs pasākums, manuprāt, ir pietiekami uzsvērt, ka ar tādu, protams, lietderīgu pasākumu nevarētu tikt aizstāts pārcelšanas mehānisms, kura galvenais mērķis ir risināt trešo valstu valstspiederīgo pieplūdumu, kas jau ir radies. Tātad šis pasākums, kas vērsts uz Savienības ārējo robežu uzraudzības pastiprināšanu, manuprāt, nav pats par sevi piemērots tam, lai mazinātu pēkšņa migrantu pieplūduma, kas radies 2015. gada vasarā, izraisīto spiedienu uz Itālijas un Grieķijas patvēruma sistēmām. Tātad minētais pasākums ir jāuzskata par apstrīdētajā lēmumā paredzētā pasākuma papildu, nevis aizstājošu pasākumu.

266. Tas pats attiecas uz pasākumu, kura būtība ir finansiāli, materiāli, tehniski un ar personālu atbalstīt Itālijas un Grieķijas patvēruma sistēmas.

267. Šajā jautājumā Padome norāda (un tas nav ticis apstrīdēts), ka Savienība esot sniegusi finansiālu atbalstu kopš migrācijas krīzes sākuma, minot 9,2 miljardus euro 2015. un 2016. gadā. Turklāt paša apstrīdētā lēmuma 10. pantā ir paredzēts finansiāls atbalsts par katru saskaņā ar šo lēmumu pārceļamo personu.

268. Turklāt dažādos Komisijas uzraudzības ziņojumos ir norādīts uz operatīvā atbalsta pasākumiem, kuros iesaistītas tādas aģentūras kā *EASO* [Eiropas Patvēruma atbalsta birojs], kā arī dalībvalstis [75]. Turklāt apstrīdētā lēmuma preambulas 15. apsvērumā ir norādīts, ka “līdz šim migrācijas un patvēruma politikas ietvaros ir veikta virkne pasākumu, lai atbalstītu [Itālijas Republiku] un [Grieķijas Republiku], tostarp sniedzot tām ievērojamu ārkārtas palīdzību un *EASO* operatīvo atbalstu”.

269. Lai arī šie dažādie atbalsta pasākumi var būt ļoti lietderīgi, Savienības iestādes, manuprāt, neapšaubot to lietderību, varēja leģitīmi uzskatīt, ka ar tiem tomēr nepietiek, lai risinātu steidzamības situāciju, ar kādu Itālijas Republikai un Grieķijas Republikai bija jāsaskaras, sākot no 2015. gada vasaras [76].

75 It īpaši skat. Komisijas vienpadsmito ziņojumu par pārcelšanu un pārmitināšanu, minēts iepriekš, kas ir jaunākais mūsu rīcībā esošais brīdī, kad tiek izstrādāti šie secinājumi.

76 Savā lēmuma priekšlikumā Komisija piekrīt konstatējumam, saskaņā ar kuru dažādie līdz šim tās noteiktie finansiālie un operatīvie pasākumi Itālijas, Grieķijas un Ungārijas patvēruma sistēmu atbalstam nav izrādījušies pietiekami, lai pārvarētu krīzi, kas skārusi šīs trīs dalībvalstis. Līdz ar to tā uzskata, ka, ņemot vērā situācijas, kas radusies sakarā ar trešo valstu valstspiederīgo pieplūdumu minētajās dalībvalstīs, neatliekamību un nopietnību, Savienības izvēle papildus iejaukties, reaģējot uz šīm norisēm, nepārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu mērķi, kura būtība ir efektīvi atrisināt šo krīzi.

270. Visbeidzot, attiecībā uz argumentu saistībā ar pārmērīgu administratīvo un finansiālo slogu, kas ar apstrīdēto lēmumu tiekot uzlikts dalībvalstīm, Slovākijas Republika nepierāda, ka tās rosinātie alternatīvie pasākumi radītu mazākas izmaksas nekā pagaidu pārvietošanas mehānisms.

271. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, visi Slovākijas Republikas izvirzītie argumenti, lai apstrīdētu apstrīdētā lēmuma nepieciešamo raksturu, manuprāt, ir jānoraida.

272. Tagad ir jāpārbauda Ungārijas izvirzītie argumenti nolūkā apstrīdēt apstrīdētā lēmuma nepieciešamo raksturu.

2) Ungārijas izvirzītie argumenti

273. Ungārija, kuras argumentāciju atbalsta Polijas Republika, apgalvo, pirmkārt, ka, ņemot vērā, ka – pretēji tam, kas bija paredzēts Komisijas sākotnējā priekšlikumā, – tā nav iekļauta starp dalībvalstīm, kas gūst labumu no pārvietošanas mehānisma, neesot bijis pamatoti, ka apstrīdētajā lēmumā esot paredzēta 120 000 pieteikuma iesniedzēju pārcelšana, un ka tādēļ šis lēmums esot pretrunā samērīguma principam. Proti, kopējā 120 000 pieteikuma iesniedzēju skaita noteikšana pārsniedzot to, kas ir nepieciešams apstrīdētajā lēmumā izvirzītā mērķa sasniegšanai, jo tajā esot iekļauts 54 000 pieteikumu iesniedzēju skaits, kuri saskaņā ar Komisijas sākotnējo priekšlikumu bija jāpārceļ no Ungārijas. Tādējādi neesot nekāda izskaidrojuma, kāpēc tik liels pieteikuma iesniedzēju kopējais skaits, kas esot noteikts, pamatojoties uz pārcelšanas mehānismu, no kura gūst labumu trīs dalībvalstis, vēl arvien esot nepieciešams, ja labumguvēju dalībvalstu skaits esot samazinājies no trim līdz divām.

274. Ungārija piebilst, ka 54 000 pieteikumu iesniedzēju, kurus sākotnēji bijis paredzēts pārcelt no Ungārijas, sadale esot kļuvusi hipotētiska un nenoteikta, jo apstrīdētajā lēmumā esot paredzēts, ka par to tiks pieņemts galīgs lēmums, ievērojot tālāko attīstības gaitu.

275. Atbildot uz šiem argumentiem, ir jānorāda, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma preambulas 26. apsvēruma, ka Padome, balstoties uz trešo valstu valstspiederīgo, kas 2015. gadā nelegāli iekļuvuši Itālijā un Grieķijā, kopējo skaitu un to personu skaitu, kurām acīmredzami ir nepieciešama starptautiska aizsardzība, uzskatīja, ka, neraugoties uz Ungārijas izdarīto izvēli nebūt vienai no dalībvalstīm, kas gūst labumu no pagaidu pārcelšanas mehānisma, kopumā no Itālijas un Grieķijas būtu jāpārceļ 120 000 pieteikuma iesniedzēju, kuriem acīmredzami ir nepieciešama starptautiska aizsardzība.

276. Šajā pašā preambulas apsvērumā ir norādīts, ka šis skaits ir "apmēram 43 % no kopējā trešo valstu valstspiederīgo skaita, kuriem nepārprotami vajadzīga starptautiskā aizsardzība un kuri nelikumīgi ieceļojuši Itālijā un Grieķijā 2015. gada jūlijā un augustā". Tiesas sēdē Padome precizēja, ka šī norāde par procentiem esot radusies tehniskas kļūdas rezultātā un ka tā esot jāaizstāj ar ciparu 78 %.

277. Nosakot šādu skaitli, Padomei esot bijis jāapmierina divas obligātas prasības, proti, no vienas puses, lai šis skaitlis būtu pietiekami augsts un faktiski mazinātu spiedienu, kas skāris Itālijas un Grieķijas patvēruma sistēmas, un, no otras puses, lai šis skaitlis nebūtu noteikts tādā līmenī, ka tas kļūtu par pārmērīgu slogu pārcelšanas mērķa dalībvalstīm.

278. Ungārijas izstrādātajā argumentācijā es neatrodu nevienu elementu, ar kuru varētu tikt pierādīts, ka, šādi rīkojoties, Padome būtu acīmredzami pārkāpusi tai atzīto novērtējuma brīvību. Gluži pretēji, es uzskatu, ka, ņemot vērā datus saistībā ar nelegālās ieceļošanas gadījumiem, kas bija tās rīcībā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, un ņemot vērā, ka tajā laikā pastāvēja nopietni iemesli uzskatīt, ka pēc šī lēmuma pieņemšanas datuma migrācijas krīze turpināsies, Padome noteica pārceļamo pieteikuma iesniedzēju skaitu saprātīgā līmenī. Kā jau iepriekš tika norādīts, ar to, ka šobrīd šis skaitlis ne tuvu nav sasniegts, šis vērtējums nevar tikt noliegts.

279. Attiecībā uz 54 000 pieteikuma iesniedzēju, kurus sākumā esot bijis paredzēts pārcelt no Ungārijas, apstrīdētā lēmuma 4. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir paredzēts, ka viņus "pārceļ uz citu dalībvalstu teritoriju proporcionāli skaitļiem, kuri sniegti I un II pielikumā, vai nu saskaņā ar šā panta 2. punktu, vai ar šā lēmuma grozījumu, kā minēts 1. panta 2. punktā un šā panta 3. punktā".

280. Šajā ziņā Komisija savos rakstveida apsvērumos skaidro, ka pēc šīs dalībvalsts atteikuma būt iekļautai starp dalībvalstīm, kas gūst labumu no pārcelšanas mehānisma, esot nolemts apstrīdētā lēmuma 4. panta 2. punktā ieviest tā saukto "standartsituācijas [*par défaut*]" noteikumu, saskaņā ar kuru šie 54 000 pieteikuma iesniedzēju, sākot no 2016. gada 26. septembra, būtu jāpārceļ no Itālijas un Grieķijas uz pārējām dalībvalstīm, un apstrīdētā lēmuma 4. panta 3. punktā – elastīgu noteikumu, ar kuru ir ļauts pielāgot šo minēto 54 000 personu pārcelšanas mehānismu, ja to pamato situācijas attīstība uz vietas vai ja cita dalībvalsts ir saskārusies ar pēkšņu trešo valstu valstspiederīgo pieplūdumu sakarā ar būtisku migrācijas plūsmas novirzīšanos.

281. Tādējādi paredzot rezervi, kas atbilst 54 000 pieteikuma iesniedzēju, kuri ir jāpārceļ apstākļos, kas ir precīzi noteikti apstrīdētajā lēmumā, es uzskatu, ka Padome ne tikai nav rīkojusies nesamērīgi, bet arī ir pilnībā ņēmusi vērā nepieciešamību pielāgot pagaidu pārcelšanas mehānismu situācijas attīstībai.

282. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesa jau ir uzsvērusi Savienības iestāžu nepieciešamību raudzīties, lai tiesiskais regulējums tiktu pielāgots jauniem faktiem [77]. Šo nepieciešamību vajadzības gadījumā pielāgot tās normas Padome ir precīzi paredzējusi apstrīdētajā lēmumā, it īpaši tā 1. panta 2. punktā un tā 4. panta 3. punktā.

283. Paredzot 54 000 pieteikuma iesniedzēju rezervi, kas tā vai citādi var tikt izmantota atkarībā no apstākļiem, Padome no apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīža šo pielāgošanas prasību, ņemot vērā nenoteiktību, kas saistās ar migrantu pieplūduma attīstību, ir ņēmusi vērā it īpaši piemēroti. Kā Padome pamatoti precizēja, šāds elastīgs risinājums var tikt pamatots ar migrantu pieplūduma ļoti dinamisko raksturu un tas ļauj pielāgot apstrīdētā lēmuma saturu apstākļiem, rūpējoties par solidaritāti, efektivitāti un samērīgumu. Tāpēc nevar tikt uzskatīts, ka, šādi rīkojoties, Padome būtu pārsniegusi to, kas ir nepieciešams apstrīdētajā lēmumā izvirzītā mērķa sasniegšanai.

284. Visbeidzot norādīšu, ka atbilstoši šai pašai pielāgošanas prasībai 54 000 pieteikuma iesniedzēju rezerve galu galā tika pārcelta uz pārcelšanas programmu, par kuru ES un Turcijas Republika vienojās 2016. gada 18. martā [78].

285. Otrkārt, Ungārija pakārtoti apgalvo, ka, ja Tiesa nepieņemtu nevienu no tās pamatiem par atcelšanu, apstrīdētais lēmums tomēr būtu nelikumīgs specifiski attiecībā uz Ungāriju, jo tajā esot pārkāpts LESD 78. panta 3. punkts un samērīguma princips attiecībā uz šo dalībvalsti.

286. No Ungārijas skaidrojumiem, ko tā sniegusi sava desmitā pamata atbalstam, izriet, ka tā pārmet Padomei, ka apstrīdētajā lēmumā tā ir iekļāvusi Ungāriju starp pārcelšanas mērķa dalībvalstīm, kaut gan, pēc Ungārijas domām, nav apstrīdams, ka to esot skāris īpaši spēcīgs migrācijas spiediens gan laikposmā pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, gan laikā, kad šis lēmums tika pieņemts. Šādos apstākļos ar minēto lēmumu Ungārijai esot uzlikts nesamērīgs slogs, nosakot tai obligātu veicamo pārcelšanu kvotu tāpat kā pārējām dalībvalstīm.

287. Ungārija apgalvo, ka, ja LESD 78. panta 3. punkta mērķis ir sniegt palīdzību dalībvalstīm, kuras ir ārkārtas situācijā migrācijas spiediena dēļ, tad šim mērķim pretrunā esot uzspiest papildu slogu dalībvalstij, kura faktiski ir šādā situācijā.

77 Šajā ziņā it īpaši skat. spriedumu, 2016. gada 9. jūnijs, *Pesce* u.c. (C-78/16 un C-79/16, EU:C:2016:428, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

78 Skat. Lēmumu 2016/1754, ar kuru apstrīdētā lēmuma 4. pantā ir iekļauts 3.a pants.

288. Galu galā Ungārija kritizē to, ka tās atteikuma būt iekļautai starp dalībvalstīm, kuras gūst labumu no pagaidu pārvietošanas mehānisma, sekas esot bijusi tās automātiska pārcelšana pie dalībvalstīm, kuras saskaņā ar apstrīdēto lēmumu sniedz ieguldījumu [krīzes risināšanā], proti, pie pārvietošanas dalībvalstīm.

289. Ungārija savu atteikumu būt iekļautai starp dalībvalstīm, kuras gūst labumu no pagaidu pārvietošanas mehānisma, kas ieviests ar apstrīdēto lēmumu, skaidro šādi. Pirmkārt, tā noraida ideju kvalificēt to kā "dalībvalsti, kura savas ģeogrāfiskās atrašanās vietas dēļ pirmā saskaras ar migrāciju". Ungārija šajā ziņā precizē, ka Itālijas Republika un Grieķijas Republika savas ģeogrāfiskās atrašanās vietas dēļ starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem veidojot pirmo ieceļošanas punktu Savienībā, atšķirībā no Ungārijas, kuras teritorija, ņemot vērā migrācijas ceļus un ģeogrāfisko stāvokli, šādiem pieteikuma iesniedzējiem nav sasniedzama citādi kā vien, pirms tam obligāti šķērsojot Grieķiju. Kvalificēt Ungāriju kā "dalībvalsti, kura savas ģeogrāfiskās atrašanās vietas dēļ pirmā saskaras ar migrāciju", nozīmētu aizēnot šo reālo situāciju un rosināt, ka Ungārija varētu tikt uzskatīta par dalībvalsti, kas ir atbildīga par patvēruma pieteikumu izskatīšanu, kas tai neesot bijis pieņemams. Otrkārt, Ungārija norāda, ka tā esot paziņojusi, ka nepiekrīt pieteikuma iesniedzēju pārvietošanai uz kvotu pamata, precizējot, ka tā uzskata, ka tas nav instruments, ar kuru varētu tikt piemēroti risināta migrācijas krīze, it īpaši obligātu kvotu katrai dalībvalstij veidā, kas esot pretrunā Eiropadomes 2015. gada 25. un 26. jūnija secinājumiem. Ungārija precizē, ka tā nevarot arī pieņemt ideju, ka pieteikuma iesniedzēji tiktu pārvietoti no Ungārijas teritorijas, jo tas būtu pretrunā principiālajai nostājai, ko tā esot paudusi. Tomēr Ungārija uzskata, ka tas viss nevarot tikt interpretēts tādējādi, ka Ungārija pati nebūtu saskārusies ar migrācijas krīzes sekām un ka tā pati nebūtu nonākusi ārkārtas situācijā.

290. Ungārija apgalvo, ka, noraidot to, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēji tiktu pārvietoti no tās teritorijas, tā saskaņā ar tās lietoto izteicienu esot uzņēmusies "savu daļu kopējās nastas". Tādējādi Ungārija neesot pārkāpusi solidaritātes principu. Tā turpināšot būt starp dalībvalstīm, kas atbalsta Itālijas Republiku un Grieķijas Republiku, pat ja pati savas situācijas dēļ, proti, tādēļ, ka pati ir saskārusies ar ārkārtas situāciju, tā to darīšot citādi nekā pārējās dalībvalstis.

291. No Ungārijas prasības pieteikuma, no tās replikas raksta, kā arī no tās atbildes raksta uz iestāšanos lietā izriet, ka tās desmitais pamats, kas izvirzīts pakārtoti, esot paredzēts prasījuma, ko Ungārija arī ir izvirzījusi pakārtoti, atbalstam ar mērķi atcelt apstrīdēto lēmumu, "ciktāl tas attiecas uz Ungāriju".

292. Es saprotu, ka šis lūgums ir vērsts uz to, lai panāktu apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu. Tādējādi Ungārija, prasot atcelt apstrīdētā lēmuma tiesību normu, kurā ir noteikts uz Ungāriju pārceļamo migrantu skaits, cenšas izkļūt no pārcelšanas mērķa dalībvalstu vidus.

293. Manuprāt, tāds lūgums ir nepieņemams.

294. Proti, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību akts var tikt daļēji atcelts tikai tad, ja no pārējās akta daļas ir iespējams nodalīt noteikumus, kurus tiek prasīts atcelt [79]. Tiesa ir vairākkārt nolēmusi, ka šī nodalāmības prasība nav izpildīta, ja tiesību akta daļēja atcelšana groza šī akta būtību [80].

79 It īpaši skat. spriedumu, 2006. gada 30. marts, Spānija/Padome (C-36/04, EU:C:2006:209, 9. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 12. punkts).
80 It īpaši skat. spriedumu, 2006. gada 30. marts, Spānija/Padome (C-36/04, EU:C:2006:209, 13. punkts un tajā minētā judikatūra).

295. Lūgums par daļēju atcelšanu, ko Ungārija izvirzījusi pakārtoti, faktiski ir vērsts uz diviem skaitļiem, kas attiecas īpaši uz šo dalībvalsti un kas ir ietverti apstrīdētā lēmuma pielikumos. Šo skaitļu atcelšana izraisītu šo pielikumu atcelšanu kopumā, jo būtu jāpārrēķina pārējo dalībvalstu skaitļi, lai 120 000 pārcelšanu skaits tiktu saglabāts kopumā. Tādējādi tiktu skarts būtisks apstrīdētā lēmuma elements, proti, obligātā iedalījuma katrai dalībvalstij noteikšana, ar ko LESD 80. pantā izvirzītajam solidaritātes un taisnīga atbildības sadalījuma dalībvalstu starpā principam tiek sniegta konkrēta piemērošanas joma.

296. Turklāt, kā izriet it īpaši no apstrīdētā lēmuma preambulas 2., 16., 26. un 30. apsvēruma, kuros ir atgādināts šis pēdējais minētais princips, ideja par starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju, kas ieceļojuši Itālijā un Grieķijā, sadali starp pārējām dalībvalstīm veido apstrīdētā lēmuma pamatelementu. Tādējādi apstrīdētā lēmuma teritoriālās piemērošanas ierobežojums, kas izrietētu no šī lēmuma daļējas atcelšanas, radītu aizskārumu pašam tā kodolam. Es no tā secinu, ka elements, kura atcelšanu lūdz Ungārija, nav atdalāms no apstrīdētā lēmuma, ciktāl tā zudums objektīvi grozītu pašu apstrīdētā lēmuma būtību.

297. No iepriekš izklāstītā izriet, ka apstrīdētās tiesību normas, kas atbilst iedalījumiem no Itālijas un no Grieķijas, kas piešķirti Ungārijai [un] kas ir iekļauti apstrīdētā lēmuma I un II pielikumā, nav atdalāmi no pārējā apstrīdētā lēmuma. No tā izriet, ka prasījumi par šī lēmuma daļēju atcelšanu, ko izvirzījusi Ungārija un uz kuriem attiecas tās izvirzītais desmitais pamats, manuprāt, ir jānoraida kā nepieņemami.

298. Katrā ziņā, ja Ungārijas izvirzītais desmitais pamats būtu jāsaprot kā vispārēji vērsts uz to, lai panāktu apstrīdētā lēmuma atcelšanu kopumā, pamatojoties uz to, ka šīs dalībvalsts īpašās situācijas neņemšana vērā pati par sevi veido samērīguma principa pārkāpumu, radot aizskārumu šī lēmuma veselumam, tāds pamats, manuprāt, būtu jānoraida kā nepamatots.

299. Precīzāk – es uzskatu, ka, pat pieņemot, ka Ungārija, kā tā apgalvo, bija ārkārtas situācijā, ko raksturo pastāvīgs migrācijas spiediens, brīdī, kad tika pieņemts apstrīdētais lēmums [81], manuprāt, no tā neizriet, ka pieteikuma iesniedzēju no Itālijas un Grieķijas iedalījumi tai būtu pretrunā samērīguma principam.

300. Proti, vispirms ir jāatgādina, ka Ungārijas izstāšanās no to dalībvalstu skaita, kuras gūst labumu no pagaidu pārcelšanas mehānisma, vienīgais cēlonis bija šīs dalībvalsts šajā sakarā paustais atteikums. Neatkarīgi no tā, kādi būtu šī atteikuma iemesli, Savienības iestādes varēja vienīgi ņemt vērā šo atteikumu.

301. Kā to būtībā norāda Luksemburgas Lielhercogiste, tā kā Ungārija nepārprotami lūdza to neiekļaut to dalībvalstu skaitā, kuras gūst labumu no pagaidu pārcelšanas mehānisma, atbilstoši solidaritātes principam esot bijis jāuzskata, ka tā iekļaujas pārcelšanas mērķa dalībvalstu skaitā.

302. Turklāt no judikatūras izriet, ka tikai tas, ka Savienības akts vienu dalībvalsti var ietekmēt vairāk nekā pārējās, neietekmē samērīguma principu, ja ir izpildīti Tiesas izvirzītie nosacījumi šī principa ievērošanas pārbaudei [82].

81 Padome apstrīd ārkārtas situācijas esamību Ungārijā brīdī, kad tika pieņemts apstrīdētais lēmums. Tās ieskatā 2015. gada vasarā situācija esot mainījusies tādēļ, ka Ungārija bija noteikusi vienpusējus pasākumus, it īpaši uzcēlusi žogu visā savas robežas ar Serbijas Republiku garumā, kas tika pabeigts 2015. gada 14. septembrī, un īstenojusi tranzīta politiku virzienā uz citām dalībvalstīm, it īpaši Vāciju. Šie pasākumi izbeidza migrantu ieceļošanu Ungārijas teritorijā, savukārt tiem, kas tajā jau bija ieceļojuši, tā bija ātri jāpamet. Lai ilustrētu to, ka tā esot bijusi ārkārtas situācijā, Ungārija it īpaši norāda, ka laikā no 2015. gada 15. septembra līdz 31. decembrim Ungārijas policija esot atklājusi 190 461 nelegālu migrantu, no kuriem 31 769 – laikā no 2015. gada 15. septembra līdz 22. septembrim. Ungārija norāda, ka to esot skāris "milzīgs migrācijas spiediens", ko raksturo šādi elementi: laikā līdz 2015. gada 15. septembrim esot notikušas 201 126 nelegālas robežu pārkāpšanas. 2015. gada 31. decembrī šis skaits esot bijis 391 384. Septembra otrajā pusē nelegālo robežas pārkāpšanas gadījumu skaits uz Horvātijas un Ungārijas robežas dažas dienas esot sasniedzis 10 000. Ungārija piebilst, ka 2015. gadā šīs dalībvalsts kompetentajā iestādē patvēruma jomā esot iesniegti 177 135 starptautiskās aizsardzības pieteikumi.

82 Šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 4. maijs, Polija/Parlaments un Padome (C-358/14, EU:C:2016:323, 103. punkts).

303. Šajā ziņā ir jānorāda, ka ar apstrīdēto lēmumu tiek ietekmētas visas dalībvalstis un tiek prezumēts, ka ir nodrošināts līdzsvars starp dažādām esošajām interesēm, ņemot vērā tā izvirzīto mērķi. Līdz ar to tiekšanās uz šādu līdzsvaru, ņemot vērā nevis vienas dalībvalsts īpašo situāciju, bet gan visu Savienības dalībvalstu situāciju kopumā, nevar tikt uzskatīta par pretēju samērīguma principam [83]. Tā tas ir *a fortiori*, ņemot vērā LESD 80. pantā izvirzīto solidaritātes un taisnīga atbildības sadalījuma dalībvalstu starpā principu, no kura izriet, ka slogam, kas ir ietverts pagaidu pasākumos, kuri ir noteikti uz LESD 78. panta 3. punkta pamata, par labu vienai vai vairākām dalībvalstīm, kuras ir ārkārtas migrācijas situācijā, ir jābūt sadalītam starp visām pārējām dalībvalstīm.

304. Turklāt ir jāuzsver, ka apstrīdētais lēmums ir niansētāks, nekā to vēlas atspoguļot Ungārija. Šis lēmums nav reducējams līdz binārai shēmai, kurā ir pretstatītas dalībvalstis, kas gūst labumu no pagaidu pārcelšanas mehānisma, no vienas puses, un tās, kurām ir uzlikti pārvietojamo personu iedalījumi, no otras puses.

305. Proti, apstrīdētajā lēmumā ir ietverti pielāgošanas mehānismi, kas ļauj to pielāgot migrācijas pieplūduma attīstībai un tāpat ņemt vērā īpašo situāciju, ko raksturo mainīgs migrācijas spiediens, ar kuru dažas dalībvalstis var saskarties.

306. Tādējādi atgādinu, ka apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punkta otrajā daļā un 4. panta 3. punkta pirmajā daļā Komisijai ir paredzēta iespēja sniegt priekšlikumus Padomei, ja tā uzskata, ka pagaidu pārcelšanas mehānisma pielāgošana ir pamatota, ņemot vērā situācijas attīstību uz vietas vai to, ka dalībvalsts ir saskārusies ar pēkšņu trešo valstu valstspiederīgo pieplūdumu sakarā ar būtisku migrācijas plūsmas novirzīšanos. Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 4. panta 3. punkta otro daļu dalībvalsts, norādot pienācīgi pamatotus iemeslus, var paziņot Padomei un Komisijai, ka tā saskaras ar līdzīgu ārkārtas situāciju. Komisija tad pārbauda norādītos iemeslus un, kā ir norādīts apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktā, attiecīgā gadījumā sniedz priekšlikumus Padomei.

307. Turklāt šī lēmuma 4. panta 5. punktā ir paredzēta pieteikuma iesniedzēju pārcelšanas apturēšana pagaidu kārtā dalībvalstīm, kuras sniedz šādu paziņojumu Padomei un Komisijai.

308. Turklāt apstrīdētā lēmuma 9. pantā ir atsauce uz iespēju Padomei noteikt pagaidu pasākumus saskaņā ar LESD 78. panta 3. punktu, ja šajā tiesību normā izvirzītie nosacījumi ir izpildīti, un norāde, ka vajadzības gadījumā tādos pasākumos var būt ietverta iespēja apturēt dalībvalsts, kas ir saskārusies ar trešo valstu valstspiederīgo pēkšņu pieplūdumu, līdzdalību apstrīdētajā lēmumā paredzētajā pārcelšanā.

309. Norādīšu, ka Austrijas Republika un Zviedrijas Karaliste ir izmantojušas šos pielāgošanas mehānismus [84].

310. Turpretī Ungārija nav atsaukusies ne uz vienu no šiem mehānismiem, kas, manuprāt, ir pretrunā tās argumentācijai, kurā tā cenšas apstrīdēt savu kā pārcelšanas mērķa dalībvalsts pilntiesīgu pozīciju.

83 Skat. pēc analoģijas spriedumu, 2016. gada 4. maijs, Polija/Parlaments un Padome (C-358/14, EU:C:2016:323, 103. punkts un tajā minētā judikatūra).

84 Attiecībā uz Zviedrijas Karalisti skat. Padomes 2016. gada 9. jūnija Lēmumu (ES) 2016/946, ar ko nosaka pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā Zviedrijas labā saskaņā ar Lēmuma (ES) 2015/1523 9. pantu un Lēmuma (ES) 2015/1601 9. pantu, ar kuriem nosaka pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā Itālijas un Grieķijas labā (OV 2016, L 157, 23. lpp.). Šī lēmuma 2. pantā ir noteikts, ka Zviedrijas Karalistes kā pārcelšanas mērķa dalībvalsts pienākumi saskaņā ar Lēmumu 2015/1523 un apstrīdēto lēmumu tiek apturēti līdz 2017. gada 16. jūnijam. Attiecībā uz Austrijas Republiku skat. Padomes 2016. gada 10. marta Īstenošanas lēmumu (ES) 2016/408 par to, lai pagaidu kārtā apturētu 30 % to pieteikuma iesniedzēju pārcelšanu, kuri Austrijai iedalīti saskaņā ar Lēmumu (ES) 2015/1601, ar ko nosaka pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā Itālijas un Grieķijas labā (OV 2016, L 74, 36. lpp.). Šī lēmuma 1. pantā ir paredzēts, ka 1065 pieteikuma iesniedzēju pārcelšana uz Austriju, kuri minētajai dalībvalstij iedalīti saskaņā ar apstrīdēto lēmumu, tiek apturēta līdz 2017. gada 11. martam.

311. Pielāgošanas mehānismu esamība apstrīdētajā lēmumā pierāda, ka, pretēji tam, kā vedina domāt Ungārija, situācija nav binära. Paredzot šādus mehānismus, kurus ir izmantojušas Austrijas Republika un Zviedrijas Karaliste, Padomei ir izdevies izlīdzināt solidaritātes principu ar īpašu vajadzību, kādas atkarībā no migrācijas pieplūduma attīstības var būt dažām dalībvalstīm, ņemšanu vērā. Turklāt šāds izlīdzinājums, šķiet, ir nevainojami saderīgs ar LESD 80. pantu, kurā, to lasot uzmanīgi, ir paredzēts "atbildības [..] *taisnīga* sadalījuma princips dalībvalstu starpā" [85].

312. Šādu pielāgošanas mehānismu esamība apstrīdētajā lēmumā var vienīgi stiprināt manu konstatējumu, saskaņā ar kuru šajā lēmumā, piešķirot Ungārijai obligātu pārceļamo pieteikumu iesniedzēju no Itālijas un Grieķijas iedalījumu, samērīguma princips nav pārkāpts.

313. Turklāt norādīšu, ka nav strīda par to, ka apstrīdētā lēmuma pielikumā norādītie iedalījumi ir noteikti, pamatojoties uz sadalījuma nosacījumiem, kas ir izklāstīti Komisijas lēmuma priekšlikuma preambulas 25. apsvērumā. Lai nodrošinātu atbildības sadalījuma taisnīgumu, šajos sadalījuma nosacījumos tika ņemts vērā iedzīvotāju skaits, iekšzemes kopprodukts, patvēruma pieteikumu vidējais skaits uz vienu miljonu iedzīvotāju no 2010. līdz 2014. gadam un bezdarba līmenis. Tātad uz šī pamata ar minētajiem sadalījuma nosacījumiem ir panākts apstrīdētā lēmuma samērīgums.

314. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, visi Ungārijas izvirzītie argumenti, lai apstrīdētu apstrīdētā lēmuma nepieciešamo raksturu, manuprāt, ir jānoraida.

315. Nobeigumā ir jāatbild uz Polijas Republikas argumentu, ko tā izvirzījusi, atbalstot pamatus, kas vērsti uz to, lai tiktu konstatēts apstrīdētā lēmuma nesamērīgums, un saskaņā ar kuru ar šo lēmumu var tikt radīts aizskārums atbildības īstenošanai, kas ir dalībvalstu ziņā, lai uzturētu sabiedrisko kārtību un saglabātu iekšējo drošību, pretēji tam, kas ir paredzēts LESD 72. pantā. Šī dalībvalsts šajā ziņā atgādina, ka attiecībā uz samērīguma principu ir prasīts, lai ar Savienības aktiem radītās neērtības būtu samērīgas salīdzinājumā ar sasniedzamajiem mērķiem [86]. Taču apstrīdētajā lēmumā neesot paredzēti pietiekami mehānismi, lai ļautu dalībvalstīm pārbaudīt, vai pieteikuma iesniedzēji nerada draudus drošībai.

316. Tomēr es uzskatu, ka apstrīdētajā lēmumā, paredzot sistemātisku un kontrolētu starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju pārvietošanas mehānismu, pilnībā ir ņemta vērā prasība par dalībvalstu valsts drošības un sabiedriskās kārtības aizsardzību. Šī prasība nosaka to, ka "dalībvalstis cieši administratīvi sadarbojas" [87], un šajā sadarbībā ir jāīsteno apstrīdētais lēmums. Šajā ziņā norādīšu, ka šī lēmuma preambulas 32. apsvērumā ir norādīts, ka "visā pārcelšanas procedūras laikā līdz pat pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšanai būtu jāņem vērā valsts drošības un sabiedriskās kārtības apsvērumi. Pilnībā ievērojot pieteikuma iesniedzēja pamattiesības [..], ja dalībvalstij ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs rada draudus tās valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai, tai būtu par to jāinformē pārējās dalībvalstis". Atbilstoši tādai pašai loģikai apstrīdētā lēmuma 5. pantā iekļautajā pārcelšanas procedūras aprakstā ir parādītas Savienības iestāžu rūpes ņemt vērā prasību par dalībvalstu valsts drošības un sabiedriskās kārtības aizsardzību. Tādējādi papildus tam, ka šajā pantā ir nepārprotami paredzēts, ka uz starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem pārcelšanas procedūras nolūkā ir jāattiecina identifikācija, reģistrācija un pirkstu nospiedumu ņemšana, apstrīdētā

85 Mans izcēlums.

86 It īpaši skat. spriedumu, 2016. gada 4. maijs, Polija/Parlaments un Padome (C-358/14, EU:C:2016:323, 78. punkts un tajā minētā judikatūra).

87 Skat. apstrīdētā lēmuma preambulas 31. apsvērumu.

lēmuma 5. panta 7. punktā ir noteikts, ka "dalībvalstis saglabā tiesības atteikties pārcelt pieteikuma iesniedzēju vienīgi tad, ja ir pamatots iemesls uzskatīt, ka viņš rada draudus to valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai, vai ja ir nopietni iemesli piemērot Direktīvas 2011/95/ES 12. un 17. pantā izklāstītos izslēgšanas noteikumus [88]".

317. Ņemot vērā šo elementus, manuprāt, ir jānoraida šis Polijas Republikas arguments, ko tā izvirzījusi, lai atbalstītu pamatus, kas vērsti uz to, lai tiktu konstatēts apstrīdētā lēmuma nesamērīgums.

318. No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka, ciktāl nedz Ungārija, nedz Slovākijas Republika, nedz arī Polijas Republika nav spējušas pierādīt, ka apstrīdētais lēmums būtu nesamērīgs attiecībā uz tajā izvirzītajiem mērķiem, ir jānoraida attiecīgie prasītāju izvirzītie pamati kā nepamatoti.

2. Par Ungārijas astoto pamatu, kas balstīts uz tiesiskās noteiktības un normatīvās skaidrības principu pārkāpumu, kā arī uz Ženēvas konvencijas pārkāpumu

319. Pirmkārt, Ungārija apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā esot pārkāpti tiesiskās noteiktības un normatīvās skaidrības principi, jo attiecībā uz vairākiem punktiem tajā neesot skaidri norādīts ne veids, kā piemērojamas apstrīdētā lēmuma tiesību normas, ne tas, kā tās ir savienojamas ar Dublinas III regulas tiesību normām.

320. Tādējādi, lai gan apstrīdētā lēmuma preambulas 35. apsvērumā ir aplūkots jautājums par tiesiskajām un procesuālajām garantijām attiecībā uz pārcelšanas lēmumiem, nevienā no šīm tiesību normām neesot regulēts šis jautājums un neesot atsauces uz atbilstīgajām Dublinas III regulas normām. Tas it īpaši radot problēmu no pieteikuma iesniedzēju, it īpaši to, kas netiek atlasīti pārcelšanai, tiesību celt prasību skatpunkta.

321. Tāpat arī apstrīdētajā lēmumā neesot skaidri noteiktu izvēles kritēriju pieteikuma iesniedzēju pārvietošanai. Veids, kādā labumguvēju dalībvalstu iestādēm ir jālemj par pieteikuma iesniedzēju pārcelšanu uz pārcelšanas mērķa dalībvalsti, praktiski neļaujot viņiem *a priori* zināt, vai viņi pieder pie pārceļamajām personām un, ja tas tā ir, tad uz kuru dalībvalsti viņi tiks pārvietoti. Objektīvu kritēriju, saskaņā ar kādiem pieteikuma iesniedzēji tiek noteikti pārvietošanai, neesamības dēļ tiekot pārkāpts tiesiskās noteiktības princips un atlase kļūstot patvaļīga, un tas veidojot pieteikuma iesniedzēju pamattiesību pārkāpumu.

322. Turklāt apstrīdētajā lēmumā neesot pienācīgi noteikts pieteikuma iesniedzēju statuss pārcelšanas mērķa dalībvalstī un tas negarantējot, ka pieteikuma iesniedzēji faktiski paliks šajā dalībvalstī laikā, kamēr tiks pieņemts lēmums par viņu pieteikumu. Attiecībā uz tā saukto "turpmāko" pārvietošanos apstrīdētā lēmuma 6. panta 5. punktā pašā par sevi neesot ļauts nodrošināt, ka tiek sasniegti šī lēmuma mērķi, proti, pieteikuma iesniedzēju sadale starp dalībvalstīm, ja netiek garantēts, ka pieteikuma iesniedzēji faktiski paliks pārcelšanas mērķa dalībvalstīs.

323. Otrkārt, tas, ka pieteikuma iesniedzēji attiecīgā gadījumā riskē tikt pārcelti uz dalībvalsti, ar kuru viņiem nav nekādas īpašas saiknes, raisot jautājumu, vai minētais lēmums šajā ziņā ir saderīgs ar Ženēvas konvenciju.

88 Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra Direktīva par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.). Starp iemesliem izslēgšanai no to personu loka, kas atzīti par bēgļiem vai alternatīvās aizsardzības saņēmējiem, ir iekļauts nopietns pamats uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs ir izdarījis noziegumu pret mieru, kara noziegumu vai noziegumu pret cilvēci, kā noteikts starptautiskos dokumentos, kas izstrādāti, lai paredzētu noteikumus pret šādiem noziegumiem, ka viņš ir izdarījis smagu noziegumu vai ka viņš rada draudus tās dalībvalsts sabiedrībai vai drošībai, kurā viņš uzturas.

324. Proti, saskaņā ar *HCR* rokasgrāmatā pieņemto interpretāciju [89] pieteikuma iesniedzējam būtu jāļauj palikt dalībvalstī, kurā viņš ir iesniedzis savu pieteikumu, līdz brīdim, kad šīs dalībvalsts iestādes pieņems lēmumu par šo pieteikumu.

325. Šīs tiesības palikt minētajā dalībvalstī esot atzītas arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Direktīvas 2013/32/ES par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai [90] 9. pantā.

326. Taču apstrīdētajā lēmumā pieteikuma iesniedzējiem esot liegtas viņu tiesības palikt dalībvalstī, kurā viņi ir iesnieguši savu pieteikumu, un esot atļauta viņu pārcelšana uz citu dalībvalsti, pat ja nevar tikt konstatēta nozīmīgas saiknes starp pieteikuma iesniedzēju un pārcelšanas mērķa dalībvalsti esamība.

327. Ja šī pieteikuma iesniedzēju tiesības šķiet apdraudētas ar Dublinas III regulu, ciktāl tajā ir paredzēta pieteikuma iesniedzēju pārcelšana no dalībvalsts, kurā viņi ir iesnieguši savu pieteikumu, uz dalībvalsti, kura ir atbildīga par pieteikuma izskatīšanu, tas tiekot darīts, ņemot vērā pieteikuma iesniedzēja personisko situāciju un galu galā ievērojot viņu intereses.

328. Vispirms es pārbaudīšu iebildumu, kas ir balstīts uz tiesiskās noteiktības un normatīvās skaidrības principu pārkāpumu.

329. Es, tāpat kā Padome, atgādinu, ka apstrīdētais lēmums ir ārkārtas pasākums, kas iekļaujas *acquis* [tiesību kopumā] saistībā ar kopējo Eiropas patvēruma sistēmu un kurā ir atkāpes no šī *acquis* tikai dažos konkrētos punktos un pagaidu kārtībā. Tādējādi šis lēmums ir jāinterpretē un jāpiemēro, ņemot vērā šo *acquis* veidojošo tiesību normu kopumu, turklāt nav nedz nepieciešams, nedz vēlams minētajā lēmumā norādīt visus noteikumus, ar kuriem tiek reglamentēts pārvietoto personu statuss, tiesības un pienākumi to uzņemošajā dalībvalstī. Šajā ziņā man šķiet, ka Padome it īpaši apstrīdētā lēmuma preambulas 23., 24., 35., 36. un 40. apsvērumā ir pietiekami paskaidrojusi veidu, kādā šis lēmums būtu savienojams ar leģislatīvo aktu, ko Savienība pieņēmusi šajā jomā, tiesību normām.

330. Attiecībā it īpaši uz tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību no apstrīdētā lēmuma preambulas 23. un 35. apsvēruma skaidri izriet, ka, ja tajā nav paredzēta atkāpe laika ziņā, Dublinas III regulā noteiktās tiesiskās un procesuālās garantijas turpina būt piemērojamas pieteikuma iesniedzējiem, kuri iekļaujas šī lēmuma piemērošanas jomā. Tāds ir šīs regulas 27. panta 1. punktā paredzētais tiesību celt prasību gadījums. Katrā ziņā, piemērojot apstrīdēto lēmumu, ir jāievēro Hartas 47. pants.

331. Attiecībā uz kritiku, kas vēl arvien ir formulēta no tiesiskās noteiktības principa skatpunkta, saskaņā ar kuru apstrīdētajā lēmumā neesot ietverti noteikumi, ar kuriem tiktu nodrošināts, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēji paliek pārcelšanas mērķa dalībvalstī laikā, kamēr tiek pieņemts lēmums par viņu pieteikumu, norādīšu, ka šī lēmuma 6. panta 5. punktā ir noteikts, ka "pieteikuma iesniedzējam vai starptautiskās aizsardzības saņēmējam, kas ieceļo citas dalībvalsts teritorijā, kura nav pārcelšanas mērķa dalībvalsts, un neatbilst uzturēšanās nosacījumiem minētajā citā dalībvalstī, tiek pieprasīts nekavējoties atgriezties [pārcelšanas dalībvalstī]", kura "šādu personu nekavējoties uzņem atpakaļ". Turklāt minētā lēmuma preambulas 38.–41. apsvērumā ir pietiekami precīzi un skaidri uzskaitīti pasākumi, kas dalībvalstīm ir jāveic, lai izvairītos no pārvietoto personu turpmākas pārvietošanās.

89 *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés* [Rokasgrāmata par procedūrām un kritērijiem bēgļa statusa noteikšanai saskaņā ar 1951. gada konvenciju un 1967. gada protokolu], Ženēva, 1992, 192. punkts, vii) apakšpunkts.

90 OV 2013, L 180, 60. lpp.

332. Otrkārt, es uzskatu, ka Ungārija nav pierādījusi, kādā ziņā apstrīdētajā lēmumā ieviestais pagaidu pārcelšanas mehānisms, ciktāl tajā ir paredzēta starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju pārcelšana pirms lēmuma par viņu pieteikumu pieņemšanas, būtu pretrunā Ženēvas konvencijai.

333. Vispirms ir jāuzsver, kā norāda Padome, ka nedz Ženēvas konvencijā, nedz Savienības tiesībās starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem nav garantētas tiesības brīvi izvēlēties uzņemošo valsti. It īpaši ar Dublinas III regulu ir iedibināta sistēma dalībvalsts, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, noteikšanai, balstot to uz objektīvu kritēriju virkni, starp kuriem neviens nav saistīts ar paša pieteikuma iesniedzēja vēlmēm. Šādi raugoties, apstrīdētajā lēmumā paredzētajā pārcelšanā neatspoguļojas neviena būtiska atšķirība salīdzinājumā ar šajā regulā iedibināto sistēmu.

334. Tālāk es, tāpat kā Padome, uzskatu, ka šo secinājumu 89. zemsvītras piezīmē minētās *HCR* rokasgrāmatas sadaļa, uz kuru atsaucas Ungārija, ir jāsaprot kā nerepatriēšanas principa, ar kuru ir aizliegts starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju izraidīt uz trešo valsti, kamēr vēl nav pieņemts lēmums par viņa pieteikumu, izpausme. Taču starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pārvietošana no vienas dalībvalsts uz citu pārcelšanas pasākuma laikā nav pretrunā šim principam. Proti, ir svarīgi uzsvērt, ka pārcelšanas mērķis ir atvieglot piekļuvi patvēruma procedūrām un uzņemšanas infrastruktūrai rūpēs par to, lai personām, kurām nepieciešama starptautiska aizsardzība, tiktu piedāvāts piemērots statuss, kā ir prasīts LESD 78. panta 1. punktā. Savienība apstrīdētajā lēmumā paredzēto pagaidu pārcelšanas mehānismu nolēma ieviest tieši tāpēc, ka tā pieņemšanas brīdī personām, kas Itālijā un Grieķijā lūdza šādu statusu, bija neiespējami to piedāvāt.

335. Tādā ziņā apstrīdētajā lēmumā, kā tradicionāli ir norādīts tā preambulas 45. apsvērumā, nav ietverts tikai tas, ka tiek ievērotas pamattiesības un ņemti vērā Hartā atzītie principi. Šajā lēmumā tas tiek pārsniegts, pildot aktīvu lomu šajā jomā. Proti, tajā ir sniegts ieguldījums pieteikuma iesniedzēju, kuriem acīmredzami nepieciešama starptautiska aizsardzība, pamattiesību, kas ir garantētas Hartā un, it īpaši, tās 18. pantā, saglabāšanā, novirzot viņus uz pārējām dalībvalstīm, kas nav Itālijas Republika un Grieķijas Republika un kuras viņu pieteikumus būs spējīgas labāk izskatīt.

336. Turklāt, kā norāda Padome, es piebildīšu, ka kopējās Eiropas patvēruma sistēmas nolūkā visu dalībvalstu teritorija ir jāpielīdzina kopējai teritoriālai vienībai, kurā Savienības *acquis* patvēruma jomā tiek piemērots vienveidīgi. No tā izriet, kā pārvietošanas starp dalībvalstu teritorijām nevar tikt pielīdzinātas izraidīšanai ārpus Savienības.

337. Visbeidzot, ir jānorāda, ka – pretēji tam, kas, šķiet, izriet no Ungārijas izstrādātās argumentācijas, un tāpat, kā norāda Padome, – personu, uz kurām attiecas pārcelšana, īpašā situācija, tostarp iespējamās ģimenes saites, tiek ņemta vērā, piemērojot ne tikai Dublinas III regulas kritērijus, bet arī apstrīdētā lēmuma 6. panta 1. un 2. punktu, skatot to kopsakarā ar tā preambulas 34. apsvērumu.

338. Apstrīdētā lēmuma 6. panta 1. punktā ir noteikts, ka, "īstenojot šo lēmumu, dalībvalstis pirmām kārtām ņem vērā bērna intereses". Turklāt šī paša lēmuma 6. panta 2. punktā dalībvalstīm ir uzdots nodrošināt, "ka ģimenes locekļus, kuri ietilpst šā lēmuma darbības jomā, pārceļ uz tās pašas dalībvalsts teritoriju".

339. Savukārt apstrīdētā lēmuma preambulas 34. apsvērumā ir atgādināts, ka "to pieteikuma iesniedzēju, kuriem nepārprotami vajadzīga starptautiskā aizsardzība, integrēšana uzņēmējvalsts sabiedrībā ir pienācīgi funkcionējošas kopējās Eiropas patvēruma sistēmas stūrakmens". Tāpēc tajā pašā preambulas apsvērumā ir precizēts it īpaši, ka, "lai nolemtu, kurai konkrētai dalībvalstij vajadzētu būt pārcelšanas mērķa dalībvalstij, īpaša uzmanība būtu jāpievērš attiecīgo pieteikuma iesniedzēju īpašām prasmēm un iezīmēm, piemēram, valodu zināšanām un citām individuālām norādēm, kas pamatotas ar pierādītām ģimenes, kultūras vai sociālajām saiknēm, kuras varētu palīdzēt viņiem integrēties pārcelšanas mērķa dalībvalstī".

340. No iepriekš izklāstītā izriet, ka Ungārijas izvirzītais astotais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

341. Tā kā, manuprāt, neviens no Slovākijas Republikas un Ungārijas izvirzītajiem pamatiem nevar tikt pieņemts, es ierosinu Tiesai noraidīt šo dalībvalstu celtās prasības.

IV. Par tiesāšanās izdevumiem

342. Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padome ir prasījusi piespriest Slovākijas Republikai un Ungārijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šīm dalībvalstīm spriedums ir nelabvēlīgs, ir jāpiespriež tām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

343. Turklāt kā personas, kas iestājušies lietā, Beļģijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika, Grieķijas Republika, Francijas Republika, Itālijas Republika, Luksemburgas Lielhercogiste, Polijas Republika, Zviedrijas Karaliste un Komisija atbilstoši Tiesas Reglamenta 140. panta 1. punktam sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

V. Secinājumi

344. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai lemt šādi:

1) Slovākijas Republikas un Ungārijas prasības noraidīt;

2) piespriest Slovākijas Republikai un Ungārijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

3) Beļģijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika, Grieķijas Republika, Francijas Republika, Itālijas Republika, Luksemburgas Lielhercogiste, Polijas Republika, Zviedrijas Karaliste, kā arī Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.